

העולם הזה

סודות ה"סקס-אקספרס" לרצועה

3 הנערות בעדה

כיצד הסתבנו

הנערות באשמות

ריגול במצדים?

*

סידרת צילומים

אקסקלוסיביים

דליה עם

קצין קנדי

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1970. 26785, ת.ד. 136. מען למברקס: "עולמפרסט", התוצאה לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:	אורי אבנרי
ראש המערכת:	שלום סה
עורך משנה:	רוב איתו
עורך כתיבה:	עורך תבנית:
סילבי קשה	זקי
כתב בכיר:	אל תבור
חברי המערכת:	צמח המערכת:
מנשה ברידון, שייט גלור, לילי גלור, יורי גורוביץ, רותי ורד, אברהם חרסון, יוסף אביהמרי, אביבה סר, עמית קלוג, שלמה סור.	

העתון הנקרא ביותר במדינה

22.6

נוקמים לחברה קלילה בשעות הפנאי שלהם. הולכת ומתרחבת שיכבה מקומית - צעירים וגם מבוגרים - המבקשים יותר ויותר את בילויים במועדוני הלילה. את הביקוש הזה מוכנות לספק לא אמני יות מפורסמות שעברו את כל גמלי הים התיכון, כי אם צעירות בנות הארץ אשר נטשו את ביתן במטרה ברורה לבחור בדרך כזו לקריירה. בדרך כלל הן בנות מושבות או שכונות קטנות, אשר עניינהן סוגתהן מאורות הכרך הגדול. הן מגיעות העירה משכונות בקושי כמסדינות, ומאליהן כמ' עס נכנסות למעגל תעשיית השעשועים. על רקע הדין זה צמחו שלוש הנצרות שהגיעו במכונית האו"ם לעזה. כתבת-השער של השבוע, סרי מחקרים של שני הכתבים, באה להאיר פינה אפולית זו של החיים הצעירים, גם לעיני אלה שלא ידעו עד כה על קיומה או לא שמו אליה לב. פינה שעלולה להצמיח פרשות נוספות, ואולי מסוכנות הרבה יותר, מאשר הנסיעה לעזה.

★ ★ ★

השבוע, כאשר חזר שר האוצר מסיור הבזק האחרון שלו בארצות-הברית, היו בפיו בשורות גדולות: את תימשך הבערות נוכח לסמוך על גשם של דולארים. וחשוב לאין ערוך יותר: יהדות אמריקה מוכנה לשלם את מותניה ולתרום לקליטת-העולה הגדולה הצפויה השנה ממזרח-אירופה. כי מתרים מנוסה, הציע שר האוצר הצעה פור פולארית הרבה יותר מהצעות-המסים הריגולות שלו. הצעתו: להגדיל במידה ניכרת את מספר השליחים מן הארץ, על מנת שאלה יקיימו מגע הדוק עם יהודי אמריקה, יעודדו עוד יותר את זרם התרומות. סיסמת מיבצע זה עלולה להיות: בערך: "כל העם שליחים". או זה כי עיני צרה בכל אותם השליחים הפוטנציאליים. מגיע להם בהחלט ליטעו פעם לאמריקה. אבל אם מדברים לטובת העניין - האם לא יהיה זול יותר להטיס את העילים עצמם ישר מאירופה לאמריקה?

העולם הזה

מכתבים

מתנכרת להם, משפילה אותם, וסוגרת אותם בטני הכרת. לפי תאורו של אורי אבנרי על ביקורו בארצות-הברית, מסתבר כי ה' הישר הוא הנכון, כי היהודים הם שכולאים את עצמם בטני, והם שיוצרים חוץ בינם לבין יטכניהם. לפי קריאת העתונות היהודית באמריקה, ולפי מחקרים על יהדות ארצות-הברית, נר' אה לי שחששם על מנהיגי יהדות זו הוא הפחד: הם חוששים מהתבוללות, ולא מה' בדרות. כפי שמר אבנרי מנסה לתאר. אפרים בכור, תל-אביב

אמדינה

ברצוני להגיב על סאמרו של ח"כ בוי אלעזר (העולם הזה 1111), ולו גם בעילויים שם. צר לי מאוד ששנינו כה חשוב, כמו פרשת אלמלינה, הוצג באופן חידוש מבלי להביא את עמדת הצד שכנגד. יר' לי כמה הערות לענין זה. ביוני 1948 כבר היו בארץ כמויות נשק ניכרות, הודות לפעולות רכש בצ'כיה, צר' פת, שוודיה, בריט' ומקסיקו. באותה תקופה כבר הגיע צה"ל לדרוהי כנשק קל, ואין זה נכון שהיו בארץ בסך הכל 1300 רובים. ברשותה של ההגנה היו ב-11.4.47, 20.11.47, אף רובים. איננו מכין גם אף השתתף אלפי הרובים שהיו באלמלינה, לפי דברי ח"כ בואלעזר, היו ספקים לחימוש 30 אלף לוחמים.

באשר לפרשת אלמלינה עצמה, מדוע אינו כס תוליד את הקולר כצווארו של ח"כ בניו, שסבר להכניע לנציג המיכית אלכסנדרוני בכפר ויתקין והצהיר אז: "לא קיבלתי הר' ראות מביוון ולא אקבל זאת ממך" אין זה נכון. שאנשי האצ"ל לא פתחו באש בהגיל אלמלינה לחור תל-אביב. אנשי ה' אצ"ל שתפסו עמדות לאורך רחוב הירקון, פתחו באש מקלעים ורובים על מטה ה' פלמ"ח ומטה חיל-הים. אולם לא הפרקים האלה הם העיקר. ה' עיקר היא השאלה, מדוע רצה האצ"ל בהבאת הנשק למחסניו ומה היו תכניותיו? קורא, תל-אביב

תשובה לשאלה

פרסמתם (העולם הזה 1108) את מכתבו של עסאם קאסם, תחת הכותרת "דרווי שר אל". ואיד שאופרים, לכל שאלה ש תשובה. והנה לשאלה של קאסם, מדוע ממשכיה ה' ממשלה להפלות את הדרוויים לרעה למרות נאמנותם למדינה, היו שתי תשובות ולא רק אחת. הראשונה באה מסולימאן כיר והשנייה מאליאס מועמר (העולם הזה 1111) ואני עוד מוסיפה עכשיו תשובה שלישית. אבל התשובה שלי תהיה בצורת שאלה למר קאסם. והנה היא:

איד תרצה שהממשלה תעניק לך שוויין זכויות מלא ואיד תרצה שתאמין בך, ואתה בוראם המתרחק מלאומי? אל תשכח שה' ממשלה חושבת על זה ונוהרת מבני-אדם כאלה. ועכשיו אני פונה לאחים סולימאן ואליאס ומורה להם על תשובותיהם הצודק קות לעסאם.

חגילה אבוחסום, חיפה

במדור מכתבים למערכת (העולם הזה 1112), התפרסם היספור של חייל צה"ל, שמצא בעלון בתיספר עממי בידה על הערבים. אנחנו פה, אחרי שקראנו את ה'

כוכבת הררית ולגיונר רומאי

ספור הזה, "שואלים" מי הוא האחראי על הענינים האלה? האם זה המורה או שר' החינוך בכבודו ובעצמו, או האם זאת היא המדיניות הכללית של הממשלה? לנבי העם העברי? מי הוא המתכנן הסתה שפלה כזאת?

אנו פונים לשר החינוך בזה: לפני חדשים מספר הואטמו מורים ערביים בכך, שהם מסיתים נגד העם היהודי ומדינת ישראל. אחר המורים האלה אף הושלך לבית-הכלא. לשישה מורים גם פוטרו באשמה זו מתפ' קידם. אשמת הראשון היתה קריאת שיר, בו הוא מבליט את גנותו לכפרו ההרוס. אשמת השניים הנותרים היתה פרכוס מא' מרים בהם מתחו ביקורת על מדיניות משר החינוך והתרבות בשטח הערבי. נש' אלת השאלה: מי הוא המסית? המורים הערבים הסובלים ממדיניות הדיכוי הנפשי והלאומי, או המורה היהודי שהתיר לפרסם בידה בבית-ספרו בה מתוארים הערבים כנרועים מהחורים?

תופיק סלימאן, נצרת

הרואה את הנודר

אני מכינה שעונכם נפל על עצמו את התפקיד להיות נציג הקרסה החברתית בכל השטחים. אחרי שנסיתם להחזיר את תורתו של ניל באמצעות מאמריה על רוקה וראי, לקחתם על עצמכם לעשות תעמולה גם לשר' טר רת ללדיה מבעית (העולם הזה 1112). אלא שהפעם נדמה לי שאחרתם במקצת את הרכבת, אני עצמי ילדתי בארץ לפי שיטה זו כבר לפני שמונה שנים, ומכנס כל חברי תי ויטכנוני קיבלו את עקרונות התורה מבלי שיקראו את העולם הזה.

דורוה קולר, תל-אביב

מאמרם על שיטת הלירה ללא פחד, מצא' חן בעיני. הייתי רוצה לדעת היכן אפשר למצוא חומר נוסף על נושא זה, והיכן מתי קיימים קורסים לשיטת לירה זו.

צ. נה, תל-אביב

בעברית הופיע הספר לידה ללא פחד של ד"ר ויטניבסקי. בהל-אביב מתקיימים שיטור יי הדרכה ליד בית הילדות בקריה.

שאלה של טעם

נדמה לי שעשייתם ענין רב לסופר הצעיר אורי אורלב, בביקורת על ספרו "עד מהר" (העולם הזה 1110). קראתי את הספר ולי' דעתי מנלה אורי כשרונות ספרותיים, ובי' ההלם אינו ראוי לביקורת כזאת. אולם זאת שאלה של טעם. יכול היה מבקרם לציון אם נהנה מספר או לא, ומה יש לו להעיר. אולם לאסוף את כל הקטעים הנזעזעים לשון והשתה ולפרסמם יחד, אין זו ביקורת ראויה. אילו הייתם אוספים את כל קטעי המשגל מכתבי שקספיר ופרסמם אותם יחד, יכול היה הקורא גם כן לקבל את הרושם ששקספיר כתב את דוד מורנוגרסיה. יהודה מליוב, ירושלים

היי חיה

אני לא יודע מה יש לכם נגד חיה הררית, שנחתם כותרת בה מעליבה לסיפוריה על עבודתה בסרט בחוריו, כמו "הכוכבת", עושה ספונג'ה" (העולם הזה 1112). טוב, אז היא עושה ספונג'ה, אז מה? זה אחר מאותם הרריתם שאנשים עושים ושלא צריך לתת להם פירסומה, וביחוד לא בכותרת בעתון.

ניסן קטלן, חיפה

מדוע צריכה יחשקנית יהודיה, ועוד ישראלית, לשחק תפקיד ראשי בסרט העושה תעמולה למען הנצרות? דליה שפר, חיפה

אם אמנם נשאלה חיה הררית, אחרי שי' הגיעה לפרסום עולמי ולכוכבות, צבירת צנועה שאינה מתבזרזת במולדתה, והרואה את ביתה בישראל, אני סבור שמגיעה לה בהחלט תרצת הסכומים, שבמקרים אחרים היא פשטית וחכרת טעם. כ. מילמן, תל-אביב

הייתי בטוח שחיה הררית היא הכוכבת הישראלית הראשונה אחרי אלפיים שנה, ולפי סיפורה מתברר שהיא דמות מלפני אלפיים שנה. אז מה המיוחד שבכך? אבנר פולישוק, פתח-תקוה

על המיוחד בדמות של כוכבת אחרי אלפיים שנה, בדמות מלפני אלפיים שנה, ראה תמונה.

אז ראש ההר

הרשוני לתקן כמה פרטים ברישימתכם "הרבות ישועית" (העולם הזה 1110): כאשר העפלת על ראס-דני' בחשב, עשיתו זאת תוך תקופה של 12 יום, לה הייתי זכאי בחופשה, ולא על חשבון זמן שירותי כי שליח הכוכבת היהודית. ראשי המחלקה כי חינוך ותרבות תורניים בגולה, לא נתנו עמי יום קשר וסגירת בתי-הספר בקרב הפלשים לא באה בעקבות ניתוח קשרים. הסיבה הי' אמיתית: התקציב לפעולה בין 30 אלף הפלשים נקבע על-ידי המחלקה 400' דולר לחודש, וגם ככה זה הניע בדרריכל' באיחור רב.

אשר לפניה לח"כ ישראל ישעיהו לשמש כבורר: עד כמה שידוע לי, עשה זאת מנהל המחלקה ה"ר המיאל, ומר ישעיהו סיכר. מביוון שכו, יש להניח שמר ישעיהו איננו חושש מפני נעילת דלת השליחות בפניו על-ידי המחלקה הנ"ל, שראשיה הם אנשי המפלגה הדתית-לאומית. אבנ, מר ישעיהו ביקר אשתדך בחשב, הוא עשה את הדרך באנטישמא. כפי שידוע לי על חשי' בוכו הפרטי.

משה ברידון, תל-אביב

זקן וספר

אני רואה שאתם מדפיסים בקביעות כיו בורים נגד מירד שיר. הרעיון יפה וחסיסו רים יפים, אבל התמונה שאתם מרביקים אל סיפורים אלה היא איומה. נכר ראיתי את מירד שיר כמה פעמים, ברחוב ומסע' במת ההרצאות, לא אינר שהוא הגבר הני יפה בעולם. אבל פרצוף איום שכזה, אין לי בכלל, אולי בסעודת בילבלתם שם ולקחתם תמונה של רכפוטין?

חנה ברגשטיין, תל-אביב

נדעתי התמונה בעמוד האחרון של העולם הזה אינה מתאימה למירד שיר, אלא לי' איה רב מאגורה ישראל.

פ. ה. לה, תל-אביב

הרמזים ברישימתו של מירד שיר (העולם הזה 1111) נסים מדי, חרתי משמע, ככל פורנוגרף הגון היה עליו להוסיף, כי כל יוהיו עם אנשים החיים עמנו כיום הוא מקר' נראה כי כל הפוסל, במסמו פוסל, נתגלגלה לירי לפני זמן מה יצירות-בחינוך של שיר, "רומן מודרני" בחרוזים. אם כי יוכר בכפר זה שנכתב מתוך כנות, על כל פנים הספר כולו הוא בוסר. מה שמשתמש ביותר, הוא מחזונו העצמי של הסופר וברכי הוזהרה והשגה העצמי שהוא שמסע' בסוף הספר, דברים המזכירים את שחצנותו של סופר אחר - מוכיזונו. שמח אני לי' ציון כי זקנתו, זקניו, של מירד שיר לא ביישו את נעוריו.

משה וינגר, תל-אביב

עיר, ראשה בשמים

נא לפנות אל אנשי המדע שרוצים להת' קרב לירת, למקוריים, למארים ואפילו לי' שיש עליהם רקסית או פלנטים מלאכותיים, ויהיוהם כי זה מסוכן מאוד ולא יצלחו במסחרם. פעם אנשי דוד ההפלה אמרו: הבש נלכנה לבנים. ונבנה עיר וראשה בשמים על נמוך על כל הארץ. כמיהם, כן גם הרומים והאמריקאים לא יכולים הצליח בנסיונותיהם, כי אין בכוח האנוש למרות כוחותיה האולמרה כעניים-מיעוטים, להוריד את הקדושי-הואוהאוסטוסטוס על היות הפסטרון או השולט האבסולוטי על הבריאה.

עמדי הנאמן של הקדוש-ברוך-הוא, יוחנן המנחם בן-דוד, ירושלים

הקרב הסודי

פרזאות עבאס

צרפת לשפוך לתוך אלג'יריה סכומים אדירים נוספים למימון תוכניות פיתוח ורפורמות סוציאליות, שאין בהן שום רוח לצרפת. הן מבוצעות אך ורק כנסיון-שוא לרכוש את לבו של חלק מן האוכלוסיה הערבית.

המלחמה באלג'יריה אבודה לצרפת. אפשר לרמות את העולם בבחירות מזויפות, הנערכות תחת כיווני הכובשים; אולם האנשים האחרים בפאריס, ובעיקר הגנרלים המפוכחים שאינם גואמים מעל למרפסות, יודעים היטב כי צרפת אינה יכולה לנצח במלחמה זו. במקום או במאוחר, בעוד שנה, שנתיים או שלוש, תבוא דיאן-ביאן-פו האלג'ירית, המפלה הצבאית המוחצת.

מכיון ששום צבא אינו רוצה להזמין מפלות, חפצה הצמרת האחרת של הצבא הצרפתי בשלום שיציל את הפרסטיגיה שלה.

ההון הגדול הצרפתי, שנתן את תמיכתו לדה-גול, רוצה בשלום. הוא מואס במלחמה היקרה. הוא יודע כי האינטרסים הכלכליים שלו בצפון-אפריקה לא יובטחו עלידי מלחמה, אלא רק בהסדר-שלום טוב. הוא רוצה להקדיש את האמצעים שלו לכיבוש עמדות בשוק האירופי החדש. יש לו תחושה של כוח, והוא מוכן להתחרות עם הגרמנים.

יותר מכולם רוצה בשלום — הגנרל. יש לו אמונה מיסטית ביעודה של צרפת, ב"גדולה" הצרפתית, אותה הוא מזכיר בכל אחד מנאומיו. הוא איש משכיל מאד, הגיוני וקריגש. הוא יודע שהמלחמה באלג'יריה אבודה, וכי המשכה יהרוס את כל תוכניותיו להחזיר את עטרת צרפת ליושנה.

אמנם, בבחירות האחרונות קרחה לו שואה. השיטה החדשה הביאה לפרלמנט את היסודות הקיצוניים ביותר, שצעדו תחת דגלו. יסודות אלה מייצגים את הגוש המרכזי של המתיישבים בצפון-אפריקה, ההון הצרפתי באלג'יר, הפאשיזם הצרפתי והימין הקיצוני. גוש זה השיג את נצחונו על סמך ההבטחה ללחום באלג'יריה עד טיפת-הדם האחרונה.

הדה-גוליסטים, מסוגו של ג'אק סוסטל, הם אסון לדה-גול. אולם הפרלמנט החדש אינו חשוב. הגנרל אינו זקוק לפרלמנט. לפי החוקה החדשה, הוא יכול לשלוט בלי פרלמנט, וגם בלי ממשלה. ואף אחד מן הגוליסטים שצצו כפטריות אחרי הגשם אינו יכול להענין לקום בגלוי נגד הגנרל. מי שמתנגד כיום לגנרל, מבצע חאראקירי פוליטי. הגנרל מבצע עתה רפורמה כלכלית, שהיא בלתי-רפורמלרית עד כדי זחעה. כל המחירים מאמירים, כל הצרפתים רוטינים. הגנרל מצפצף על התגובות. הוא לא יפחד גם מן התגובות של דעת-הקהל עת יתדע כי הושג שלום באלג'יריה.

הגנרל רוצה בשלום — לא בשלום בכל מחיר, אלא בשלום שיציל מה שניתן עדיין להציל, שלום שיציל את הפרסטיגיה, את האמונה ב"גדולת" צרפת.

כך הממשלות הערביות והמערכיות רוצות בשלום באלג'יריה. מסיבות אחרות לגמרי.

רוח רעה מהלכת אימים בקאהיר, בטוניס ובחשינגטון — הרוח הרעה של אלג'יריה חופשית, הקשורה בברית-המועצות.

ברגע שאלג'יריה תהיה חופשית, היא תהיה מעצמה גדולה בעולם הערבי. היא תהיה

- זאת אורי אבנרי -

במשך חודשיים ערך עורך "העולם הזה" מחקר מקיף בשבע ארצות על בעיות המרחב. הוא שוחח עם מדינאי רוב הארצות הערביות, עם דיפלומטים מערביים, אפואתיים וקומוניסטים, עם מומחי העתונות העולמית לעניינים ערביים, עם חשמי הכנסיה ועם נציגי מחתרות ערביות. בגליונות הבאים של "העולם הזה" ימסור דו"ח מקיף על שיחות אלה ועל הגילויים המפתיעים ששמע בהן לגבי סיכויי השלום במרחב.

הדו"ח הראשון של העורך, המתפרסם להלן, מגלה את מצב המרחב ברגע זה. הוא מבוסס בעיקרו על מקורות ערביים, רשמיים ומחתריים, שאין לצטט אותם, ועל הידיעות וההערות של המומחים הזרים. ידיעות אלה, שאינן עומדות לרשותה של המדיניות הישראלית הרשמית, שופכות אור חדש על הסיכויים והסכנות הצפויים לישראל בעתיד הקרוב.

וגן ההצלחה של המדיניות הישראלית הרשמית הוא הקשר עם צרפת. זהו המגן הגדול נגד הלאומיות הערבית הגואה. כל כמה ימים בא לישראל מדינאי צרפתי שיצא מכלל שימוש, ומצטלם עם דויד בן-גוריון. חוגים ממשלתיים בפאריס מבטיחים שלא חל שום שינוי ביחסים.

ידידות זו בנויה על בסיס אחד: המלחמה באלג'יריה.

מה יקרה אם תתחל מלחמה זו?

מה יהיה אז גורלה של הברית הקדושה?

אלג'יריה: משא-ומתן סודי לשלום

ברגע זה יושבים בעיר אירופית מסוימת נציגי הממשלה האלג'ירית החופשית ונציגי הגנרל שארל דה-גול. הם מנהלים משאומתן סודי לחיסול המלחמה. הנה נבואה כמעט בטוחה: הם ישיגו את השלום תוך שנה אחת, לכל היותר.

הצעת הגנרל דה-גול כבר הועברה סודית לממשלה המורדים, ואף הובאה לתשומת לבו של גמאל עבד אל-נאצר. פרטית: אלג'יריה תשיג את עצמאותה לאלתר. היא תכונן פדרציה עם טוניס ומארוקו. פדרציה זו של המערב הערבי תשתתף לחבר-העמים הצרפתי ולגוש הפראנק. הסידור יכלול הבטחה אינטרסים כלכליים צרפתיים מסוימים, בעיקר בשטח הנפט. הקושי האמיתי במשאומתן הסודי אינו בפרטי הסידור כשלעצמם. הוא בעיקר פסיכולוגי. שני הצדדים זקוקים להסדר שיתן להם את האפשרות להיראות כמנצחים. האלג'יריים זקוקים לפתרון שיתן להם עצמאות ברורה ובולטת. דה-גול זקוק לפתרון שישלב את אלג'יריה במערך הצרפתי, כדי לשמור על הפרסטיגיה של צרפת.

★ ★ ★

מדוע רוצים כל הצדדים בשלום?

השאיפה הצרפתית לשלום הגיונית מאד — הגיונית הרבה יותר מרוב הצרפתים עצמם. צרפת עברה בשנים האחרונות מהפכה פנימית שקטה. התעשייה שלה קמה שוב על רגליה, גילתה יעילות מפתיעה. שיעור הילדות עלה אף הוא. סימן מובהק בצרפת להתאוששות לאומית. האיחוד האירופי החדש נותן לצרפת מרחב-מחיה חדש.

אולם כל הסיכויים החדשים האלה נשפכים לתוך חבית שאין לה תחתית — אלג'יריה. היא מרתקת חצי מיליון חיילים צרפתים. המלחמה עולה הון תועפות. היא מכריחה את

אל-חוראני

עבד אל-נאצר

בכדאש

קאסם

ענק בגודל שטחה (פי מאה מגודל ישראל), בולטת בגודל אוכלוסיתה המוסלמית (שמונה מיליון). ובעיקר: היא תהיה בעלת הצבא הערבי החזק ביותר בעולם.

לפי הערכה, מונה צבא השיחור האלגירי ברבע זה יותר מ-100 אלף חיילים מגויסים גיוס מלא, לובשי מדים ומוצבים ליחידות. הוא הוכיח את יכולתו בשדה הקרב, ככוח לוחם ממדרגה ראשונה, בשנים ארוכות של מלחמה בלתי פוסקת וחסרת רחמים, בה כבר ניספו כמה מאות אלפי אלגירים, התגבש צבא זה על מפקדיו וחיליו.

מלבד צה"ל, אין במרחב כולו כוח שישי-זה לצבא זה. הצבא המארוקאי חלש. הצבא הטוניסי אינו קיים. הצבא של רע"ם אינו זוכה לכבוד רב בעולם הערבי, אחרי פרשת סיני. הצבא העיראקי לא התנסה עדיין בי שום קרב רציני.

ככל שתימשך המלחמה, כן יתחזק ויתגבש צבא זה, וכן תגדל הסכנה הכרוכה בו לכוחות ערביים מתחרים. הוא יוכל להשיג תלט בקלות על כל אפריקה הצפונית.

מפקדי הצבא הזה הם עתה השליטים האמיתיים ברפובליקה האלגירית הלוהטת. ראש הממשלה בגולה, פרחת עכאס, אינו אלא נגיד אלגירי, דמות פופולארית ומתונה, אך חסרת השפעה כלפי פנים. חברי הממשלה, לעומת זאת, הם אנשי ברבנות המפקדים הלוהטים. הם גורמים קשיי עורף ומנוסים. אי אפשר שלא להתרשם מהם בפגישה אישית. ובמיוחדים עומדים המפקדים בשדה. אישיותם של אלה תקבע את המשך ההתפתחות. מי הם אלופי המאבק?

הם לא באו משורות הבורגנות האלגירית הקטנה והחלשה, כי זו הודהה בעיקרה עם השלטון הזה. הם באו משורות האיכרים. הם היו סמלים בצבא הצרפתי, ועלו לדרגת אלופים בצבא האלגירי — בדומה לדרך של אלופים רבים בצה"ל. מבחינה מעמדית וחברתית, אין שום דבר הקושר אותם אל המערב.

ככל שנמשך המאבק, כן נמשכת שכבה זו יותר ויותר אל הגוש הסובייטי. המפקדים זקוקים לנשק ולכסף. הליגה הערבית אינה יכולה לספק אותם במידה מספקת. טונים ומצרים הגישו עזרה, אך בממדים שאינם מספיקים להמשך המאבק בקנה מידה רחב. הנשק והכסף לקרבי ההכרעה יכולים לבוא רק ממקום אחד: הגוש הסובייטי.

זהו הסיט המדריך כיום את שנתם של גמאל עבד אלנאצר, של חביב בורגיבה, של שארל דה גול ושל ג'ון פוסטר דאלס. הוא מדריך גם את מנותחם של היסודות המתונים יותר במחנה האלגירי. לכן קיים לחץ כללי כמעט למען שלום מהיר, לפני שיקרה האסון. ולכן מתנהל המשאוהמתן הסודי באותה עיר אירופית בקצב מוגבר.

★ ★ ★

ב רגע שירשג שלום זה, ישתנו המערכים הבינלאומיים תכלית שינוי. צרפת תשיע את מיטב מאמציה לפיוס העולם הערבי. כל מטרתה תהיה לקיים את ההשפעה הצרפתית שחישאר לפליטה במגר. בהשחאה לצורך שלט זה, יהיה משקלה של ישראל, המבודדת והמנותקת, קטן.

אין פירוש הדבר שצרפת תנטוש את ישראל לגמרי. תמיד יהיה כדאי לצרפתים לקיים קשר כלשהו עם תל-אביב, כדי להוכיח לערבים ולעולם שעוד יש לה אחיזה במרחב. וכי יש לה יכולת התימרון. אולם תהיה זאת מציאות רחוקה מאד מחלומותיהם הנעמיים וההלוותיים של שמעון פרס ושות'. צרפת לא תהיה בת-ברית במיבצעי-סני עתידים, דה גול לא יעלה ברגל לשדה-בוקר (וגם לא יקבל, מן הסתם, את דויד בן-גוריון בארמון אליזה), שמעון פרס לא יהיה בר-בית אצל שריהחוף הצרפתי ונציג צרפת באו"ם לא ירים את קולו למען ישראל במועצת-הבטחון (כפי שלא עשה זאת גם בדיון על תקרית-החולה האחרונה).

במלים פשוטות: עוגן-ההצלה הצרפתי עומד להינתק מן הספינה הישראלית. הדבר יקרה בעתיד הקרוב, תוך שנה. ישראל תעמוד לבדה מול העולם הערבי. מה יהיה פרצופו?

מצרים: חזרה אל המערב

לפני ששה שבועות נודמן לי לשוחח עם השגריר של מדינת קומוניסטית מסוימת, באחת הבירות המערביות. שוחחנו על בעיות המרחב ועל פעילות ברית-המועצות בו. ממילא התגלגלה השיחה לגמאל עבד אלנאצר. נדהמתי לשמע דבריו בן-שיחי. מימי לא שמעתי תיאור כה סרקסטי ומלא-כוז לגמאל עבד אלנאצר, כפי ששמעתי אותו ערב מפי הנדיבאי הקומוניסטי. באותו רגע לא היה עדיין שום סימן לקרע בין המחנה הסובייטי ורע"ם.

תוכן דבריו של הדיפלומט היה: גמאל עבד אלנאצר אינו מסוגל לפתור את הבעיות העיקריות של מולדתו. הוא עומד על עברי פי חת של פשיטת-רגל כלכלית. שום נצחונות פוליטיים חיצוניים אינם יכולים להעלים את הכשלון הפנימי היסודי הזה. הוא לא הצליח להשתלט אף על אחת ממדינות-הגוש העשירות. הוא יהיה זקוק לכסף. כסף זה יכול לבוא רק מן המערב. על כן יצטרך גמאל עבד אלנאצר למכור את מצרים למערב. כאשר נאם עבד אלנאצר כמורסטיני, עקבור כמה ימים, את נאומו המפורסם נגד הקומוניסטים, היה לפחות ישראלי אחד בלתי-מופתע.

★ ★ ★

לפני שבוע נפגשתי ברומא עם נציג מתחרתי מצרי. תיאורו היה כמעט זהה, אך מפורט יותר. היה זה תיאור של, אדם המכיר את התמונה מבפנים.

מעטות בעולם המדינות שמצבן הכלכלי כה מיואש כמו זה של מצרים. עיקר האוכלוסיה חי בדלות מסמרת-שעורות. במצוקה נצחית וחסרת-מוצא, בכפרים אשר לאורך הנילוס. העוני, הבורות, המחלות הם דיירי-קבע בכפרים אלה.

מדי שנה בשנה נוספות חצי מיליון נפשות חדשות לאוכלוסיה זו. לכן אין המצב הנורא נשאר אפילו כמו שהוא. הוא נעשה יותר נורא מדי ענה. כל עשר שנים מוכפל מספרם של העובדים החקלאיים חסרי-האדמה. גם הפלאחים שיש להם אדמה, מתקיימים ברובם במכרע על פחות מארבעה דונם למשפחה.

במצרים אין אדמה חדשה. הניסיון של כיבוש אדמה חדשה ב"מחוז השיחור" נכשל. הסכר הגבוה באסואן, אם יוקם, עשוי לפתוח לחקלאות אזורים חדשים. אולם הדבר יקרה, אם יקרה, בעוד 15 שנה. הריובי הסכר עד אז יבלע את כל הרוח האפשרי.

וזהו ביצה כלכלית, שאין מוצא ממנה, אלא בתיעוש אדיר ומוזר. המשטר של עבד אלנאצר לא הוכיח יכולת לבצע תיעוש זה. הוא הקים כמה מפעלי-ראמה יפים, שאין ללול בהם. אולם זוהי טיפה בים.

לכן זקוק עבד אלנאצר לכסף — להרבה כסף. הוא לא יבוא מברית-המועצות. כי ההקצבות הרוסיות ניתנות בהזדירות, והן מושקעות רק במפעלים שיש להם תועלת ארוכת-טווח. אין בהן תועלת מידית להקלת המצוקה ולהטבת מצבו של המשטר.

מכאן הכורח המוחלט של גמאל עבד אלנאצר לפנות מערבה. לא תהיה זאת תפנית מקרית, תמרון נוסף במישחק בין הגושים. הפעם תהיה זאת תפנית אמיתית. עבד אלנאצר יעשה שלום עם המערב. המערב יקבל בשמחה את היד המושטת. עבד אלנאצר, שהיה

בחורות ערביות אלה מסמלות את פני המרחב היום: לא ברור עדיין לאן פניהן מועדות. ברור רק כי כוח דינמי פועל מתחת לפני השטח כה-רגעש פעיל, הסמוי מן העין.

בעיניו רק אתמול שטן קומוניסטי, נראה לו כיום כגואל מפני הסכנה המתבשלת בעיראק. לאויביו הפנימיים של עבד אלנאצר ישנו הסבר נוסף לתהליך זה. משטרו של סג' האלוף בקאהיר מבוסס על הבורגנות המצרית. בורגנות זו היתה תמיד קוסמופוליטית, בע' לתרבות צרפתית, להוטה אחרי רוחות קלים, מושחתת וקלת-דעת. גם אחרי הרחקת חלק מן היסודות היוניים, האיטלקיים וה' יהודים משכבה זו, לא השתנה אופיה. היא רוצה בורם הון מבחוץ שיאפשר רוחים קלים וחיי מותרות — וזרם זה יכול לבוא רק מן המערב. כי ההון הבא מן הגוש הסובייטי אינו נדבק בידים. הוא מושקע במפעלים שאין לצפות כי יכניסו רוחים בזמן הקרוב. על כן דוחפת שכבה זו, מעוז כוחו היחיד של המשטר מחוץ לצבא, לקראת השלמה עם המערב.

★ ★ ★

הצד המפתיע בפרשה זו הוא קלות המעבר. במשך שנים היתה העתונות המצרית מלאה מאמרים וקאריקטורות אנטי-מערביות, שארסיותם השיטתית עלתה אף על אלה שבעתונות הסובייטית. אפשר היה לחשוב כי תעמולה זו השאירה מישקע של שינאה עזרת, שגם שית פופולארי ביותר לא יוכל להתגבר עליו בנקל.

המציאות מוכיחה את ההיפך. המעבר בו' צע בלי קושי. הוא מוכיח באיזו מידה נשאר העם המצרי בלתי-לאומי ובלתי-חדור בלהתעוררות הערבית, שש שנים אחרי המהפכה. מבחינה זו שונה האומה המצרית מכל שאר האומות הערביות. הדור הישן חונך ברוח מצרית, יותר מאשר ברוח ערבית. הבעיות של מצרים, האינטרסים של מצרים, ההיסטוריה של מצרים, תופסים אצלו מקום ראשון — מרחק רב לפני הבעיות, האינטרסים וההיסטוריה של המשפחה הערבית הכוללת. התלהבותו הערבית-הלאומית היא על פני השטח בלבד. (במשפט מוסגר: מכאן, אנב, אמונתם של כל המומחים הזרים, כי למצרים קל יותר מאשר לכל מדינה ערבית אחרת לכרות שלום עם ישראל, וכי הגורם הקרוב ביותר לכך במצרים הוא דחאק המנגנון הממשלתי המצרי.)

התוצאות המעשיות: עוד לפני חודש היה ברור, כי בימים הקרובים יתחדשו היחסים הדיפלומטיים בין בריטניה וצרפת לבין רע"ם. ההון המערבי יגיע למצרים בממדים נרחבים, מרכזי-הכובד של המאמץ הסובייטי במרחב יעבור מקאהיר לבגדאד. וגמאל עבד אלנאצר לא יפריע לשלום בין צרפת ואלגיריה.

★ ★ ★

ב קשר עם זה אירעו בשבועות האחרונים מאורעות כמעט משעשעים. כאשר החליט דה-גול סופית שהגיעה השעה לשלום באלגיריה, שלח לקאהיר גנרל צרפתי מהימן, שנפגש עם גמאל עבד אלנאצר וגילה לו את ההצעה הסודית של דה-גול (שאת פרטיה העיקריים הזכרתי לעיל). הוא שאל אם עבד אלנאצר מוכן לקבלה בחיוב. במלים אחרות: אם יימנע מללחוץ על האלגירים בכיוון הסוף.

תשובתו השקילה של השליט המצרי היתה: "לא אפריע למשאומתן בין אלגיריה וצרפת."

היה זה אור ירוק לדה-גול. כעבור זמן-מה הגיע לקאהיר ראש-הממשלה האיטלקי, אמינטורי פאנפאני. הביקור היה פוליטי מובהק. הוא היה רצוי לעבד אלנאצר, כי כל ראש-ממשלה נוסף המתפלש בעפר רגליו, מוסיף לו פרסטיג'יה. הוא היה רצוי לו גם כהפגנת הנכונות שלו להתפשר עם המערב. לפאנפאני עצמו היה הביקור דרוש מפני שעמדו באיטליה רופפת ביותר, ועליו להוכיח כי יש לו מעמד פוליטי בינלאומי מכובד (בינתיים התיאש מכך, התפטר ממשרתו). מובן, כי בביקור מסוג זה לא היו נושאים נתונים לשיחה. מחוסר גושא אחר, החל פאנפאני לשוחח על בעית אלגיריה. לא היה לו שום מושג על השליחות הסודית של הגנרל הצרפתי (שגם כיום ידועה למדינאים מעטים בלבד בקאהיר ובפאריס), לכן שאל בתמימות, אם עבד אלנאצר יקדם בברכה יוזמה צרפתית לשלום באלגיריה. המנהיג המצרי ענה בחיוב.

לפאנפאני היה נדמה, שיש לו בשורה בעלת חשיבות בינלאומית מכרעת. כשאך חזר לרומא, עלה על המסס הראשון ומיהר לפאריס, כדי לספר את הסיפור לגנרל דה-גול. הצרפתי הארוך הקשיב לדבריו בנימוס קריר. כשסיים האיטלקי את בשורתו, השיב לו דה-גול בסארקאזם חותך: "אני מודה לאדוני על הענין הרב שהוא מגלה בעיני צרפת."

★ ★ ★

ל גבי ישראל, הפשרה בין עבד אלנאצר והמערב, תישא בחובה תוצאות מרחיקות-לכת. אז סוף 1954, אין המדיניות הישראלית הרשמית אלא ביטוי למצב-רוחו האיש של דויד בן-גוריון. ביגיי שונא את עבד אלנאצר שונא אישית, כמעט פסית. שונא זו הדוית. עבד אלנאצר, כמו כל ערבי לאומי במרחב, סבור כי ביגיי הוא משרת האימפריאליזם, שונא-ערבים, ממרחק-מלחמה, צבוע ואיש-כזבים, אויב מושבע וקיצוני לשיחור הערבים. הקרב הפך כמעט להתמודדות פרטית.

לכן היתה המדיניות הישראלית מבוססת על נסיון לנצל את איבת המערב לשליט המצרי. היא ביקשה להציע את עצמה למערב כבת-ברית נגד התפשטות הלאומנות הערבית בהנהגת עבד אלנאצר. היא ניסתה לתאר את קאהיר כסוכנת הסובייטית, ואת עצמה כמיבצר האחרון של המערב במרחב.

מדיניות זו נכשלה לחלוטין. אמנם, היא יצרה ברית זמנית עם צרפת, על רקע המלחמה באלגיריה, והתקשרות רגעית עם בריטניה לפני מיבצע סיני. אך היא לא שיכנעה מעולם את משרד-החוץ האמריקאי.

עתה, עם הסתערות המערב על קאהיר, צפויה סכנה נוראה כי ישראל תישאר יושבת בין שני הכסאות. היא השניאה את עצמה על המחנה הלאומי הערבי, כדי להתקשר עם המערב. והיא הפכה לתקלה בדרכו של המערב להתפייסות עם עבד אלנאצר.

השלום בין חשינגטון וקאהיר, כשלום בין פאריס ואלגיר, עשוי להיות על חשבון ישראל. האפשרות ההפוכה — השנת שלום בין מצרים וישראל בתיווך המערב, כחלק מן הסינור המערבי הכללי — אינו בא בחשבון כל עוד דויד בן-גוריון מדריך את מדיניות ישראל, למרות שיתכן כי מעולם לא היתה השעה כה כשרה לכך.

סוריה: ירידתה של אל-בעת

בתחילת האחרון הופיעה המפלגה הקומוניסטית הסורית במצע חדש, שדרש עצמאות רחבה לסוריה במסגרת האיחוד הערבי. היה זה סימפטום חשוב לזוגי-האחיר החדש בחבל הצפוני של הרפובליקה הערבית המאוחדת.

האיחוד בין סוריה ומצרים בוצע בחפזון, ללא תכנון ימחשבה רבה. עבד אלנאצר לא רצה בו בצורה זו. האיחוד ניכפה עליו על-ידי המנהיגים הסוריים, ובעיקר על-ידי מפלגת התחיה ("אל-בעת"). הסוציאליסטית, שחששה מפני השתלטות מידית של הקומוניסטים. מפלגת אל-בעת של אכרם אל-חוראני, היא כיום הנושאת העיקרית של רעיון המדינה הערבית האורגאנית הגדולה. מן האוקינוס האסלגטי עד התיקל. חוץ מזה היא אוסף של שאיפות סוציאליסטיות מבובלות. יש בה חוגים סוציאליסטיים אמיתיים, שמאליים-קיצוניים. ויש בה חוגים פאשיסטיים מובהקים, המשחקים בסיסמות סוציאליסטיות, כהיטלר בשעתו.

הפלגים תמכו בגמאל עבד אל-נאצר ככוח מתקדם יחסית. היתה, ועדיין יש להם, השפעה מוסתית אך אדירה על מערכת-התעמולה, במערכות העיתונים ובשאר אמצעי-הקשר הציבוריים. העובדה שהמפלגה היתה אסורה, לא הפריעה להם במיוחד.

כאשר יצאה המפלגה הקומוניסטית הסורית במצעה החדש, שהודעה למעשה עם המצב של המשטר העיראקי, לא הודוה הקומוניסטים המצרים עם דרישתם לפירוק מעשי של רע"ם. אולם הם יצאו בהפגנת סולידאריות, תוך תמיכה בזכותם של הקומוניסטים הסורים להשמיץ את דעתם. כתוצאה מכך הושלכו כ-200 מהם לכלא (שם הצטרפו ל-400 האסירים של האחים המוסלמים, הנמקים שם מזה כמה שנים).

מאסרים אלה לא שברו את כוחם של הקומוניסטים המצרים. להיפך, יתכן שיחשלו אותם. הם נהנים מיתרון אחד, שאין לשום קומוניסט אחר במרחב: אין להם מתחמים בניגוד לסוריה ולעיראק, אין במצרים תנועה שמאלית מלבד הקומוניסטית. כל האופוזיציה השמאלית למשטר, כל השאיפה לרפורמה כלכלית וחברתית, כל היואש מאי-יכולתו של המשטר לשים קץ לנחשלותה הפנימית של מצרים, יצטרפו בסופו של דבר במפלגה זו — אם לא יקום לה מתחרה.

מבחינה זו, מעמדם של הקומוניסטים המצרים הוא אידיאלי. מצבם דומה למצב הקומוניסטים הסיניים ערב עלייתו של מאו טסה-טונג למנהיגות מפלגתו. מיליונים של איכרים מוכי רעב ומחלות מחכים לכות הפוליטי שיגיש אותם ויתן ביטוי למאבקם. מצרים מלאה "שודדים", אנשים מיואשים שהסתכסכו עם החוק וחיים בכנופיות — חומרגלם אידיאלי למלחמת-גרילה.

כבר היו נהנים הקומוניסטים מפופולריות עצומה בכפרים. שליחי המפלגה, המוזמנים לכפרים נידחים, מתקבלים כמשיח-אללה. הכל מוכן למאבק — מלבד הקומוניסטים עצמם. מה חסר? חסר הניצוץ המדליק את המדורה, האישיות שתרכיז את המאבק ותלהיב את הלבבות — מאו טסה-טונג מצרי. המפלגה לא הציעה עדיין שום תוכנית אלטרנטיבית למשטר, תומכת עדיין למעשה בגמאל עבד אל-נאצר. אולם זוהי חבית של אבק-שריפה שיש לקחת אותה בכל חשבון של העתיד.

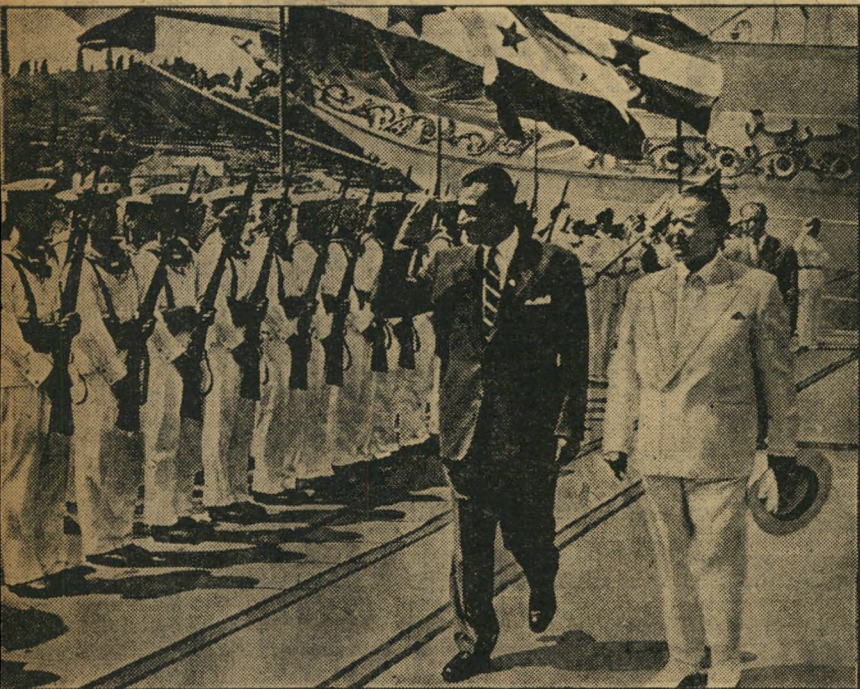
ישראל: ספינה ללא הגה

דו"ח זה על המצב במרחב — תצלום-רגע של גוף האחוה רעידת-אדמה מתמדת והמשנתה במהירות — מגלה כי צפויות לישראל סכנות מכורות, וגם כי סיכויים גדולים באופן-כמשרת המערב, כחלק מן המערך המערבי, עתידה של ישראל קודר מאד. הברית עם צרפת תתמוטט בהדרגה, איבת ברית-המועצות תישאר על כנה, המערב יתעלם מן האינטרסים הישראליים בניסיונו להתפשר עם עבד אל-נאצר. בבורסה הפוליטית, צפוי שפל חמור וממושך למניות של ממשלת ישראל. תוך שנה תהיה פשיטת-הרגל של המדיניות הישראלית הרשמית גלויה לכל בר-דעת.

המרחב מפולג כיום מאד. כסילים — ועל הבמה הפוליטית של ישראל לא חסרים כאלה — ישמחו על כך. עצם העובדה שיש סכסוכים בין הערבים, משמח את לבם. אין הם מבינים, כי סכסוכים אלה הם תולדה טבעית של תהליך ההתנערות, וכי בסופו של דבר יצא העולם הערבי מתהליך זה מאוחד וחזק יותר מכפי שהיה אי-פעם.

התנועה הלאומית הערבית היא ורם היסטורי גדול, ואין היא מצמצמת בדמותו של אדם אחד. המנופול והמני של עבד אל-נאצר נשבר. כיום יש לפחות שלושה ראשים לתנועה — האג'ירי, המצרי והעיראקי — שלא לדבר על האלטרנטיבה הקומוניסטית, שהיא רצינית מאד.

השאלות המנסרות בחלל זה רבות וגורליות:

נייטרליות חיובית או חזרה למחנה המערבי? זאת השאלה העומדת עתה בפני גמאל עבד אל-נאצר, אשר בשנים האחרונות נפגש כמה פעמים עם טיטו, נשיא יוגוסלביה, ונחשב לאחד מעמודי התווך של הגוש הנייטרליסטי.

● האם יתאחד העולם הערבי כרפובליקה כל-ערבית מאוחדת, או כקונפדרציה חופשית של מדינות עצמאיות, שכל אחת מהן תשמור על אישיותה המיוחדת?

● איזה משטר חברתי יהיה היעיל ביותר להצלת העולם הערבי מנחשלותו הממאירה, ולהפיכתו המזורזת לכוח חדיש? האם יהיה זה משטר מערבי, סוציאליסטי-חופשי או קומוניסטי?

● איך יחולק העושר הנובע מן הנפט המרחבי, ושאר אוצרות הטבע, בין מדינות המרחב?

● האם יתגבש המרחב ככוח נייטרלי אמיתי, גרעין של גוש שלישי בעולם, או שיהיה נוטה יותר למערב או לגוש הקומוניסטי?

בכל השאלות האלה יש לישראל ענין חיוני. אילו היתה לה מדיניות מרחבית כלשהי, אילו הבינה כי כאן מוכרע גורלה — היו פתוחות לפניה כיום כמה וכמה אפשרויות היסטוריות.

בגליון הבא ימפור עורך "העולם הזה" דו"ח מקיף על שיחותיו עם מנהיגים, דיפלומטים ונציגים מחתרת ערביים, על האפשרות לכונן שלום שמי.

האיחוד לא עלה יפה. אי-אפשר לאחד באופן פתאומי שתי מדינות, ללא רציפות גיאוגרפית, בעלות בעיות כלכליות שונות לחלוטין. בניגוד למצרים מוכת-העונ, סוריה היא מדינה בעלת אפשרויות כלכליות גרובות. היא לא נהנתה מן האיחוד הקיצוני. בסוריה אין מפלגות אמיתיות ומגובשות. מבחינה זו עלתה אל-בעת על יריבותיה, אולם גם כוחה הפנימי מוגבל למדי. מכיוון שהיא מזוהה לחלוטין עם האיחוד המצרי, היא סובלת עתה מן הריאקציה הציבורית השלילית. ברגע זה כוחה בירידה.

מצב זה מנוצל על-ידי הקומוניסטים, המצליחים עתה לזהות את עצמם עם הרעיון ההפוך — הרעיון של איחוד ערבי מרחבי, שישאיר את העצמאות לכל חלקיו. רעיון זה קורן עתה במבגדאד, ויש לו כוח-משכיה רב בסוריה. כי סוריה, כמו ירדן, קרובה הרבה יותר לעיראק מאשר לארצות-הנילוס.

רע"ם היא עובדה קיימת. היא לא תתפרק. אולם הזעזועים הפנימיים בסוריה יימשכו, והם יהיו גורם חשוב מאד במאבק על המרחב.

עיראק: הכוח העולה במרחב

הכוח העולה בעולם הערבי הוא עיראק. המדיניות הישראלית, המסתכלת בריחוק היפנוזי במפלגת המצרים שהיא עצמה יצרה אותה בדמינוה, עוד לא הרגישה בכך. אולם העובדה המכרעת בפרס שנת 1959 היא כי לפני שנה היה עבד אל-נאצר המנהיג הערבי הלאומי החי, בעוד שעתה ישנם כמה מנהיגים. עבד אל-נאצר הוא עץ אחד ביער — עץ גבוה, חסין, חזק — אך לא יחיד.

בעיראק אין דיקטטורה צבאית מן הסוג השלט במצרים. המהפכה העיראקית היתה מהפכה דמוקרטית. עמדה מאחוריה כל החוגים והמפלגות, שזוכאו ונודפו באכזריות בימי נורי אל-סעיד. לכולם ניתן לפתח חוש-פחד ולחלה. היה דרוש זמן מה כדי שתתגבש תמונה ברורה של יחסי-הכוחות האמיתיים בין המפלגות.

הכוח שמשך תחילה תשומת-לב רבה, עד שדעך וכבה, היה כוחה של אל-בעת. אין לה אחיזה אמיתית בעיראק. נציגה העיקרי, עבד אל-סלאם עארף, גילה חוסר-הבנה פוליטית מרהים. הוא לא הבין את העובדה היסודית ביותר של עיראק: שהיא מדינה דו-לאומית, ערבית-כורדית. עד היום מספרים העיראקים בהנאה על מקרה אחד, בו בא עארף לנאום בעיר הכורדית סוליימאניה, ופתח במלים: "א אחים ערביים!" תגובת הכורדים היתה מוחצת. אל-בעת היא כוח מבוטל בעיראק, כמו במצרים. היא נשארה מפלגה סורית מובהקת, עם אחיזה מסוימת בירדן.

בצד הקומוניסטים, עליהם נדבר לחוד, הכוח העולה האמיתי בעיראק, הוא המפלגה הדמוקרטית הלאומית, אשר בראשה עומד המדינאי העיראקי כאמל צ'אורז'י, ואליה שייך שרירי עיראק באו"ם, האשם ג'וואד. זוהי מפלגה סוציאלי-דמוקרטית אמיתית, הדוגלת ברפורמה סוציאלית אמיתית, המתנגדת לקומוניסטים ולפאשיזם הרעשני של אל-בעת כאחד. מפלגה זו דוגלת במשטר דמוקרטי פנימי, בשוויון מלא בין הערבים והכורדים ובאיחוד המרחב על בסיס אמנה מרחבית כוללת, שתבטיח שיתוף-פעולה רחב בין כל עמי המרחב, תוך שמירת עצמאותו וצביונה המיוחד של כל אחד מהם. אחרי שיחותי עמו, שעוד אספר עליהן, הכריז האשם ג'וואד רשמית ברדיו הניירורקי, כי שיתוף-פעולה מרחבי כזה צריך לכלול בשלב הסופי את כל מדינות המרחב, כולל המדינות הלא-ערביות (העולט הזה 1109).

במלים אחרות: את ישראל.

★ ★ ★

ישנה שונה זו לבעית האיחוד המרחבי, אינה נובעת רק מהבדלי טמפרמנט, אף לא רק מאופיה הדו-לאומי של עיראק. היא נובעת גם ממצבה הכלכלי המיוחד.

הקואליציה השלטת כיום בארץ זו, בחסותו של עבד אל-כרים קאסם הסימפטי, רוצה בלב שלם להשיג את הקידמה הכלכלית והחברתית, שבלעדיה אין טעם רב לשיחורור הלאומי. בתפיסתה זו היא מתקדמת הרבה יותר מגמאל עבד אל-נאצר. ובניגוד לעבד אל-נאצר, יש לה האפשרויות המעשיות לבצע את הדבר.

עיראק היא מדינה עשירה, יחסית. יש לה אוצרות של נפט. הכנסות הנפט הן הבסיס לכל תוכנית-פיתוח. לכן לא תשחק עיראק בנפט, לא תערך הרפתקות ביחס אליו, ואף תשמור על יחסיה עם המערב — שהוא השוק הטבעי לנפט זה. קשר זה לא ינותק גם אם יתחזקו הקשרים בין עיראק וברית-המועצות, תהליך הנראה חדאי.

למנהיגי עיראק, האחוזים בהתלהבות של תוכניות-פיתוח, אין כל חשק להתאחד באופן אורגני עם מדינה מוכת-עוני כמו מצרים, ולחלק עמה את הכסף הדרוש למימון הפיתוח של עצמה. יש להם אגואיזם לאומי משלהם. וכל עוד לא יצליח עבד אל-נאצר להשתלט על מדינה עשירה-בנפט — כמו כחית, סעודיה או כחריין — לא יוכל להשתתח לעיראק.

הקומוניסטים: המעצמה חסרת-הגבולות

ישנה מעצמה אחת במרחב שכל מדינאי הרואה את הנולד חייב להתחשב בה. זוהי המעצמה הקומוניסטית, המאיימת על כל המשטרים הערבים הקיימים.

אחרי נפילת נורי אל-סעיד, נדהם העולם המערבי להיחזקת, כי קיימת בעיראק מפלגה קומוניסטית מחתרית חזקה מאד. בחודש האחרון, אחרי התקפת עבד אל-נאצר על הקומוניסטים הסורים, גייסה המפלגה הקומוניסטית בבגדאד 100 אלף איש בהפגנת-ענק, שנשאה את הסיסמה: "הקץ לעבד אל-נאצר!" מעולם לא הופגן כוח המוני כזה בעיראק. ראשי התנועה הזאת אינם ידועים ברבים. דבר זה מאפיין מפלגה זו: מנהיגיה צנועים, אנשים הפועלים בערפל. בשנים ארוכות של סבל, בצינוק של נורי אל-סעיד, התגבשו כתנועה הפועלת בשקט, בהתמדה, בנכונות להקרבה.

כוחה של תנועה זו לא הוסל עדיין על כפות המאזניים ככוח עצמאי, כי הקומוניסטים העיראקים תומכים עתה במשטר תמיכה מלאה, בקואליציה הדוקה עם מתנגדיהם במפלגה הדמוקרטית הלאומית, ושאר הגורמים התומכים בקאסם. ביחס לשלב הבא של עיראק אין חילוקי-דעות בין כוחות אלה. כולם מאוחדים בשאיפה לפיתוח כלכלי מהיר, לרפורמה סוציאלית מכסימלית, למשטר דו-לאומי ערבי-כורדי, לאיחוד המרחב על בסיס קונפדרציה רופפת של מדינות עצמאיות — ובהתנגדות מוחלטת ליצירת רפובליקה כל-ערבית מאוחדת. לפני כמה שנים חוללו הקומוניסטים העיראקים סנסציה עולמית, עת ניהלו בבגדאד תעמולה גלויה בין הסטודנטים למען שלום ערבי-ישראלי. הם לא חידשו תעמולה זו. אך יש להניח כי עמדתם לא שונתה. יהודי עיראק ממלאים תפקיד חשוב במפלגה זו.

★ ★ ★

קומוניסטים פוריים הם כמעט ההיפך הגמור באופיים. כאלו בכדוש, מנהיגם, הוא מה שנקרא בישראל "שויצר" — אדם הנוטה לפולחן האישיות של עצמו, היוצר תמיד כותרות רעשניות בעתונות. היו לו כמה הישגים מצלצלים — ביחוד כשהפך לקומוניסט הראשון במרחב שנבחר באופן חוקי לפרלמנט ערבי.

אולם על אף בלתיעושו של בכדוש להיחשב לקומוניסט מספר 1 של המרחב, ולמנהיג הבלתי-מוכתר של כל הקומוניסטים בו, אין לו בסיס רב לעמוד עליו. המפלגה הקומוניסטית הסורית נופלת בהרבה מהכרתה העיראקית, ברצינות המאמץ ובכוח ההמוני. השפעתה היא על פני השטח — לא ברשים העומקים.

בחודש האחרון גילה בכדוש אומץ-לב רב, כשיצאה מפלגתו בגלוי במצע לכינון פדרציה ערבית שתבטיח עצמאות לכל חלקיה — כולל החלק הסורי של רע"ם. היתה זאת הכרזת מלחמה על עבד אל-נאצר, והיא גררה אחריה מיד גל של מאסרים. כמו תמיד, יעזרו מאסרים אלה לגבש את המפלגה הזאת לכוח רציני יותר. כוחה נמצא בעליה.

★ ★ ★

כוח הקומוניסטי המסתורי ביותר במרחב, הוא המצרי. יש בו סתירה מובהקת בין אפשרויות עצמות וחוסר-התחלטה פנימי.

במצרים היו קיימות שתי מפלגות קומוניסטיות, שנקראו כמעט באותו שם. האחת היתה עצמית יותר, נקטה בקו לאומי קיצוני למדי. השניה היתה אינטלקטואלית, כללה את מיטב האינטליגנציה היהודית. היא היתה לאומית-מתונה, והטיפה לשלום עם ישראל. לא מכבר התאחדו שני הזרמים למפלגה אחת, אולם הסתירות הפנימיות לא נעלמו. כל

העם

נציב עליון

של הערבים. כי פנפאני רואה את עצמו כאיש הנושא ביעור של הפגת המתיחות בין המערב והתנועה הלאומית הערבית. הכוחות הדוחפים את פנפאני בכיוון זה הם שניים, שונים איש מרעהו. בצד אחד עומד הנשיא האילקלי, ג'ובאני גרוניקי, החור לם זה מכבר על קואליציה שמאלית, והשוואף לנהל מדיניות שתתקבל על דעתם של גני וחבריו בשמאל. שמאל זה רוחש אהדה חתקה ללאומנות הערבית בכלל, ולעבר אל-נאצר בפרט.

הכוח השני מתגלם בדמותו הדינאמית של מאטאי, מנהל חברת הנפט הממלכתית, הקאפיטליסט מספר 1 של איטליה. מאטאי, אחד מאנשי-הפלאים של הדר, הצליח לח' דור לשדות-הנפט המבורכים של המרחב על-ידי כך שנתן לערבים יותר מאשר היו כל האחרים מוכנים לתת. לאחרונה הבטיח לגמאל עבד אל-נאצר לפתח במצריים שדות נפט שיספקו את כל צרכיה של מצרים עצמה, והפכוה למעצמת-נפט.

כדי לנהל את עסקיו, זקוק מאטאי לשקט כללי במרחב. לאיטליה אין הון רב, וע' ליה להשקיע את המעט שיש לה בזהירות רבה, בתנאים שיבטיחו את קיום הקרן ואת רציפות הרווחים. היא זקוקה לרווחים אלה כדי לקלוט באיטליה עצמה ריבוי טבעי של חצי מיליון נפש לשנה.

שליחות כפולה זו מתחה לפנפאני תפקיד ברור. אין זה אימפריאליזם איטלקי חדש, מן הסוג שמצא את סמלו בבניטו ("סיף האיסלאם") מוסוליני. אין זה גם קאפיטליזם המשתדל לדחוק את רגליהם של אחרים. להיפך, איטליה מעוניינת למשוך חזרה למר' חב גם את ההון של אמריקה, בריטניה וצרפת, תוך תקווה שריכוז זה יתן בסחור' יתר גם להשקעות האיטלקיות.

ראש לרא' שיניים. אדם הרוצה לה-שכין שלום במרחב ולהשביע באותה שעה את רצונם של גמאל עבד אל-נאצר ורועי, היה צריך להדאג את ממשלת ישראל. אולם הפעם גם מנהיגי ישראל אינם מודאגים: הם יודעים כי מלחמתו של פנפאני היא חסרת-יכול לסכן גם את המדיניות הנוקשה של ממשלת ישראל.

הוא רק יכול להוסיף לה כבוד: ראש-ממשלה גוסס המבקר בישראל טוב יותר מאשר לא כלום. לכן מתפללת ממשלת ישראל שפנפאני לא יפול לפני שיצא לשלי-חות הברוכה וחסרת-התוכן.

מפלגות

הזיוף הגדול

הגילויים הפומביים על שיטת הבחירות הפנימיות במפא"י ועל אפשרויות הזיוף וההכשלה הטמונות בה (העולם הזה 1112), הזהימו הרבה יותר מאשר את יריבי מפא"י את חברי מפא"י עצמם. בסניפים השונים החלו להשמע רטינות, פקפוקים וחששות, אם אמנם לא ניצל הגוש את הפרצות הרבות בחוקת-הבחירות כדי להכשיל את יריביו.

השבוע נזעק יונה כסה, לשעבר מזכיר מפא"י כללי וכיום מזכיר מפא"י בתל-אביב, הסניף לו יוחס ניצולו בתליהוגן של שיטת הבחירות, כדי להגן על שמה הטוב של הדמוקרטיה המפא"יית. במאמר ארוך ומנומק ב"דבר" ניסה לסתום את הפרצות. אלא שהוא היה הגון מדי מכדי לכסותן בשקרים ובהכחשות. משום כך לא הצליחו הסבריו ונמוקיו של כסה להעלים קיום פרצות, הם רק הצביעו עליהן ביתר שאת והבליטו אותן יותר.

הלשון האחרת. נימוקו העיקרי של כסה להגנתו על טוהר הבחירות-הפנימיות במפא"י היה: איש בתוך המפלגה לא עירער על שיטת-הבחירות ועל הבחירות, משמע שהכל בסדר. אמר הוא: "מצד הרוב המכריע של הסניפים ומקומות-העבודה לא נשמע ערעור כלשהו על סדרי הבחירות... לא בסניפים לא במקומות העבודה, לא בועדות-הבחירות ולא מצד החברים לא נשמעה שום טענה או תלונה נגד הסדר זה" (של מסירת כר' טיסי-הבוחר לידי מזכיר-הסניפים).

נימוקים אחרים של כסה:

- אותה שיטה בה התגלו הפרצות לא היתה קיימת רק בתל-אביב אלא גם בחיפה.
- נכון שהיו הבדלים במודדי הקולות, ומועמד במקום אחד יכול היה להבחר בעשירית ממספר הקולות שהיו דרושים לאחר להבחר בסניף שני. אולם המודד הזה היה ידוע מראש ומי שהציג עצמו בסניף (המשך בעמוד 8)

במקום שחסר רעיון, שם נמצאת תמיד מילת מתאימה — קבע המשורר הגרמני בישראל הובן מומן, כי אפשר להרחיב כלל זה. כשישנה בעיה שאין כל נכונות לפתור אותה, נעשה מעשה דרמטי שאינו פותר דבר.

השבוע נסתבר כי ממשלת ישראל הוגה ברעיון דרמטי כזה: למנות "נציב עליון", אדם בעל סמכויות נרחבות שיהיה מוסמך לנצח על כל המיבצעים הכבירים הכרוכים בקליטת העליה ההמונית החדשה מרומניה. לרוע המזל אין הוגי הרעיון היפה מצי' עים באותה שעה פתרון ממשי לבעית הקליטה. מה יעשה הנציב המפורא שאי אפשר היה לעשות בלעדיו — אילו היתה הנכונות לכך?

אחרי שמלחה העליה הוכשל בצדק בידי הציבור שראה בו אחיות-עניים, נשארה בפ' ני הממשלה רק הברירה בין שלוש אפי-שרויות:

- להק את התגורה הממשלתית, לקצץ באופן אכזרי בתקציבי הביובו והפנסטטי של המשטר המפלגתי, לחסום את פיהן של קבוצות-הלחץ המפלגתיות והפרטיות.
- להטיל על האוכלוסיה מסים כבדים חדשים.
- לא לעשות כלום.

הפתרון הראשון הוא בלתי-אפשרי, כי המשטר הקיים אינו מוכן לבצע חאראקירי. הפתרון השני קשה מאד בשנת בחירות. ה' פתרון השלישי נוח ביותר, וכדי לא לעשות כלום, כדאי למנות נציב.

מדיניות

ביקורו של גוסס

ישראל היא בית-קברות של מדינאים אשר מתו מות פוליטי. אחד המתים-החיים האלה, שריהוק הצרפתי של מיבצעים-סני, כריס' טיאן פינז, התהלך השבוע בתל-אביב, נאם גאומים. בצרפת אין איש ברחוב וזכר את שמו: אפילו יחזקאל הנביא לא יכול היה להחיות את העצמות היבשות של פינז וחבי' ריו, שירדו לתהום הנשיה ביום שמתה הרפובליקה הרביעית, שהם היו קברניה. בחודש הבא עשויה ישראל לזכות לחתיה חדשה: במקום גזיה פוליטית יבקר בה אדם הנמצא עדיין רק בשלבי גסיסתו האחרונים. הגוסס: אמינטורי פנפאני, ראש ממשלת איטליה.

סכינים מושחזים. פנפאני, מנהיג המפלגה הנוצרית-איטלקית, יושב עדיין על ספסל הממשלה מסיבה פשוטה: אין למפלגתו מועמד אחר לתפוס את מקומו. לכן מסתפקים אויביו, חברי מפלגתו, בעקי' צות קטנות: הם מצביעים נגדו בהצבעות חשאיות, אך משתדלים להשאיר לו רוב של קול אחד או שניים בהצבעות חשובות. פנפאני נואש מלמצוא חיוק לעמדתו בתוך איטליה. לכן הוא משתדל לסייר בעולם, להתקבל בבירות זרות, לעורר מס' ביבו רעש דיפלומטי, ליצור את הרושם שהוא בעל יוומה בינלאומית כבירה. מסיבה זו ביקר לא מכבר במצריים (ראה עמודים 4-5). מסיבה זו יבקר גם בישראל.

חיבתו הפרטית של פנפאני לישראל נת' ערערה אמנם בועיות פלורנץ, כאשר תקעה לו ממשלת ישראל סכין בגב, חיבלת במזיד בועידה החשובה, בה קשר את כל כובד הפרסטיגיה הפוליטית שלו. הדבר כאב לפני-פאני כפליים מפני שכבר קודם לכן שילם את המחיר שדרשה ישראל עבור השתתפו' תה בועידה: הזמנת גולדה מאיר לרומא.

אולם פנפאני אינו פנוי עתה לעריכת חשבונות כאלה. הוא זקוק לנצחונות מהי' רים. כי מימין ומשמאל כבר משחזים אוי' ביו את סכיניהם. בשבוע שעבר ערך פיאט' רו גני בנאפולי ועידה של מפלגתו הסוצי' אלסטית-השמאלית, הכריז רשמית על היגת קוטה מבריתה עם הקומוניסטים, כדי למ' שוך אליו את הסוציאליסטים האנטי-קומוניס' טים, שהם שותפיו של פנפאני בשלטון. הוא מקוה ליצור אופוזיציה שמאלית כה גדולה ומרוכזת שאי-אפשר יהיה להרכיב ממשלה בלעדיה. ואילו קואליציה כזאת תקי' רע לגורים את המפלגה הנוצרית של סני-פאני, שחלקה ימני מאד.

הנשיא ואיי-הנפט. הדחף הרעיוני לביקורו של פנפאני בישראל אינו עולה בקנה אחד עם שאיפות מנהיגי ישראל: להשכין במרחב שלום שיתקבל על דעתם

ברחובות ארלוזורוב - הדר - בארי ו- ארלוזורוב - ויצמן - בארי

בנות 1 1/2, 2 1/2, 3 ו- 3 1/2 חדרים עבודה וחומרים מאיכות מעולה - תכנון מודרני - כל זה תשיג אצלנו ביהר עם

משכנתא גדולה לתקופה ארוכה בתשלומים חדשיים נוחים

חנויות ואולמות למכירה הבצוע: החברה הכלכלית לא-י-ניוירוק - צבי אורבך

נוה חברת בנין בע"מ ת"א, רח' דיונגוף 16 טל. 23082

הטובה ביותר לעקרת הבית

במשאל שנערך ע"י "ידיעות אחרונות" ומויין ע"י המכון למחקר חברתי שימושי ובחסותו האדיבה של מר חיים לבנון ראש עירית תל-אביב-יפו

ההגנה סומכת על עדי החביעה בטענותיה:

השדמי אינו נורא כל כך

כרשות לפתוח באש על ערבי שיעזוב את ביתו ויסתובב בכפר, בהפרו ביועצין את העוצר. על כן, הפקודה לירות על אנשים מחוץ-לכפר, בדרכם מן השדות אל הבתים, לא השתמעה בשום אופן מהוראותיו של שדמי. היא היתה רק תוצאה של התלהבות מלינקי והתרגשותו, מול המלחמה ה"עומדת לפרוץ". רק הוא אחראי לתוצאותיה. לפי גירסתו של מלינקי, שאל את שדמי בעת התדריך על הטלת העוצר: "ומה יהיה עם אלה שיבואו מן החוץ ולא ידעו על העוצר?" וכאן באו שתי המלים המחלחלות ביותר בכל הפרשה הטראגית: "אללה ירחמו!"

★ ★ ★ פיראין בדיה

סלומון לא הכחיש כי אמנם אמר יששכר שדמי את שתי המלים הער-ביות, אך לא למלינקי, בישיבת-התדריך של שעה אחת בצהריים, כי אם בקבוצת-הפקודות החטיבתית, בשעה שלוש אחר-צהריים. הוא תיאר, באמצעות העד, כיצד נאמרו ה"מלים: אחד מקציני צה"ל, אשר גדודו היה צריך להתמקם במערך סמוך לכפרים הער-ביים, אחרי רדת החשיכה, שאל את שדמי מה יהיה גורל החורבות הנמצאות ממש בתוך מערכו. מה יעשה לערבים שיסתובבו שם?

השיב לו שדמי: משמר הגבול יסיל עוצר חמור, ידאג שהערבים לא יסתובבו בחוץ בלילה. "ובכל זאת", המשיך ושאל אותו מגיד צה"ל, "מה אעשה אם יסתובבו שם ערבים? איך אדע אם זהו פיראין או סתם תושב של הכפר?" ואז באה תשובתו של שדמי: "אללה ירחמו!" היתה זו, לטענת ההגנה, הפעם הראשונה והיחידה באותו יום ששדמי השתמש בשתי מלים אלה.

לרגע שכח מלינקי את תפקידו כעד, ה"חייב להשיב לשאלות, התפרץ כלפי סלומון: "ואיך יכולתי להשתמש באותן מלים ש"ע" תיים לפני קבוצת-הפקודות החטיבתית, כי אשר מסרתי לקציני הגדוד שלי את ה"ראות מפקד החטיבה (שדמי)?" "את זה בישלת אחרי המעשה!" השיב סלומון. ובמשך שעות ארוכות חקר את העד על מעשיו מן הרגע הראשון שנודע לו על הרצח במבואות הכפר ועד אשר יצא לכפר קאסם. מסקנתו: מלינקי ישב במשך (המשך בעמוד 16)

עמדו לרשותו בליל-הפעולה, ניסה להוכיח כי מלינקי היה מעורבן בידועות על המת-רחש במארב הרצחני כבר מן ההרג וה"ראשון. המסקנה המשתמעת: הוא יכול היה לפעול מיד למען הפסקת-האש, ואם לא עשה זאת הריהו אחראי לתוצאות המחל-שלו.

● הוא ניסה להוציא מפי העד הודעה, כי לא היה רק מפקד הגיוזרה, כי אם גם "מומחה לענייני המיעוט" באותו שטח. ה"מסקנה המשתמעת: מלינקי לא היה בורג כל כך קטן, שמספיק היה בלחץ כלשהו מצד מפקד צבאי כדי להפעילו בכיוון בלתי-רצוי לו.

● הוא ניסה לערער את מהימנותו של העד, הציג לפניו פתק, כתוב בכתב-ידו של מלינקי. היתה זו טיוטת פקודת-המבצע, אותה רשם אחרי פגישת-התדריך שהיתה לו עם שדמי. בין השאר הופיעו שם המלים "עוצר מחושך עד אור". שאל סלומון: "האם מלים אלה נאמרו לך מפי אלוף-משנה שדמי?" התשובה: "לא." המסקנה ה"משתמעת: אם מלינקי המציא בעצמו את ה"מלים "עוצר מחושך עד אור", שהן מיו"תרות לגמרי נוכח הציון המדויק יותר "מ" 17.00 עד 6.00, מי ערב לכך שלא המציא בעצמו מלים מכריעות יותר — כגון "אללה ירחמו"?

★ ★ ★ שדמי לא אמר

בצערי טקטיקאי מנוסה, הלכה התקפת סלומון והתרכזה על נקודה אחת: האם שדמי אמנם נתן פקודה לירות על מנת להרוג? השיב מלינקי בהחלטיות: "כן." הוא ציחה שכל מי שיוצא מפתח ביתו יירה. "אחר-כך תיקן את עצמו, תוך מבוכה קלה: "הוא דיבר על מפירי-עוצר. כן, כל מפירי-עוצר יירה."

בשלב זה כבר נראתה בבירור המטרה העיקרית של סלומון. מפי העד, הצליח לצייר את התמונה הכללית, אשר על רקעה התחוללה הטרגדיה של 29 באוקטובר: היה הכרח לשמור על סודיות תנועת-הצבא, החל מדרת החשיכה, לכן לא רצה שדמי שתושבי הכפרים יסתובבו מחוץ לבתיהם. הוא גם רצה שישמרו שקט מוחלט בכפרים ואף יעץ למלינקי לא להסתכן במהומות.

הוראותיו החמורות של שדמי יכלו להת-פרש, לכל היותר — לטענת סלומון —

אלוף-משנה אהרן דורון, מפקד הנח"ל לשעבר; אב בית-הדין אלוף-משנה נתן קנת, שגויס לצורך תפקידו מבית-המשפט המחוזי בתל-אביב; אלוף-משנה יעקב פרי, מפקד קרבי, אשר רגלו נתונה בגבס, צועדים לאולם המשפט.

השופטים

סלומון בארגון ההגנה בחיפה. סלומון אף הופיע במשפט מלינקי כעד אופיי לטובתו. לפי הסתערותו של סלומון, והנימה ה"מקפידה של דיבורו, קשה היה לנחש, כי פעם היה הפרקליט מצוה על העד, שהיה אז סמל במחלקה המיוחדת של ההגנה ב"חיפה, לחטוף שני ערבים כנגד כל יהודי שנחטף על-ידי כנופיות ערביות, על מנת להכריח את הערבים לשחרר את החטוף ש"בידם. עתה שאל סלומון: "אתה איש צבא חתי?"

כעבור חצי-שעה של תמרון מילולי, כש-מלינקי לא הראה סימני-התרגשות חיצונית, שקל היטב כל מלה ומדי פעם חזר על השאלה בנימת תם, התרעם סלומון: "אתה אינך מפקד גדוד, אתה אינך אפילו מפקד מחלקה!" מלינקי הזדקק בגאווה שסועה: "יתכן," לחש.

★ ★ ★ המסקנה המשתמעת

את התקפתו פתח סלומון על פני חזית רחבה מאוד: הוא שאל את העד כמה מכשירי-קשר

לחיכו מובילה שרשרת האשמה ברצח כפריקאסם? האם דהאן הפיל את מלינקי ומלינקי יפיל את שדמי ושדמי יפיל את האלוף והאלוף יפיל את מי יודע מי? שאלות אלה נשארו פתוחות אחרי המשפט הגדול, בו הועמדו 11 אנשי משמר הגבול לדין (העולם הזה 1098). השבוע התכנס בית-הדין הצבאי המיוחד לקבוע את התשובה.

בחדר מרובע, שקירותיו מצופים לוחות מונוט חומים ותמואר בארבעה חלונות מכל צד, התכנסו השופטים: שני קציני-קבע — אלוף-משנה יעקב פרי ואלוף-משנה אהרן (אריזן) דורון — והנשיא התורן של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, השופט מרדכי קנת, שגויס בדרגת אלוף-משנה לצורך ה"משפט. מעל לראש השופטים נתלה סמל המדינה. מבעד לחלון שמאחוריהם, אפשר היה לראות מדי-פעם נכים מדדים על קבים, בחצר מרכז השיקום של תל-השומר.

לפני השופטים, משני צדי האולם, ישבו היריבים המשפטיים: סגן-אלוף משה דויד, התובע הצבאי הראשי, ועוזריו; אלוף-משנה יששכר שדמי, הנאשם, ופרקליטיו. בתחת ניצב דוכן העדים, עשוי עץ מהוקצע, בלתי-צבוע.

העד העיקרי בתחילת המשפט — ואולי המכריע במשפט כולו — היה רביסון שמואל מלינקי. מפקד גדוד משמר-הגבול, שפקד על אותה גיוזרה בליל 29 באוקטובר 1956 — ליל סיני — לא נראה בחי-צוניתו מה שהינו באמת: טרגדיה מהלכת על שתיים. הגבר המוצק, בעל השיער ה"אדום, השפם הגזום בקפדנות ומשקפי-הקרב, הופיע לבוש מדי-מטרה מגוהצים, כששל כתפיו כתר מוכסף. אמנם בפסקי-דין בית-המשפט הצבאי בירושלים נידון ל"17 שנות מאסר ולהורדה בדרגה, אך בגלל הערעור שהגיש הופיע עדיין בדרגתו.

★ ★ ★ ההגנה מתקיפה

את השאלות הראשונות הציג ל-מלינקי סגן-אלוף דויד, התובע שבנאום הפתיחה שלו הכריז: "אנו נטען כי אלוף-משנה שדמי אשם ברצח 25 איש." לא "נוכח", כמקובל בנאומי התביעה, כי אם רק "נטען". שאלותיו של דויד הוצגו ללא מתח, ללא כל סימן כי השואל אמנם מ"שוכנע בתפקידו. החקירה היתה קצרה ו"שיגריתית.

התמונה השתנתה מן הקצה אל הקצה כאשר התיישב התובע במדי החאקי והעד עבר לרשות ההגנה, לחקירה-נגדית. עורך-הדין יעקב סלומון, שגלימתו השחורה בלטה בייחודה באולם, הרכין את ראשו קדימה — הסתער. מבעד למשקפיו ניצנץ מבט-תגרה. הוא לא חס לרגע על רגשות העד, אותו איש צבא חותיק, שהיה פעם פיקודו של

מלינקי חשיב לשאלה של עורך-הדין סלומון. המגיד לשעבר השיב לרוב השאלות בקור-רוח, אולם ניכר היה כי הוא מדוכא עד מאוד.

ליד סניגורו הממושקף, יעקב סלומון. שדמי אמר לכתב העולם הזה: "במשפט הקודם הדפסתם תמונה שלי מחיילי. תדפיסו גם הפעם תמונה שלי מחיילי. כתבו כי הצחקו עדיין ישנו."

שדמי

הרכב הממשלה הבאה של ישראל, עדיין לוטה ערפל.
בניגוד להשערות הרבות שהושמעו, עדיין אינו קבוע מקומו של אף אחד ממערייהזוהר של ביגא.

אבא אבן אמנם נלקח בחשבון כשריחוח הבא, אולם הדבר תלוי כולו בנכונותה של גולדה מאיר לרדת מן הבמה. אם תתקשקש גולדה להישאר בתפקידה, למרות התערבותו המתמדת של ביגא והתירית הצעירים נגדה (ולמרות הצהרותיה האחרונות), אי אפשר יהיה למסור לבאן תפקיד זה.

משה דיין לא קיבל עדיין שום הבטחה מפורשת לתיק בממשלה. אחרי שהובר סופית שלא יובא בחשבון כשריחוח או שריחוק, שני התפקידים שהוא לוטש את עינו אליהם, התעוררו בעיות גם לגבי תפקיד אפשרי שלישי, משרת שריחוקלאות. הבעיה: לא רק התנועות הקיבוציות מתנגדות באופן קיצוני לדיין, אחרי הערותהזלזול שלו על תפקיד הנחל, אלא גם תנועות המושבים, שדיין שייד אליה, אינה מסכימה למסור לו תפקיד כה חשוב.

אפשרות נוספת — למסור לדיין את תיק הפיתוח, מוסלת אף היא בספק, לאור הצורך להשאיר בכל זאת כמה תיקים לשותפים האחרים בקואליציה הבאה. מספר התיקים הפתוחים לשותפים מוגבל בלארזכ, בגלל חוסר רצונה של מפא"י למסור לאחרים תיקים הקשורים בהשפעה ממשית או בחלוקת כספים. במקרה שלא יתמנה לשר, עשוי דיין לבוא בחשבון כשגריר ישראל באחת

הבירות החשובות. מקום אפשרי: פאריס, שם מנהלים שליחיו של שמעון פרס מזה כמה זמן מלחמתחזיתיה עקשנית נגד השגריר הנוכחי, יעקוב צור. חזיתיה זו נודעה גם לעתונאים צרפתיים, מהווה שערורייה דיפלומטית קטנה בבירה הצרפתית.

מושב ראשון של דרוזים יוקם בקרוב ליד שדהיבוקר.
חברי המושב, ברובם דרוזים צעירים מיוצאי צה"ל, התכוננו תחילה להקים את מושבם בחבל לכיש, שם הוצעה להם קרקע על ידי המוסדות המישובים, אולם אחרי פגישה עם ראש הממשלה, הזמין אותם הוא להיות שכניו בשדהיבוקר והבטיח לסדר את העניין.

המפלגות עומדות לפלוש לאוניברסיטת תל-אביב, כפי שכבר פלשו אל תחום האוניברסיטה העברית בירושלים.
בבחירות האחרונות לווד הסטודנטים, נעשה צעד השתלטות מצד סטודנטים חברי מפא"י, שהקנה דריסתרגל למפלגתם, במקום שהיה סגורעדרה, על-פי

החלטה עקרונית, בפני פעילות מפלגתית מאורגנת.
עתון יומי חדש בשפה הפולנית יופיע בקרוב. אחרי שהעתון היומי בשפה הפולנית נוביני, שהיה שייך לציונים הכלליים והפרוגרסיבים התמזג עם קורירר המפא"י, יוצאו הציונים הכלליים עתון יומי חדש בשם חדשותהיום.

שני שבועונים נוספים, בשפה הערבית, יופצו אף הם בשבועות הקרובים בשוקהמפלגות. אחדותהעבודה, שיצאה למלחמת תנופה לכיבוש המיעוט הערבי בישראל, מרכזת עתה מערכת מורחבת להוצאת שבועון ערבי מצוייר ואילו חרות, שאף היא פוזלת עתה לעבר קולות המיעוט, עומדת להוציא שבועון שני, פחות עשיר בכמות.

השביתות האקדמאיות יפלוש עוד בשנה זו למוסדות

הלימוד האקדמי מאיים. השוכי תים הפעם: הי סטודנטים. לאחר קבלת המלצותיה של ועדת אגרנט לגבי הגדלת שכר הלימוד האקדמי מ-265 ל-280 באוניברסיטה ומ-250 ל-265 בסכניון, לשכר לימוד אחיד בשכר של 400 ל"י, ייפ תחו הסטודנטים בי פעולה לביטול רוע הגזירה, לא יחססו מלאחזו אף בנשק השביתה.

מדור הכי לוש במחוז תלי אביב יעבור אף הוא לחמות הי ש.ב. פקד יהודה מלחי, מי שהיה קת"ס מחוז תלי אביב, יעבור לשמש כראש מדור הבילוש בתל-אביב, במקומו של פקד דוד פאר, שיועבר לשמש כסגן מפקד נפת רמתגן, במקומו של מלחי, ישמש קת"ס מחוז

תל-אביב מפקח חיים גליק, שעבד במחלקת התנועה, ואיש מדור הבילוש לשעבר.
תערוכת המדר של חרות תגיע עוד השנה לדרום אפריקה. לאחר ביקור חלש בשבועיים תנאשונים של הפתחה, נבר זרט המבקרים בתערוכה ומאורגנים בת, אף סיורים של בתיספר. תנהלת המפעלה, שחיפשה מזח זמן אחר גורם מעורר לעידוד מנביתה בדרוםאפריקה, תחליטה לשלוח למסרה זו את התערוכה.

במדינה

וכמעט חסר-אבדיות, וכי הערכים לא יהיו מסוגלים לעולם ללוחמה עיקשת ונועזות. ספרי המודיעין האמריקאי מפריכים גם אשליה קלת-דעת זו. לפי מקור זה, עמדו במיצעסיני 60 אלף חיילי צה"ל מול 35 אלף חיילים מצריים, בעוד שבפורט-סעיד לחמו 99,500 חיילים צרפתיים ובריטיים נגד 35 אלף חיילים מצריים. בשני המקומות היתה עדיפות-כוח מספרית אדירה לתוקף. אם תובא בחשבון השליטה המוחלטת של הילות-האוויר הבריטי, הצרפתי והישראלי בשמיים, והאיום הצרפתי-בריטי הקטלני על העורף של הצבא המצרי במדבר סיני, הרי ברור כי בתנאים אלה לא יכול היה גם צבא משוכלל ביותר לנהל מאבק עקשני.

סכנה לכוננות. אין הערכה חדשה זו מוגעת בתהילת צה"ל, שהוכיח במיצע סיני יעילות צבאית ניכרת ורוח-לחימה מצויינת. אולם היא מפריכה אחת ולתמיד את האשליה, כאילו כל מלחמה עתידה נגד מדינותערב תהיה בהכרח כמו מיבצע סיני: מהירה, מעט-קרבנות ועטורת נצחון.

מלחמה בתנאים אחרים, נגד כוח ערבי מאוחד, ללא בעלי-ברית חזקים, עשויה להיות שונה לגמרי. כל תפיסה אחרת אינה רק מנוגדת להערכות המוסכמות של משי כיפים ורים, אלא גם סכנה לכוננות הי נכונה של צה"ל.

עיריות

דיוק אופטי

"איפה נשמע כדבר הזה", קרא פקיד קשיש של עיריית תל-אביב, "אנשים שעושים בדיוק את אותו הדבר שאני עושה, ועובדים לא יותר ממני, קיבלו פתאום העלאה ב-20 אחוזים או אפילו שלוש דרגות רק מפני שהם חברים בהפועל-המזרחי או בחרות. מה כאן, הפקדות מורה?" לעומת אותו פקיד מודקן ואכול מרירות, שלא זכה לי העלאה לה ציפה במשך שנים, נהגו השבוע מאות פקידים אחרים מתוך 6000 עובדי העירייה, מגשם דרגות בלתי-צפוי.

את מקומן של הפיות הטובות, מילאו הפעם שלושה חברי חרדה עליונה שמינתה העירייה כדי לתשכך את עובדיה, מהם כאלה החסרים דרגה כלשהי ואחרים המחכים כבר שנים רבות להעלאה הנכספת. הוועדה הי תה מורכבת מארגון-העובדים של העירייה, משרד-הפנים ומחלקת-המנגנון בעלייה.

המודר: כרטיס מפלגה. הכל היה נגמר בכיטוב, לו לא לקחה חרדה התשובות בגמשות יתר. היא לא קבעה דרגות מדר יקות לכל תפקיד, השאירה מקום לתמרון. את האפשרות הזאת ניצלו במלואה חברי וועדת השלושה — אברהם בויאר (המפלגה הרוחנית-הלאומית) — שמחה אהרליך, (ציונים כלליים) ודוד יוטן (חרות) — שהיו צריכים לאשר את הצעות החרדה הראשונה שהיו למעשה המלצות ארגון-העובדים.

לפני כחודשיים, קיבל ארגון-העובדים את הרשימות מידי ועדת-השלושה, נדהם לי היוחכה, כי רוב המועלים בדרגה הינם אנשי מפא"י שהועלו בדרגה, מבלי המלצות ועדי הפועל-המזרחי וחרות. אמנם היו גם אנשי העובדים, אולם ועד העובדים, בו יש רוב מפא"י, טען כי העלאות אלה נעשו בהס' וואה בלבד, המקופחים זעקו חמס. אר גוף-העובדים דרש פגישה עם בויאר, איים בשביתה. בויאר לא התרגש, הוא דחה את הארגון בכל פעם שפנו אליו לברור. השבוע תחליטה מועצת פועל-תל-אביב, כי אם לא תיענה העירייה לתביעת הארגון לתשובצם מחדש של העובדים, תכריז על שביתה כללית. הגיב על כך חבר החרדה מר שמחה אהרליך, "זו חסיסה פשוטה, העלינו את מי שרואה לנו ראוי לכך וברור המקרים הדבר תאם להנחיות הארגון". סיכם אהרליך, שהוא מנהל בית חרושת לצרכי אופטיקה: "פשוט אין אפשרות להגדיר בי דיוק אופטי כל תפקיד". הוא לא הוסיף כמובן, שהפעם נעזרו חבריו לא בסרגל הי חישובים או במיקרומטר מדויק — המודר היה הפעם כרטיס-מפלגה מקרטון פשוט. גם איומי השביתה לא הפחידו אותם ביותר. הם ידעו שמפא"י אינה מעונינת בשביתה, ערוב הבחירות, שתגרום סבל לאור רחים, תיצור דעת-קהל נגד מפא"י.

ח'פה

האכזבה הגדולה

סגור המשטרה פילס לו דרך בין ההמון, טיפס ועלה על המדרכה הצרה ועצר לפני

(המשך מעמוד 6)
גדול או באיגוד מקצועי גדול, נטל על עצמו את הסיכון.

לשיא הגיחוך הגיע כסה בנסותו להסביר כיצד נכשל אברהם עופר, שהיה מועמד באיגוד המקצועי של הפקידים, בתא עובדי תנובה. אחרי שהוכיח כי בתנאים מקצועיים אחרים היה אחוז המצביעים מבין בעלי זכות ההצבעה כ-70%, הודה כסה כי בקרב עובדי תנובה היו מועמדים שקיבלו למעלה מאלפים קולות בעוד שמספר בעלי זכות הבחירה בקרב עובדי תנובה היה רק 700. הסביר הוא: "גם עופר זכה בתא זה ב-1100 קול, כלומר כשהוא קבל מספר יותר גדול של קולות ממספר בעלי זכות הבחירה". בלשון אחרת: עופר נכשל משום שלא ידע לנצל כמו אחרים פרצות שאפשרו יוץ-הבחירות.

צבא

טול לקאהיר

אחת האגדות המרגיזות ביותר שרדפה תמיד אחרי לוחמי מלחמת-העצמאות, היתה האגדה של "נס תשי"ח". לפי אגדה זו עמד קומץ זעיר של לוחמים מול "שבועת צב" את ערב, שהיו כוח אדיר ורב. אם הצליחו להתגבר על האויב, הרי זה הדרות לנס מן השמיים, או גאוויותו של דוד בן גוריון, או סחנותם של צבאות ערב.

הלוחמים עצמם ידעו, כמובן, שלא היה שום נס. העליונות המספרית של האויב היתה מופקפת. אמנם היה לו יתרון ניכר בנושק — בו לא ידע להשתמש כהלכה — אולם יתרון זה נפסל על ידי רוח-הקרב הי עדיפה של חיילי צה"ל. בניגוד לדעת הי עורף, שסברה כי נצחונות צה"ל היו מעין טיולים, ידעו הלוחמים עצמם כי הנצחונות הסופיים נקנו בדם יקר, אחרי מפלות רבות, נגד אויב בעל כוח-לחימה רב, לעתים.

תפיסה בסחונת מוזרה זו, מונעת גם כיום פרסום מספרי החיילים שהשתתפו בקרבות תשי"ח משני הצדדים. השבוע באה במקומו הערכה רשמית של הצבא האמריקאי, על סמך נתוני המודיעין שקרו במלחמת תשי"ח עמדו 98 אלף חיילי צה"ל מול 105 אלף חיילי כל צבאות ערב. מכיוון שה צבאות הערבים היו מפורזים בחזית ארוכה, ללא שום תיאום ושיתוף-פעולה ביניהם, מובן שיחס-כוחות כזה נתן יתרון ברור לצה"ל. כי הפיקוד הישראלי שלט ב-קחים

המשלוח לעזה והגיע

הפנימיים, יכול היה לתמרן, להעביר במי הירות כוחות מגורה לגורה, כדי ליצור עדיפות-כוח ברנע הנכון ובמקום הנכון. **שניים נגד אחד.** מסוכנת יותר מ-אגדת תשי"ח היתה אגדת סיני. בישראל גדל דור שלם של צעירים, שלא הספיקו להשתתף בקרבות המרים של מלחמת תשי"ח, ושכל נסיונם המלחמתי הצטמצם במיצע קדש. כתוצאה מכך נראה להם כי כל מלי חמה נגד הערבים תהיה מסע-נצחון קצר

מנהלת בתייהפגישות רכטר מובאת למשפט, מסתירה את פניה מהקהל, מוצאת מחסה מאחורי שרשרת השוטרים
הר ההשמצות והרכילות —

מנהל בתייהפגישות שלאס מובל כבול לבית-המשפט, מתייעץ עם סניגורו בשבתו ליר אשתו בתא-הנאשמים
— הוליד עכבר של אכזבה

עתה חייבים הדיינים להחליט, למי מה שתיים שייך אליהו כהן ואם החתן הצעיר לא חטא בביגמיה מבלי שגשא אפילו אשה אחת.

תזכיר

מועד לחילוקי דעות

הצעת החוק לבחירה ישירה של ראשי עיריות, שתוגש לכנסת בעקבות החלטתה של הממשלה בנדון זה השבוע, העלתה אל השטח את חילוקי הדעות הקיימים בין מפא"י ושתי שותפותיה השמאליות. שרי אחדות העבודה ומפ"ם נמנעו מלאשר את החוק בישיבת הממשלה, ואילו אחדות העבודה רמזה אף כי תצביע נגדו בכנסת. במדור תצפית (העולם הזה 1109), נמסר כי חילוקי דעות אלה יחריפו ככל שיתקרב מועד הבחירות לכנסת הרביעית. . . . **לאחר ש"העולם הזה" (1110)** הצביע על חילופי-הגברא ההכרחיים שיחולו במש"רדיהדות, התפטר השבוע יעקב שפיגל, סגן מנהל משרד-הדתות, נימוקו של שפיגל: פרישה לחיים אזרחיים. אולם הסיבה שדיר-בנה אותו מאחורי-הקלעים לצעד זה, היתה קיצונית יותר: מינוי ועדת חקירה לענייני המועצות הדתיות, (העולם הזה 1111) בהן חבר שפיגל. . . . **לשכה למיפול** בסטודנטים ישראליים בחוץ-לארץ, הסירה מעליה השבוע את מעטה אלמוניותה. מרי כות הלשכה, שולמית ארלוזורוב, בתו של המנהיג הציוני שגצח, גילתה השבוע כי ראיון עיתונאי, כי השלטונות הישראליים ינקטו בצעדים נמרצים להחזרת הסטודנטים ארצה, כפי שמסר העולם הזה (1111) במי דורו תצפית. . . . **הצגת פרטו חמומל** של לארי פריש, עמוד-האש (העולם הזה 1110) נתקלה בקשיים. בעלי בית הקולנוע התלאביבי החדיש, הוד, שאמרו לפתוח בהצגת-הבכורה של הסרט את האולם, חזרו בהם, יציגו במקום עמוד-האש סרט אירומי.

רות רבות של סקרנים בחוץ. המשטרה שוב היתה חייבת לפלס לנאשמים דרך בין ה"קהל. אולם הצופים כמעט שלא שמו לב אליהם. הם החליטו ויהימה לראות את גבורת-היום, האשה שתפיסתה הביאה לגלי-ההשמצות העכור ביותר שעבר על חיפה. אולם גם הפעם לא באה סקרנותם על סיפוקה. המשטרה העבירה את העדה לחדר לה בעלה, ציחתה על סגירת הדלתות. רק לאחר שההמון התאס והחל להתפורר, הוציאו השניים מבעד לדלת האחורית.

דרכי חיים

אדם ושתי חוות

דייני בית-הדין הרבני ברחוב יבנה בתל-אביב עמדו השבוע בפני בעיה משפטית בלתי-רגילה. הגורם היה צעיר שחרחר ו-צנום יוצא עיראק — אליהו כהן בן ה-26. לפני שנתיים קידש לו כהן לאשה את בת-אחיו, אסתר טחן. טכס החופה עצמו, היה צריך להערך לאחר שנה. הטכס נדחה לזמן נוסף. לאחר שאחיו המבוגר של החתן ורודה השני של הכלה, נפטרו. בינתיים הכיר כהן אשה גרושה, אם לשמונה ילדים ועבר לגור עמה. בני מש"פחתו, שהסבירו את צעדו המזויר של כהן כתוצאה ממעשה כשפים, לחצו עליו לעזוב את אהובתו. הם קראו לו לדין-תורה, דרשו ממנו לקיים את קידושי לאסתר. אולם גם ארוסתו החדשה לא טמנה את לשונה בצלחת. היא הופיעה בפני הדיינים, הודיעה כי היא חיה עם כהן חייאשית, הצביעה על הצובדה שהיא נמצאת בחוזה-הריונה האחרונים. האב: אליהו כהן. אף כהן עצמו לא הכחיש את טענתו.

* לפי נוחג העדה העיראקית, יכול גבר לקדש בתולה בפני שני עדים, לשאתה לאשה מאוחר יותר.

הנאשמים. החלטתי לפעול. את הדלת פתח לי הנאשם. מצאנו בחדר ההמתנה. שני גברי רים מעיינים בעתונות. הנאשם ניסה לסגור בעדי את הדלת המובילה לחדר השני. הלכתי בעקבותיו. גיליתי שם אשה וגבר, שוכבים יחד ערומים.

קופת שרצים עז הגב. עדת התביעה השנייה היתה אחת הנשים שמאות הסקרנים ציפו להן לפני בית המשפט משעות הבוקר המוקדמות. אולם גם כאן נכונה אכזבה לקהל. השופט, לאחר דין ודברים ארוך עם סניגורם של הנאשמים, גרשן צירניאק, החליט לשמוע את עדותה בדלתיים סגורות, אסר על פרסום שמה. פחות מאושרת היתה העדה השניה, חנה רובוביץ, יפהפיה בת 19, שביום השני למשפט לא הסכים השופט לצאת על איסור פרסום שמה.

סיפרה עדת התביעה, לבושה במעיל גבר-דין בהיר כשצעיף אדום מנוקד מכסה חלק מפניה: "זו היתה הפעם הראשונה שהייתי שם. מכר שלי מתלחנן, אפרים, הביא אותם למקום בסנדר. הוא אמר שאני יכולה ל"הרויח הרבה כסף. הנאשם דיבר אתי והסכים לקבל אותי לעבודה. קיבלתי לקוח אחד וכשנכנס השני באה המשטרה. התי לבשתי וסיפרתי לסמל, כי בעלת העסק נמצאת בדירה שניה ברחוב קלר 12. עצרו אותי ואחרי-כך הרשו לי ללכת הביתה."

אולם צירניאק, שידע כי המשטרה תבסס את תביעתה בעיקר על עדות שלוש הנשים שנתפסו במקום וששחררו מכל אשמה ל"אחר שהבטיחו להופיע כעדות התביעה, עשה הכל כדי להציג את העדה באור קודר ככל האפשר. שאל הסניגור: האם ידע בעלך על מעשיך? לאחר שהשיבה העדה בשלילה, גילה כשורה ארוכה של שאלות שתייכרעב כי לעדה, שלפי עדות המשטרה היתה "יחידה מבין השלוש שלא היה לה עבר פלילי, קופת שרצים כבדה מאחוריה."

הבעת חיבה בחדר. בשלוש אחרי הצהריים, כשציחה השופט על סגירת הישיבה הראשונה של המשפט, עדיין ציסו עש

לחן בית-המשפט. גבר ואשה בגיל החמישים, מלחים עליידי זוגי-שוטרים, יצאו ממנו ומיהרו להיכנס, כשהם מכסים על פניהם בכפות-ידיהם, לבנין פנימה. ההמון שבחוץ נדרך. מעל גג בית-העיריה הסמוך, כיוון גבר חבוש מגבעת את משקפתו לרחבה שמתחתיו. "עכשיו יוצאו אותן", לחש אחד הצופים לחברו. הקהל הצטופף סביב ה"סנדר. אחריהם, שהודקפו על בהונות-רגליהם, הצליחו להציץ פנימה. הם התאכזבו — הסנדר היתה ריק.

אולם עובדה זו לא הפריעה למאות סק-רנים לצפות לטרפס משך שעות הבוקר והצהריים. משפטם של פאולה רכטר, 49, ואליעזר שלאס, 49, שני הנאשמים בניהול בתייהפגישות בחיפה, הפך להיות, בעקבות מסע הרכילות המשמיי, למשפט החיפאי המרתק ביותר של השנה.

תפקיד שגרתי הפריע. שופט ה"שלוש יוסף גוימן, פתח את המשפט ללא כל התרגשות. הוא ציחה על כל העומדים במעברים, אלה שלא הצליחו למצוא לעצמם מקום ישיבה באולם הצר, לצאת. אחר ביקש מסמל המשטרה, סמל ראשון חיים מלך, ממדור הבילוש בחיפה, להשמיץ את עדותו. הגילוי הראשון של מלך, שגולל בהרחבה פרטים טכניים מפרשת העיקוב אחר בתייהפגישות בחיפה: המשטרה ידעה לפחות על קיומו של בית אחד משלושת הבתים. ערב אחד לפני התגלית שנופחה כל כך מאוחר יותר, עבר מלך בסניור שגרתי בסביבה נכנס לביתם של הנאשמים, וחקר את בנה של הנאשמת, צעיר בן 24, על תנועותיו של הנאשם הראשון. עוד באותו ערב מסר לממונים עליו, כי במקום מתנהל בית בושת. הוא הוציא ציריפוש משופט שלום וחרו לבית כדי לתפוס את שני הנאשמים בשעת מעשה. אלא שתפקיד שגרתי אחר דחה את מועד הפעולה ליום שלאחריו.

סיפר עד התביעה מלך על הגילוי עצמו: "בעשר ושלושים בלילה הודיעו לי אנשי המארב, כי גבר ואשה נכנסו לביתם של

דוגמנית-עירום, מארחת-בר ורקדנית-בטן

3 ישראלי

דליה

שלוש מרגלות ציוניות הסתנו בדרך בלתי חוקית לעזה כדי לבצע פעולות ריגול. הודיע רדיו קהיר במהדורות החדשות של יום חמישי. הן ניצלו תכונות לא טובות של חיילי האויב על מנת להסתנן לרצועה. נראה כי לא איכפת לשלטונות הציוניים מלהשתמש בשיטה זו או אחרת, כדי להשיג את מטרותיהם.

רק מעטים בישראל התייחסו באמון לדבריו של רדיו קהיר אלה. רבים ייחסו אותם לדמיון המזרחי הפורה של התועמלנים המצריים. אולם בטרם הספיקו אלה לשכוח את הידיעה, התברר שאמנם היה יסוד לדברי הרדיו המצרי. שלוש נערות ישראליות, הרחוקות אמנם מלהיות מרגלות, נעצרו באחת הווילות בפברואר עזה.

הידיעה הסנסציונית התפרסמה מיד בידי רחבי העולם. "סקסאקספרס" תת'קרקעי תל-אביב-עזה, הכתיר אחד העיתונים הלונדוניים את הידיעה, "מרגלות ישראליות בעזה", קיבלו עתוננים אחרים את הגירסה המצרית. אלא שסיפורן של שלוש הנערות הישראליות, שחצו את הגבול והגיעו אל מגורי חיל-החירום של האויב בעזה, היה רחוק מלהחזק עלילת-ריגול דרמטית, או מלודרמה רומנטית. הוא היה סיפור טרגי שהעלה למרכז ההתעניינות החברתית בישראל שלוש נערות שהיו בשוליה של חברה זו.

הקומנדקו התכלת-בהיר שעצר ביום שני בשבוע שעבר, בשעות הערב, ליד מחסום ארוז בגבול רצועת-עזה, לא שהה במקום זמן רב. אותו ערב ירד גשם שוטף. הי' משמר הישראלי במחסום ניגש אל הקומנדקו קאר כדי לבדוק את זהות היושבים בו. הי' מושבים הקדמיים של המכונית היו מכוסים

בברזנט. אנשי המשמר זיהו את דמויות החיילים הקנדיים בעלי הכומחות הכחולות, שהיו חוצים את המחסום פעמיים בשבוע. גם בתא הקומנדקאר החשוף, שהיה רטוב כולו, היו מספר דמויות. הן היו עטופות בשמיכה או בשק למסתור מפני הגשם, והמשמר לא רצה להרטיבן כדי לזהותן. המכונית המ-שיכה עד למחסום שני במרחק כמה עשרות מטרים בו ניצב משמר האויב. גם שם לא נתעכבה זמן רב והמשיכה הלאה, אל לב רצועת עזה.

במרכז העיר עזה, באיזור החחילות המ-פוארות בו שוכנים גם משרדי-המינהל של הממשלה המצרית, נעצר הקומנדקאר. הדמ-יות נעלמו בפתח אחת החילות. כל אותו לילה שררה השמחה במעונו של הסמל הרולד קארטר, מיחידת-הקשר של החטיבה הקנדית בחיל-החירום, שהתגורר באותה ח-לה. קארטר, איש צבא ותיק המשרת בצבא הקנדי מזה 19 שנה, הזמין את חבריו ל-י חידה למסיבת-שתיה קטנה. הוא הכין עבור החברים הפתעה קטנה. ההפתעה היתה ב-מותן של שלוש הצעירות הישראליות.

כל הנוכחים קיבלו את ההפתעה כמהתלה מוצלחת, מהתלה שתסתיים עם התזרתן של שלוש הבנות לצד הישראלי של הגבול. אלא שהמהתלה קיבלה פנים אחרות. בשעות הבוקר, שעה שכל האורחים הסתלקו כבר מזמן, נשמעו דפיקות חזקות על דלתות הווילה. לא היה טעם לא לפתוח את הדלת. יחידת משטרה פלשתינאית הקיפה את הי' בנין. "באנו לעצור את המרגלות הציוניות הנחבאות אצלכם", הודיעו השוטרים. קארטר ניסה להתנצל. הבנות, שלפתע התחחרו להן מה עשו בעצם, החלו להסביר ולהתחנן. זה

היה מאוחר. בשעה שמונה בבוקר, הובלו הבנות מלחן בשלושה אנשי האויב, עמן באו אביב ושנעצרו גם הם, לתחנת המשטרה המק-שהיתה מוכרת לשתיים מהן, מחקופת ביקורי-בזמן הכיבוש הישראלי. איך ידעה המשטרה המצרית על המצאותן של קארטר? התשובה היתה פשוטה. ש-ועליות, לא נזהרו הבנות ביותר בעת הגיען ה-הקימו רעש שהעיד על קיומן. אולם היה זה מ-הערבי של קארטר, שמיהר למשטרה עם הודיע על המצאות הישראליות בבית אדונו.

אהובה

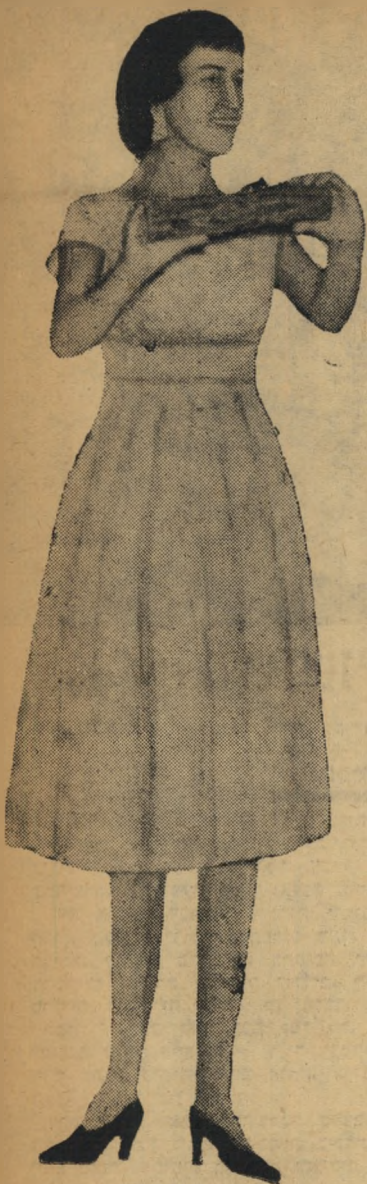

האויב, כי אם קבוצה של חיילי נח"ל מיוצאי דרום אפריקה. מימין לשמאל — רחל זלץ (במשקפיים שחור-רים), אהובה דגנית ודליה שוען, אף היא במשקפיים.

שלוש המארחות שחוללו השבוע סנסציה בינלאומית, כפי שצולמו לפני זמן קצר על חטיילת בחוף ימה של תל-אביב. האורחים במקרה זה לא היו חיילי

תנונו בעזרת חבריהן בחיל-החירום של האו"ם אל השטח המצרי

ג'נרליות

רחל

שלוש נערותיהם היו כבנות ביחידה אחת, יחידה של מארחות-בר, שחיו יחד בחדרים שכורים ששכרו בפנסיון של רופא שיניים ברחוב טרומפלדור בתל-אביב.

הן היו שלישיה מוזרה וכל אחת מהן היתה שונה מחברתה בעברה ובאפיה. מה שאיחד אותן היה גורל-חיים אחד, המשותף לשלושתן. שלושתן היו נערות צעירות שהספיקו לעבור הרבה בחייהן הקצרים, ושהצלחה לא האירה להן פנים. חסרות משפחה, כל אחת מסיבה אחרת, חסרות השכלה או מקצוע, נאלצו שלושתן ללחום על קיומן, ככל הנערות מסוגן נתקלו אף הן בגברים שהתנהגו אליהן בגסות וב- אלימות, ניסו להוציא מהן את אהבתן בכוח. רעבות לאהבה נמשכו שלוש הבנות לא רק אחרי כספם של חילי האו"ם ה- קנדים אלא גם אחרי הליכותיהם. הן קנדים, שמצידם הורו לבנות על חשומת הלב ועל האירוח, נהגו עמן ביחס שאיש אולי לא נהג עימן כך קודם, יחסו להן עניין וחשיבות, נהגו עמן בכבוד, העניקו להן מתנות וגילויי חיבה לא רק תמורת טובת הגאה מיידית, היה זה רק טבעי שלוש הנערות עלובות החיים תתאהבנה אהבה אמיתית במחזוריהן כחוליה-כומות, תהיינה מוכנות לעשות עבורם, לא רק תמורת כספם, הכל, כולל מעבר-הגבול.

כל מכיריהן של שלוש הנערות מעידים שהן לא היו חכמות ביותר. הפקחית שבר ניהן היתה דליה שוען. דליה, ילידת עיראק, שאביה נפטר ואמה נישאה לגבר אחר, לא סיימה אפילו לא בית-ספר עממי. היא לא (המשך בעמוד 12)

צריכים לחזור. המאושרים שבאנשי היחידה המאושרת היו שלושה. הסמל קארטר, ושני טוראים המכונים פרנקי ואדי. לשלושת אלה לא היה הביקור בתל-אביב ביקור סתמי בעיר זרה. להם היתה העיר כבית בו המי תינו להם גם נשים. כי לכל אחד משלושת החיילים הקנדיים היתה חברה קבועה ב- עיר, בחברתה היה מבלה בשעות-החופש שלו.

מהרצוה היו שלוש הקנדים מביאים עמם בקבוקי ויסקי, קופסאות של קוקה-קולה, סיגריות ומסעמים אמריקאיים. בתל-אביב היו שולחים מכתבים בדואר רגיל, שולחים מעת לעת פרחים לנשותיהם הנמי צאות בקנדה. בחורה היו לוקחים, בדרך-כלל, עד ליום בו לקחו נערות, רק מצרך אחד. היה זה אלבום סיני — כדי להרגיז באמי צעות התמונות שבו את שכניהם המצרים.

גם פרנקי, הצעיר שבשלישיה זו, בעל יבלת על חטמו, וגם אדי המבוגר ממנו אך שאינו חסון וגבוה כמוהו, הם נשואים ואבות למשפחות. אולם את התחייבויותיהם למשפחותיהם הם מילאו במשלוח מכתבים ומשכורת בלבד. בתל-אביב היו לשניהם נשים אחרות. ידידתו של פרנקי היתה צעיר (22), נערותו של אדי היתה אהובה דגנית (מזרחי) יפתגו ונאת-פנים. גם לסמל קארטר היתה ידידה קבועה, רחל זלץ (25), אולם היחסים בין שניהם לא היו משומ-מה כה הדוקים למרות שהכירו זה את זה זמן רב ולמרות שקארטר אינו נשוי.

כשם ששלושת החיילים הקנדיים היו בני יחידה אחת שחיו וגרו יחד, כן גם

מקללים ודאי כל עם אחר בתוכו היו צריכים לשבת זמן רב כצבא זר, הרחק מהבית והמשפחה. אולם הישיבה בעזה, לא היתה סתם ישיבה במקום מרוחק מהבית.

הם קיללו את התושבים המזוהמים ואת העיר המזרחית המלוכלכת, הם רטנו על השעמום ועל הניחון, על חוסר אפשרויות בילוי ובידור, על חוסר אפשרות להתקרב לאוכלוסיה המקומית, בגלל אידיעות שפה ומנהגים. יותר מכל רטנו כגברים על המחסור בנשים.

אנשי יחידת-הקשר של החטיבה הקנדית היו אולי, המאושרים שבאנשי כוח-ה-חירום של האו"ם היושב בעזה. להם היתה אפשרות

לצאת פעם או פעמיים בש- בוע מתוך מה שנראה להם כגיהנום, אל מה שנראה לחבריהם כגן-עדן, אליו יכלו החיילים הרגילים להגיע רק בעת שקיבלו חופשות. פע- מיים בשבוע, בימים שני וחמישי, היו אנשי יחידה זו יכולים לעבור את הגבול ולהגיע אל תל-אביב, כדי להעביר ממשד קצין-הקרי שור של האו"ם את הדואר שהגיע עבור אנשי יחידתם. ברור שבכל פעם היו אלה אנשים אחרים שהיו נוסעים להביא את הדואר, אולם כל אחד מאנשי היחידה יכול היה לבקר בתל-אביב כפעם בשבועיים, לעומת הביקור ההתל-חדשי בשעת חופשה של החיילים האחרים.

פעם היו נהגי הקומנדקאר מובילי הדואר רשאים לש- הות בתל-אביב כל הלילה ולחזור למחנה לעזה. או- לם לפני כשנה אירעה תק- רית קטנה. בבר של מלון 17, נכנסו אנשי הקומנדקאר בתגרה עם אורחים מקומיים, אחרי שהמקומיים ניסו לה- טפל אל הנערות שהיו בחב- רת הקנדיים. אחרי תגרה זו, בה התערבה המשטרה, נאסר על נהגי הקומנדקאר לבלות את הלילה בעיר והם חויבו לעבור את המחסום עד לשעות הערב.

משום כך ברור היה ש- הקנדים חיכו בכליון עיניים לתורם להגיע העירה. הם היו באים לתל-אביב בבוקר, מסדרים את ענייניהם אצל קצין-הקישור, חופשיים לב- לות עד שעה ארבע אחר- הצהרים, המועד בו היו

לג'יף בו נהג אחד מחבריה הקנדיים מחיל החירום. תמונות מפוג זה, ותמונות בהן נראית דליה עצמה לבושה במדי חיל האו"ם, נמצאות לרוב כאלבומה.

הג'יף של חיל החירום של האו"ם בעזה היה אביזר קבוע כמעט בצורה של דליה שוען, מי שכונתה "מלכת הקנדים". בתמונה נראית דליה כשהיא עולה

פרנקי וארי, שני הקנדים אשר העבירו את הכנות הישראליות מעבר לגבול

שלא נערך ביום הקבוע של ביקור מכונית הדואר. פרנקי טילפן לפנסיון בו שכרה דליה חדר. דליה היתה בבית. "מה אתה עושה בעיר?" השתוממה דליה. פרנקי הודיע לה שהצליח להגיע עם אדי העירה. הוא קבע עמה פגישה, ביקש ממנה להודיע לאהה שתבוא גם כן לפגישה, כיוון שאדי מחכה לה.

אהבה היתה אהובה דגנית, שכנתה של דליה לחדר, וחברתה לאירוח בריקשהבר. אהבה שתורתה הייתה ית'מראה ויפת'גוף יותר מדליה. אהבה היתה פטפטנית גדולה. פיה שפע תמיד סיפורים. לרוב אהבה לספר על עצמה ועל חייה. אולם כמעט בכל פעם היתה מספרת סיפור אחר. קשה היה להבדיל מה אמת ומה שקר בדבריה.

אהובה הצברית, היתה אף היא בת משפחה מיוצאי כורדיסטאן, שהתגוררה בירושלים. כאשר היתה חיילת כהן באיזור ירושלים, התידדה עם קציני האו"ם במקום, ושמה יצא לשמצת בקרב מכריה בירושלים. אחרי חדשי שירות מעטים בצבא, היא שוחררה. מאחר והתנהגותה הוג' דרה כהתנהגות בלתי-מוסרית, תגובתה של אהבה היפה, היה נסיון לאיבוד עצמי לדעת. היא ירתה בעצמה, אולם הכדור רק פצעה קל והיא נשארה בחיים.

בירושלים עבדה אהבה כפקידה, עד שיום אחד הכירה באמצעות אחיה, חיל חסון מעולי מרוקו. בין השניים התפתחה ידידות עמוקה. באותה תקופה בדיוק מתה אחותה הקטנה. אולם שעה שהמשפחה היתה שרויה באבל הודיעה אהבה כי היא עומדת להנשא לחיל. המשפחה שניס' תה להניא אותה מהנשואים, לא הצליחה, ונידתה אותה.

אהבה החלה בחיי-הנשואים, אולם הם לא נמשכו ומ'ר'ב. בעלה התגלה כפוזז שרצה לחיות על חשבונה, לדבריה. הוא היה מתנהג אליה בגסות, האשים אותה בכל פעם בבגידות. הוא היה מכה אותה בבית וברחוב לפני קהל. בסופו של דבר ברח אהבה מבעלה, הגיעה בטרמפים לאילת, החלה לעבוד שם כחדרנית במלון.

כאשר זכתה בגט מבעלה, חזרה אהבה לירושלים. במשך כמה חודשים עבדה כפקידה במשרדים ממשלתיים רבים. במרוצת הזמן התגלגלה אף לאברשיבע, שם עבדה כפקידת בנק, וניהלה חיי-אהבה סוערים עם בנו של אחד השייכים הבדואים במקום שאף הציע לה נשואין.

לפני כארבעה חודשים חזרה אהובה שוב לאילת, החלה לחסוך שם כסף בעבודה כחדרנית ובמקצועות-הלהאי של האירוח. שם הכירה אהבה את אלברט שומן, גרמני נוצרי שעבד על סיפון האניה פליון. שהיילה בקו דרום-אפריקה-אילת. בין השניים התפתחה אהבה לוחטת.

בכתב ידו הילדותי, באנגלית מלאה שגיאות, היה אלברט שולח לאהבה מכתבי אהבה כתובים בדיו אדומה מכל נמל ונמל בו עגנה אניתו. "אהובה יקרה!" היה שומן כותב לה. "את אינך יודעת עד כמה אני אוהב אותך, והייתי רוצה שנהיה לעולם יחד, ושאלה את שארית ימי לידך." הוא אף ביקש ממנה להציג אותו בפני משפחתה כדי שיוכל לבקש מהם את ידה.

אולם אהובה, שהיתה מחזירה לו מכתבים ובהם בקשות דחופות למשלוח כספים, לא שאפה כנראה להיות לעולם עם המלח הגרמני. היא בילתה בחברת אחרים, ואפילו כששומן היה מגיע לאילת, לא תמיד היה עולה בידיה למצאה. "אהובה היקרה והמתוקה שלי" כתב שומן באחד מ' מכתביו. "אני מרגיש רע מאוד על שאיני פוגש אותך בבואי לאילת. הייתי רוצה מאוד לבוא אליך, אולם זה אינו אפשרי. אנא יקרת, השתדלי לבוא לאילת ואם אינך יכולה, אנא שלחי לי לפחות אחת מאותן תמונות יפות שלך." לפעמים היתה אהבה נענית להפצרותיו של מאהבה, ויודת לאילת להפגש עמו.

באחד מביקוריו באילת, ניסתה אהבה להתגנב לאניתו של שומן לבורח מהארץ. היא נתפסה ונעצרה. כעבור זמן קצר גורשה מאילת והוזהרה לא לחזור לשם לעולם. שומן

למועדון-לילה. שם לא קיבלה דליה את המשכורת הקבועה בסך 50 ל"י לשבוע שהיתה מקבלת במקומות אחרים. היא התקיימה רק על אחוזים מהחשלושים של מארחיה. אולם סכומים אלה הספיקו לה, כיוון שמארחיה היו רבים.

ריקשהבר, היה מקום הבילוי הקבוע של החיילים הקנדיים מכות'התירום. שם הכירה דליה את פרנקי. הי' היכרות הפכה לידידות, והידידות הפכה לאהבה. פרנקי היה מנצל כל הזדמנות כדי להגיע לתל-אביב אל דליה. כשלא יכול היה להגיע היה משגר לה, באמצעות דואר האו"ם, מכתבי אהבה רבים ותמימים. כשהיה בא לחופש, היה מסיע את דליה במכונית האו"ם ברחבי-העיר, שותה בחברתה ומבלה עמה. תכופות אחרי שהיתה שתויה, היתה דליה מזעיקה באמצע הרחוב את חבריה אל המכונית הלבנה: "בואו לקבל סיגריות", היתה קוראת להם.

נישואיו בשעת אכזר

בפעם האחרונה הגיע פרנקי לתל-אביב, ביום ה' ראשון בשבוע שעבר. היה זה ביקור מפתיע, כיוון

ידעה לכתוב בשום שפה, וידעה לקרוא רק מעט עברית.

תפקיד בשעות חלילה

פני שמונה שנים עלתה דליה עם משפחתה, מבני העדה הכורדית, לארץ. אחיה ואחיותיה התגוררו בס' ביבת פתח-תקוה, אולם דליה עצמה לא שהתה זמן רב במחיצתם. בגיל צעיר מאוד נאלצה לפרנס ולקיים את עצמה. היא חיפשה עבודות פשוטות והגונות שבחורה בגולה, חסרת מקצוע, יכולה להתפרנס מהן. תחילה עבדה בבית הבראה לזקנים ברמת-גן. בתקופה יותר מאוחרת, עבדה ברמת-גן כעוזרת וכמלווה לילדים. ואז אירעה בחייה ה' טרגדיה שהורידה אותה מן הדרך. היא פגשה במאהב ראשון. האהבה לא ארכה זמן רב. לא ידוע מה קרה למאהב, שהיה חייל צה"ל. דליה עצמה סיפרה פעם שנהרג, פעם אחרת סיפרה שעוב אותה. אולם האכזבה הראשונה הטביעה עליה את חותמה.

דליה החלה לשתות ולהשתכר. במצב כזה לא יכלה להח' זיק הרבה זמן מעמד כמספלת בילדים. לא עבר זמן רב והיא מצאה נוחמים כרוצות מאהבים אחרים. משם נותרה לה רק דרך אחת.

לפעמים, בעת שהיתה שיכורה, היתה דליה מספרת, כי אי-שם במוסד ילדים יש לה ילד. באלבומה הפרטי היא תהיכה אף תמונות של ילד קטן. אולם איש לא ידע אם אמנם היה זה ילדה שלה.

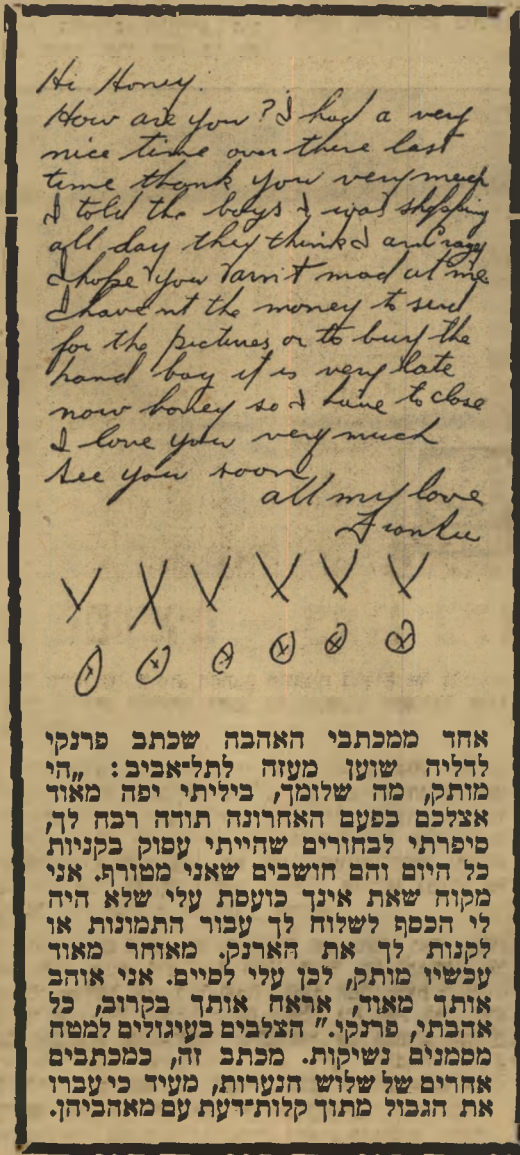
דליה החלה למצוא את סרנסתה כנערת-ברים. היה למקצוע זה יתרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אואזיס, עז'בר, טרוקדור. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארח להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

בואו לקבל סיגריות!

שנים, וארוכות שעבדה כנערת-בר, הספיקה דליה להכיר גברים רבים. לפעמים הציע לה מי מהם נשואים, אולם דליה דחתה הצעות אלה. היא למדה מחברה רקודי' בסך, היתה מצטיינת ברקודיה עם הלוקחות ובהופעות-יחיד. חברותיה של דליה חיבבו אותה. "היא בחורה טובה", היו אומרות, "יש לה יד פתוחה וכשיש לה כסף, היא מזמינה את כל הידידים שלה לשתות ולאכול, בגלל זה לא היה לה כמעט אף פעם מיל בכיס". "היא היתה גם עצבנית קצת", סיפרו אלה שהכירו אותה, "לפעמים היתה מקבלת מצבירור מלנכוליים ומודיעה כי נמאס לה החיים". לא היה כל פלא בעובדה, שחוג מכריה הקרובים ביותר של דליה היה מקרב חיילי המרינס האמריקאים ששמרו על ציורת ארצות-הברית ומקרב חיילי כוח'התירום של האו"ם. שהחלו להופיע בברים לפני כשנתיים. אלה היו המבקרים הקבועים של הברים. הם היו גם הבוודים שבהם. תחילה היו אלה חיילי המרינס האמריקאים, וזופיה-הקומה ויפ'התואר, בעלי המדים המצווחים, שזכו בחסדיה של דליה. מלבד פגישותיהם עמה בביקוריהם בברים השונים, היתה דליה באה אליהם. אולם סמוך לבנין השגרירות האמריקאית בשדרות-רוטשילד בתל-אביב, הקימה דליה תנו' יומית, לשם היו המרינס באים לבקרה. כשבאו "האומניקים", כפי שכינו אותם, נשכחו המרינס.

חיילי האו"ם הלכו ובאו, ודליה היתה נשארת. היא אירחה לחברה לחיילי האו"ם מהקצונה הגבוהה ועד לאחרון הסו' ראים, מבלי הבדיל דרגה. היא אולם מקבלת מהם מתנות. שותה נאולת בחברתם, חיה כסף מוזמן כמעט ולא לקחה. המזכרות היחידות מהידידות הקצרות האלה, היו עשירות תצלומים שמילאו את אלבומה.

לפני כשלושה חודשים, הכירה דליה את פרנקי. היא עבדה אז כנערת בר, בריקשהבר. מוסד שהיה לפנים מסעדה סינית על חוף-הים בפנינת רחוב טרומפלדור והפך

בתמונות מימין לשמאל: פרנקי ודליה; אהובה, אדי ופרנקי; אהובה באחת מתמונותיה האחרונות שצולמו ב' תל-אביב.

שהמשיך לשגר לה מכתבים לשכונת שיח'באדר בירושלים שם גרה משפחתה, לא יכול היה להבין מדוע אין היא באה לפגשו יותר.

★ ★ ★ יומנים מתחת למיטה

רחלים האחרונים ניסתה אותה להשליך עוגן בתל אביב. היא הגיעה לכסית, ישיבה בפנינת האספרסו של הקפה ההומה, הכירה את הגברים שהסתובבו באותה פינה, התידדה עמם. כמה מהם היו ציירים. הם שמעו שאחה מחוסרת-כל, מחפשת עבודה, הציעו לה עבודה ששכרה בצידה, אולם אין הרבה קופצים עליה — דוגמנית עירום. אחה לא היססה הרבה, החלה לעבוד כדוגמנית עירום בסטודיו לצדור על שם אבני בתל-אביב, בשכר של 3 ל"י לשעה של עמידת עירום. גם לאחה, כמו לדליה, לא היה שום יחס אל הכסף. כשהיה הכסף מצוי בכיסה, נהגה להזמין חברים לשתייה, העניקה טיפים בין רחבה למלצרים. הציירים שציירו את גופה העירום והתלהבו בעיקר מעיניה הירוקות החתוליות, הגדירו אותה כמילדה טובה ותמימה ונאיבית מאוד. בתל-אביב שוב הכירה אחה כמה מקציני האו"ם, הפעם היו אלה שחדי נורבגי, בחברתם בילתה.

דרך אחד הציירים שהכירה בעבודתה כדוגמנית עירום, התגלגלה אחה לראשון-לציון, שם, בבית-אריזה הרוס כאחד הפרדסים, שימשה אותה שוב כמודל עירום לקבוצה של ציירים. היא שהתה בעיירה הדרומית משך כמה שבועות בלבד, אולם שהייתה הקצרה הספיקה להסעיר את ראשון ולהפוך את השם אהובה דגנית, לשם מוכר בפי כל.

זה היה אחרי שאחה סיפרה את סיפורה על גורלה המר לקבוצת בחורים מקומיים. בסיפוריה המיוניים הצליחה אחה לעורר רחמים, וזרם של מתנדבים הציע את עזרתו. נערה שנראתה כחסרת-ישע, היא שוכנה במלון מקומי, קיבלה מתנות, קיבלה דמי-כיס, הוזמנה לארוחות ולבילויים. אורחי ראשון החלו להתגאות בנדיבות לבם, שאחה סימלתה. אלא שכעבור זמן קצר, שינתה אחה את פרצופה. היא נעשתה בררנית ודרישותיה גברו. היא החלה לדרוש ש יעסיקו אותה בעבודה כדוגמנית-תלבושת, תבעה שיוציאו עליה יותר כסף לבילויים, ביקשה ארוחות שמנות יותר. כאשר ביום אחד התברר למטיבה כי היא אינה אלא מופי קרת, גירשו אותה בבושת-פנים מהעיר.

אחה חזרה לתל-אביב. היא פגשה בחברתה דליה שהכניסה אותה לחברה בפנטיון בו גרה, התנדבה אף למצוא לה עבודה. לא היתה זו עבודה מכובדת ביותר, אחה הפכה אף היא לנערת-בר החייבת לאחר לחברה לכל מבקר, לרקוד עמו ולהתגפף עמו ואולי להמשיך לבלות עמו את שארית הלילה.

היא היתה מדוכאת מאוד. מתחת למיטתה החביאה חוברת קטנה, יומן חיים, בו רשמה את כל הקורות אותה מאז שנת

דליה מלכת הקנדים — זה היה כינויה של דליה שוען שאירחה לחברה אף לקציניהם הגבוהים של אנשי כח-החירום של האו"ם. בתמונה היא נראית מתנשקת עם סרן מבח-החירום של האו"ם בעזה, באחד הכרים בתל-אביב.

לבושים בגדים אורחיים. הם ספרו, כי ברחו מהמחנה משום שלא יכלו לשאת את הבדידות. שעות ארוכות ישבו הארבעה בבתי הקפה על שפת-הים ועם רדת הלילה החלו את הסיוור בין הכרים של רמת-גן.

בשעה תשע וחצי בלילה הגיעו הארבעה לאחד הכרים ברמת-גן. דליה ניגשה ישר לבצל הבר, אותו הכירה, הודיעה שלקנדים שלה אין כסף. היא ביקשה ממנו לתת לה משקאות בהקפה, וכשיחזרו החיילים בפעם הבאה יביאו את משכורתם, ישלמו לו. בצל הבר הסכים. הארבעה נשארו שם עד שעה שתיים אחר חצות. אחרי ארבע

היו נשאות כל היום בחדר, משוחחות ומחליפות רשמים כדרכן, היתה רחל שרועה במיטתה, שותקת כל הזמן. היא היתה לוקחת ספר, מדפדת בו מבלי לקרוא, רק כדי שלא יטרידוה בשאלות.

רחל ילדת טבריה, סבלה אף היא מילדות קשה. אביה נהרג במאורעות 1938, והיא היתה צריכה לעזור בכלכלת הבית. לפני שנים מספר עברה רחל עם משפחתה לגור בחיפה, שם עבדה כטלפוניסטית וחורנית בבתי-מלון. היא חלמה להיות רקדנית ושחקנית. לפני כשנתיים חטבה כסף ונסעה לצרפת. אולם ההצלחה לא האירה לה פנים בעיר-האורות, ורחל הפכה לדמות מוכרת בפיגאל, עד שחזרה לארץ.

כנראה שהכשלוש השפיע עליה מאוד. היא הפכה למסוגרת בתוך עצמה, לזעפנית ושאפת-ריב שהיתה מתקוטטת אף עם חברותיה. היא ניסתה בכל כוחה להתרחק מהרחוב, חיפשה עבודות הגונות, תקופה מסוימת עבדה כטלפוניסטית במלון השרון בהרצליה, פוטרה מעבודתה בתום העונה. היא מצאה לעצמה עבודות של ביבי-סיטי, עבדה לאחרונה בעבודה מעין זו אצל דיפלומט אמריקאי בצהלה. אולם עבודות אלה לא הספיקו לה כדי להרויח דיה צורך, לאכול ולשלם את שכר הדירה. באין ברירה הפכה אף רחל לנערת-בר, נלחטה אל דליה, ומאוחר יותר, כשהצטרפה אליהן אחה, היתה רחל אחת מהשלישיה שאירחה זרים מכל המינים בבר-התל-אביבי: חיילי נח"ל, קציני-או"ם, וחיללים בריטיים בחופשה.

גם רחל התאהבה ברצינות. היה זה חייל בריטי מג'מאקה שבילה את חופשתו בארץ. גם הוא התארס עמה, נתן לה במתנה טבעת יהלום. בימים האחרונים הכינה רחל את נירותיה כדי לגסוע אליו לקפריסין ולהנשא לו, אלא שעד הנשואים היתה צריכה להתפרנס בכוחות עצמה, אירחה לתברה לסמל קארטר, ידידה מהתקופה בה טרם הכירה את חתנה.

למעשה תכננו שלוש הידיות נסיעה משותפת לקפריסין. לא היתה זו נסיעת-תענוגות, אלא נסיעה לצרכי עבודה. כי בקפריסין, בה נזהרות התושבות המקומיות מלארץ לחברה לחיילים הבריטיים בברים, היתה דרישה גדולה למי ארחות-בר. מישוה אירגן עבורן תווה עבודה, והן התכוונו לנסיעה.

★ ★ ★

שיכורים בגשם השוטף

אחרי שפגש את רחל זלץ, ניגש קארטר אל פרנקי וארי. החבורה העליונה החליטה לתגוג לפני החורף

מהקצונה הגבוהה ועד אחרון הטוראים — כולם בילו חופשותיהם בחברת דליה

לעזה. הם עברו לרישון-הבר הסמוך, שבו ופיטפטו כל הבוקר. נושא השיחה היה אחד: נשים ואהבה. הקנדים סיפרו על נשותיהם ומשפחותיהם, על תפקידם המחורבן, הצהירו ללא-הרף על אהבתם לנערות הישראליות. שלושת הזוגות, שהיו כבר שיכורים לגמרי, נשארו במקום עד לשעה ארבע וחצי אחרי הצהריים. גשם שוטף ירד כל אותו אחר-צהריים. הששה עלו על הקומנדקאר התכול, דליה, רחל ופרנקי ישבו ליד הנהג. על תא הקומנדקאר ישבו בגשם אחה, אדי וקארטר. בצהלת שיכורים ובתרועה יצאה המכונית לדרך, לכיוון רצועת-עזה.

לא היתה זו הפעם הראשונה שהבנות עשו דרך זו. הן היו מלחת לעתים קרובות את חבריהן הקנדים עד לאשקלון כדי להראות להם את הדרך. תמיד היו חוזרות בלילה לחדרן, מתאוננות על הגורל-המר שהפריד בינן לבין אהוביהן, ויוצאות לבר לשחות ולרקוד בחברת לקוחות אחרים.

ביום שני בערב, היו תלפוחות של רישון-הבר מאוכזבים. שלוש נערות הבר, לא הופיעו לעבודה. הן לא תחזרנה לשם כנראה במשך חדשים ארוכים.

וחצי שעות של שתייה, הסתכם חשבונם בסכום של 101 ל"י ו-750 פרוטה. החיילים חתמו על החשבון והארבעה עזבו את המקום.

אותו לילה לא חזרו דליה ואחה לחדרן, אליו אין הן רשאיות להכניס גברים בלילה. רק בשעות הבוקר באו השתיים, יחד עם שני מלוויהן ועלו לדירה. כעבור זמן קצר הופיעו בדירה שני חיילי או"ם נוספים. היו אלה הסמל קארטר, ונהג שבא עמו. הם באו במכונית-הדואר הרגילה של יום שני. משימה נוספת שהוטלה עליהם: למצוא את פרנקי ואדי שברחו ולהחזירם למתנה.

אולם כטרם ניגש קארטר לחפש את פרנקי ואדי בחדרן של דליה ואחה, הוא ניגש לחדר סמוך כדי להתראות עם נערותיו — רחל זלץ. רחל היתה הדמות המיסתורית והמזוהה ביותר בשלישיה. נמוכת קומה ובעלת גוף נשי, היתה היא גם המבוגרת שבשלושתן. אולם היו לה מנהגים מוזרים שהרחיקו אותה מחברותיה. היא היתה שתקנית. מעולם לא דיברה על עצמה. כשחברותיה ניסו להוציא ממנה משהו על עברה או על משפחתה — שתקה תמיד.

השתיקה אצל רחל היתה משהו תולני כמעט. כשהבנות

1948. היה זה ספר חיים גדוש מאורעות לגבי נערה בניל 22.

ברישון-הבר הכירה אחה את אדי, חברו של פרנקי ביחידה הקנדית. היא הפכה לחברתו הקבועה. אולם שלא כדליה, לא שמרה אחה לאדי אמונים. כאשר לפני שבועות מספר ביקרה בארץ קבוצת חיילים בריטיים מקפריסין ל חופשה, קבוצה שמצאה את דרכה דרך הכרים אל דליה ואהובה, הכירה אחה חייל בריטי צעיר, והתאהבה בו בדרכה. אחרי שהחיל הבטיח לה נשואים, התארסה עמו אחה במסיבה חגיגית שערכה בבר.

וכך המשיכה אחה להתכתב עם שני מאהביה, אדי מעזה, החייל בקפריסין, ואף ענתה מפעם בפעם למכתב שהגיע אליה משומן הגרמני. בהתכתבויותיה האחרונות עם החייל מקפריסין, כתב לה זה, כי ביקש רשות ממפקדיו לשאת אותה לאשה וכי הוא הכין את כל הסידורים בקשר לכך.

★ ★ ★

טבעת יחלום מג'מאיקה

אותו יום ראשון, בשבוע שעבר, בילו דליה ואחה בחברת פרנקי ואדי. הם באו הפעם לא במדיהם, אלא

תור לעבודה

הסיפור הבא מתהלך במסדרונות הכנסת. באחד מנאומיו בזכר ח"כ מק"י **מאיר וילנר** את שמו של ח"כ מפא"י **יונה כסה** וכינה אותו בשם ירחמיאל כסה. מובן שכסה התרגו נורא, צעק "קור" אים לי יונה ולא ירחמיאל". ותבע את וילנר לבירור. הסביר וילנר למה קרא ליונה בשם ירחמיאל: "שאלתי את דוד הכהן ממפא"י שאלה והוא אמר לי: תשאל את הירחמיאל שלנו, את כסה". . . בעת ויכוח שנערך השבוע בכנסת על חוק השופטים וחוק הדינים, עמדה במרכז הויכוח השאלה בי איזה גיל צריכים שופטים לפרוש מכהונתם. ח"כ הצ"כ **ישראל רוקח** היה אחד ה מצדדים בכך, ששופטים יפרשו מכהונתם בטרם הגיעו לגיל 70 כפי שהציע החוק. אמר הוא: "תמיד צריך לחשוב כיצד לרענן את האפרט ולהכניס יותר צעירים. יש צעירי רים רבים המחכים לתורם להכנס לעבודה. מתי יגיעו צעירים אלה לתורם אם הם צריכים לחכות שהשופטים יגיעו לגיל 70 אין דבר כזה". שיסע אותו בקריאת ביניים ח"כ חרות **שמעון יוניצ'מן**: "צעירי מפא"י תיכף יזמינו אותך להצטרף אליהם". "כן", צעק גם ח"כ מפא"י **דוד בררביץ האל**, "אבל יורקו אותך מחר". השיב רוקח: "אני מוכן להצטרף, אבל לא לצעירי מפא"י". . . בעיה גיאוגרפית התעוררה באחד מביקוריו האחרונים של ד"ר **נחום גולדמן** בארץ. בשיחתו עם ילדה קטנה, תלמידת בית-ספר, התגלגלה השיחה לשחיץ. אמרה הילדה: "שחיץ הוא ארץ קטנה". גולדמן תמה מנין הגדרה זו, ביקש מהילדה להביא לו את ספר-הלימוד שלה. שם אמנם היה כתוב הפסוק על קטנותה של שויץ, שהיא גדולה פי שניים מישוראל. בשיחתו הבאה עם **ד"ר בן-גוריון** הזכיר גולדמן את הדבר, גרם לרוגזו של ראש-הממשלה, שנתן הוראה לתקן את הדבר. . . הילדה הבידואית שנמצאה בזמן מבצע-קדש **סיני**, חזרה שוב לחדשות. אחרי ששודדים פרצו לדירתו של ח"כ **פריס חמורן** בבקעה אל גרביה, סיפר הח"כ שאימץ את הילדה, כי היתה זו היא שסיכלה את השוד. אמר פריס: "סיני הביאה לנו מזל והצלחה. היא היתה הראשונה שהתחילה לצעוק ר לבכות כשנכנסו השודדים לדירתו וכחוצאה מכך נבהלו השודדים וברחו". . . הסופר הפולני הצעיר **מארק** ("היום השמיני ב" שבוע") **הלסקו** שהגיע לישראל כדי לבקר ידיו בקבוץ גן-שמאל, גילה השבוע, כי למרות הפירסומת הרעשנית שנעשתה לו בצרפת, על פגישה שנפגש כביכול עם הסופרת **פרנסואז** ("חיוך מסוים") **מא' גאן** הוא לא נפגש עמה כלל. אמר הוא: "אפילו את ספריה לא קראתי. מה נערה כזאת יכולה לדעת על החיים? התמונה בה אני מופיע עמה יחד, שפורסמה בעתונות, אינה אלא פוטומונטאז' גרוע".

★ ★ ★

דופקים את הכושים

בפגישה עם מאזינים שקימו אנשי קול-ישראל השבוע ברמת-גן, נשאל **חנן גבי תוך**, סגן מנהל שירות-השידור, מתי תהיה טלביזיה בישראל. השיב הוא: "הלא בשביל זה אנחנו מקיימים פגישות עם המאזינים, כדי שיראו אותנו ולא ירצו עוד טל-

קול ישראל

הטכת מוסר לעצלים

למבקרי רדיו, כמו למבקרים בכל השטחים האחרים, נדמה תמיד כי הם מייצגים את טעם האזרח הממוצע, וכי דרישותיהם והצעותיהם לשיפורים הם דרישות רוב צבור המאזינים. הוכחה עד כמה רחוקה הנחה זו מהמציאות, ניתנה השבוע בפגישה עם מאזינים ברמת-גן, שערכו השבוע שניים מאנשי הנהלת קול-ישראל, מבקר רדיו ואיש המועצה הצבורית המיעצת לקול-ישראל. בתום ההרצאות, כאשר ניתנה להקל ההזדמנות לשאול שאלות ולהציע את הצעותיו לשיפורים בתכניות, התברר מה הם הדברים המעיקים על המאזינים.

"למה נותנים לעיריית תל-אביב לשדר יום יום הודעות על הצורך בשמירת נקיון העיר?" התמרמרה מאזינה קשישה אחת, "זה מוציא מהכלים". "למה הקריין בשפה האידיש?" ככל מאזין אחר. "למה משדרים ביומך-החדשות בין קטע לקטע מוסיקה שמוציאה מן הכלים?" רטן ישיש אחד. אולם הגדיל מכולם לעשות מאזין כבן ששים שהעיד כי הוא מאזין לרדיו החל משעות הבוקר המוקדמות.

"לשם מה משדרים את השעון המוסיקלי, ומודיעים בכל שלוש דקות מה השעה?!" שאל הוא. "אם אני רוצה לדעת מה השעה יש לי שעון בשביל להסתכל. במקום זה מוטב שבין תקליט לתקליט ישרו הספות" מוסר כמו: "קומו עצלים ולכו לעבודה".

תכניות

הליצונים

קטע מהדים ומעורר למחשבה בקשר לדמותו של הדור הגדול במדינה שודר השבוע במסגרת התכנית שאלות גדולות לילדים קטנים, התכנית שחודשה אחרי הפסקה קצרה. היה זה הקטע בו שודרו תשרי בות הילדים, תלמידי בית-ספר עממי, על השאלה: "מה היתם רוצים לראות בתהלוכת העלאידע בפורים?"

ארבע מתוך חמש התשובות ששודרו היו:
● את בן-גוריון מתעסק עם נאצר.
● את בן-גוריון שופך מים קרים על נאצר.
● את חברי הכנסת, איך שהם מת-הכחים.
● את בן-גוריון עומד על הראש.

גלים קצרים

אוסיקה לעדוד הלמודים

המחלקה לסטטיסטיקה של הממשלה התבקשה כבר להתחיל בעריכת סקר שנתי בין מאזיני קול-ישראל כדי לודא לאלו תכניות מאזינים יותר. מלבד סקר זה יקים קול-ישראל צוותות-מאזינים במקומות שונים בארץ, מורכבים מיוצאי עדות שונות ובני גילים שונים שידוחו את דעתם על תכניות שונות. . . **לפי בקשת מנהלי** בתיהספר, מסיים קול-ישראל את נעילות הבוקר שלו ברבע שעה של שירים עבריים, כדי "להקל על כניסת התלמידים לכתות לקצב המוסיקה".

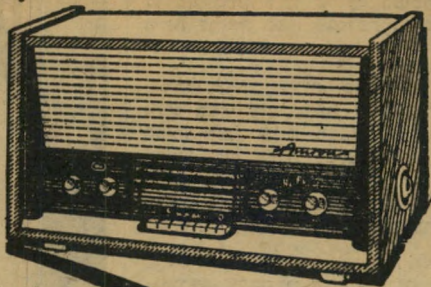
תדריך

משדרים אלה מתוך משדרי השבוע הבא עשויים להיות מעניינים. שינויים אפשריים.

- **עולמות חדשים** (קול-ישראל, יום ד', 20.25) תסכית דמיוני שנכתב בשנת 1939 על הנושא: "חזרה ל-1960", שוב בעל ענין שנה אחת לפני התאריך הגדון.
- **שדושה בסירה אחת** (קול-ישראל, יום ד', 9.30) תכנית חדשה וסודית של הסירה בה משתתפים כמה מאנשי הצוות הקודם.
- **רון עמי** (קול-ישראל, יום ה', 19.20) תזמנות נוספת להאזין ללהקת הנח"ל.
- **תיבת נח** (קול-ישראל, יום ה', 20.05) נעמי קליר בשירים כושיים, ויעקב בנאי ושמואל עצמון במערכון אקטואלי.
- **פידור שליאפין** (קול-ישראל, יום ו', 20.45) רבע שעה עם צלילי קולו של הבס העצום ביותר שהוקלט אי-פעם.
- המאזין ההזיר לא יפתח את מקלטו בזמנים ובשעות זהלן, 19 יסבע בגלי השעמום.
- **מדרום ומים** (קול-ישראל, יום ה', 21.30) עוד הסבר למה צריך לתרום למלוה העלית.

לראשונה בארץ!

HI-FI

9 מנורות -
6 א ל י מ -
3 מקולים -
אנטנה סבובית

Amron

הי-פייליטי • סיונוראיק 10

המפיצים, אמפא" וסוכנים מוסמכים
תל-אביב • חיפה • ירושלים

מערכות רהיטים חדישים ביותר

אצל

א. זוזובסקי

תל-אביב, רח' הרצל 39

פינות סלון נחמדות

חדרי שינה אינטימיים

ריהוט מקורי

בית חרושת לרהיטים ב. ג. את א. לוינשטיין
דוגמות חדישות ביותר בבית-המסחר לרהיטים

לוינשטיין

בית המסחר:

תל-אביב,

רחוב הרצל 43

טלפון 83575

בית החרושת:

תל-אביב,

מרכז וולובלסקי

רחוב מס' 2

טלפון 82525

רהיטי בית ומשרד מוכנים ולפי הזמנה

אוניברסל

מכונת הכביסה האוניברסלית

תוצרת ביהח"ר
אוניברסל
תל-אביב

פסוקי

- **דוי אשכול** (באידיש) על ה-רעיון למנות נציב עליון לעניי עליה: "זה חסר לי כמו חור בראש".
- **דויד חרמוני**, הנאשם במעילה בסכום של יותר מ-200 אלף דולר ושהוסגר השבוע על-ידי שחיץ לישראל, בתשובה לשאלה מדוע הסכים מרצונו להסגרה: "היה לי משעמם בבתי-הסוהר בשחיץ. התנאים היו טובים אבל האנשים לא מצאו חן בעיני, הם מסוגרים בתוך עצמם".
- **הצנזור לוי גרינשפון**, בת-שובה לשאלה מדוע הותרה הצגת הסרט נשים הוללות, המכיל בתוכו תמונות עירום מבחילות: "ראיתי רק אתמול את הסרט בפעם הראשונה, ושלחתי תיכף את חברי המועצה שיראו את הסרט".
- **משה דוין**, בשיחה פרטית: "בן גוריון הוא ארנב הטורף את גוריו".

“בחיי! את מקסימה! איזה שיניים!”
 “באמת? השמעת כבר פעם על משחת שיניים
 “ת י א ד נ ט”? ז א ת ב ו מ ב הו”

“תיאדנט” עם “Hygleam” —
 יתר לובן, יתר ברק, יתר קסם.

קורס

לפסול וקרמיקה אומנותית
 ופפיייר - משה

יחל בלימודים בימים הקרובים

פרטים, הרשמה ותערוכת דברי אומנות:

סטודיו, רוני
 תל-אביב, ת. ד. 3021

אתה סובל מזה?

שיטתנו הבדוקה מאפשרת

★ מניעת נשירת שערות

★ הצמחת שער חדש

אחריות גמורה

במקרה של אי-הצלחה יוחזר כסף

“רובינס קוסמטיקום”

בהנהלת מר א. רובין ביאוקוסמטיקאי מדופלם
 תל-אביב, רח' פינסקר 2, טל. 22128, חיסה, הרצל 1

דידי בקונגו
 אוכלים רק מיטונרים

ג'יפ באפריקה המשחזרת, ואשר ידידי סיפ
 רו כי נאכל מזמן על ידי אוכלי-אדם. על
 שמחה זו העיב ידידי בהעירו במכתבו:
 “עודני חי, בני קונגו אוכלים רק מסיור
 גרים.” רשמים נוספים שלו: “המוראל כאן
 ירוד מאוד, דופקים את השחורים, כל התור
 שבים צבועים וערומים, בקיצור שחיתות
 גמורה.”

★ ★ ★

לא פשוט להתחתן

אלה הסבורים, כי גבעה 24 אינה עונה,
 הוא סרטה הראשון של חיה הררית,
 אינם אלא טועים. עוד בשנת 1952 השתתפה
 חיה בפעם הראשונה בסרט. היה זה הסרט
 הצבעוני יצחק ורבקה, שהוסרט על ידי בן
 עזיורמן עבור הטלביזיה האמריקאית. ה-
 סרט, באורך של 40 דקה, שהוסרט על רקע
 מאהלי שבטו של שייך סולימן, היה מבוסס
 על הסופר התנכ"י המקורי. חיה מילאה
 את תפקיד רבקה ואילו את תפקיד יצחק
 מילא מאיר ינאי, או שחקן האהל, וכיום
 שחקן תיאטרון-זוטא. את תפקיד אברהם
 שיחק ישראל בקר מהבימה, ואת תפקיד
 אליעזר מילא נתן כהן, איש הקאמרי. כל
 אחד מהמשתתפים בסרט הביא עמו את ה-
 תלבושת הקדמונית מתיאטרוננו הוא...
 אגב, לחיה הררית יש תלונה אחת על
 צחת עובדי הסרט בן-חור, במחיצתם ביללה
 שמונה חדשי עבודה. אף לא אחד מהם אינו
 משחק שחמט, שהוא המשחק החביב על
 חיה. אמרה היא: “הגויים משחקים בקלפים,
 ואילו היהודים זקנים מדי כדי להיות לי
 יריבים”. . . . שושנה (“שושיק”) שני,
 כוכבת ההצגה החדשה של תיאטרון סמ-
 ביון, גילתה השבוע כי את הקריירה ה-
 תיאטרלית שלה החלה בהצגת-עירום. היא
 היתה מופיעה בפני האורחים בבית הוריה
 כשכל תלבושתה הם בגנות ופרחים על ה-
 ראש והיא מחקה את כרמן מירגדה. היא
 היתה אז בת 4 . . . יונה עמרני, שח-
 קנית בצלילון, נרשמה השבוע ברבנות
 לנשואים עם טייס אל-על אורי יפה.
 יוסי בנאי, שחקן הבימה, הוזמן על-ידי
 הווג לבוא לרבנות כעד. נישואי יוסי אל
 אחד הפקידים במשרד הרבנות ושאל אותו:
 “תסלח לי, איפה נרשמים פה?” ענה לו
 הפקיד: “לבר-מצוה אין צורך להרשם, צריך
 רק ללמוד טעמים ילד”. . . . אחד
 שלאחר מעשה היה כבר השבוע דוד גריין
 ברג, מבקר הקולנוע ועורך הירחון אמנות
 הקולנוע, שנשא לפני שבועיים אשה. כש-
 פתח את אחת ממתנות הנשואים שלו, ש-
 ניתנה לו על-ידי מבקר קולנועי אחר, הוא
 מצא בה הקדשה קולנועית בוז הלשון:
 “לנאבהים. זכרו את פני שייבסקי ואת
 מסיבת הרחוקים: לא פשוט להתחתן”. . . .
 גם פרשת התלונה המפורסמת של נורית
 פילצר עם עורך-הדין האמריקאי מייק
 ואדלר טרם דעכה. אחת מטענותיו של ה-
 מדריך עמנואל דהאן לכיסוס תביעתו כי
 הוא ששיך את השניים ועל כן מגיע לו
 שכר, היא הטענה הבאה: יומיים אחרי ש-
 הכיר את נורית ויצא עמה לבלות, סיפר
 דהאן, בא אליו ואלדוד והודיע לו, כי אין
 בכונתו לשאת את נורית כיון שהיא קרי-
 רה מדי. רק אחרי שדהאן שיכנעו, לדבריו,
 כי אין לצפות מנערה ישראלית הגונה ש-
 תגלה חמימות לגבר יומיים אחרי שהכירה
 אותו, הסכים ואלדוד לנסות שוב, יצא עם
 נורית לסיוור באילת, בעצתו של דהאן,
 משם חזר כשהחלטתו נחושה להנשא ל-
 נורית.

ביוזיה. . . . באותה פגישה השתתף גם
 ח"כ חרות בנימין אבניאל, איש המר-
 עצה הצבורית המיעצת לקול-ישראל. כאשר
 הרחיב אבניאל, בעל שתי רעמות השיער
 הלבנות, את הדיבור על כך שקול-ישראל
 צריך להשמיץ לצבור מה שהצבור רוצה
 לדעת, הפריעו פרחחים את דבריו, הקישו
 ברעם על חלונות האולם. אמר אבניאל:
 “הנה דוגמא מה רוצה הצבור”. . . . זכ-
 רונות משעשעים מתקופת הבראשית של ה-
 עיר תל-אביב, העלה השבוע חיים הר-
 פריין, מי שהיה מפקד המשטרה העירונית
 של תל-אביב. באותה תקופה היה זמן, בו
 רבו מקרי ההתאבדויות בעיר, ובכל פעם
 היו מזעיקים את הלפרין לחקור במקרה.
 פעם אחת הוציאו את הלפרין ממיטתו בג-
 לל נסיון התאבדות של אחד האורחים.
 הלפרין בא לבית המתאבד והתרעם עליו:
 “אם כבר החלטת להתאבד, למה היית צריך
 להטריד אותנו בתל-אביב ולא הלכת להת-
 אבד ביפו?” השיב לו האיש: “פתחתי ש-
 יהרגו אותי”. . . . לקראת חגיגות העשור
 לשחרור אילת, עומדים לפתוח במקום גן-
 חיות קטן, את התושבים הראשונים של
 גן-החיות, מההזוג קופים, אשר נמצא
 בטיפולה של איזה הרשקוביץ, ציירת
 הילדים הידועה. איזה היא היחידה באילת
 שאינה משתוקקת שפתחו את גן-החיות.
 היא אינה רוצה שיתקחו את הקופים מ-
 מנה. . . . השואל הנצחי שמואל (“שיווע
 לשואל”) רוזן, הוכיח לא מכבר שהוא גם
 יודע לענות. במשאל שנערך בין מבקרים
 על שם עברי קולע לסרט צרפתי, הדביק
 שמוליק לסרט את השם אחותי בת-השטן,
 (מוצג בקולנוע צפון) זכה בפרס של 100
 ל"י. . . . איש אחר שזכה בכסף מקולנוע,
 היה ירוחם ורדימון שניהל את בתי
 הקולנוע מוגרבי ואלנבי בחכירה. אחרי סכי-
 סוך שנמשך שנים, ויתר ורדימון על זכות
 חכירה אולם מוגרבי תמורת סכום של 200
 אלף ל"י לטובת בעל הבנין. בעל הבנין
 עומד להשקיע באולם 200 אלף ל"י נוספות
 למיזוג אויר ולשכלולים אחרים. . . . דרי
 שת שלום הגיעה לאחרונה מהפומוגאי
 ידוריה (“דידי”) מנוסי העורך סיוור ב-

השבוע

● חיים לבנון, ראש עיריית תל-
 אביב: “כולנו אשמים בירידה, כי כולנו
 שקרנים, והנוער אינו מאמין לנו. מצ-
 תצחים אצלנו בסיסמאות של חלוציות
 והפרחת-שממות, אבל אותם המצטח
 צחים שולחים את בניהם להשתלמות
 לחוץ-לארץ.”

● ח"כ אחדות-העבודה נחום
 ניר בעת ויכוח בכנסת: “אנו קובעים
 שעד גיל 70 יכול אדם לעבוד ואחרי כן
 לא. אבל אם הוא רב ראשי, התפקיד
 מוסיף לו בריאות ואז הוא יכול לעבוד
 עד גיל 75. ואם רב ראשי יכול לעבוד
 עד גיל 75, אזי רב לא ראשי גם כן
 יכול לעבוד עד גיל 75.”

● חקלאי אלמוני בכנס חקלאי
 הגנב: “בגלל חוסר גשמים נכנסו רוב
 המשקים לבנק.”

תיאטרון

מן הכפר אל העיר

שעה שהתיאטרונים הגדולים של ישראל התלבטו בין משבר למשבר, צצו הרחק מזרקות הכפר ומודעות הפירסום הגדולות תיאטרונים מסוג חדש לגמרי. היו אלה להקות של שלושה-ארבעה שחקנים, ששיחקו מחזות המותאמים למספר נפשות קטן, היו ביאו את התיאטרון למקומות רחוקים ונדחים — לקיבוצים, ישובי עולים, ומחנות צבא. המפתיע היה, שתיאטרונים אלה לא נפלו ברמתם מהתיאטרונים הגדולים, הביאו לצופיהם חוויה תיאטרלית מלאה.

השבוע התברר כי להקה מסוג זה עשויה לגרום חוויה אמנותית לא רק לצופים במקור מות רחוקים ונידחים, אלא אף לתושבי תל-אביב הרגילים למאורעות בידור, כאשר הציגה בתיאטרון מקור, אחרי 200 הצגות בארץ, את הצגת הבכורה שלה לקהל-הרחב בתל-אביב, היא זכתה לתגובות מעודדות.

הלהקה, בה משחקים תמרה סמסנוב, ילית חדרה שהשתלמה באמנות הבמה ב-קומדי פרנסז וסיימה את האקדמיה המלכותית לאמנות הדרמה בלונדון, משה יערי, ילית הארץ שהשתלם במכללת קליפורניה, איזי אברהמי, עולה מבולגריה שהשתלם באולד-וויץ בלונדון, וגבריאל (פרנסואז ראש גור) דגן, הבמאי והשחקן ילית ציכיה, העלתה השבוע בפני הצופים התל-אביבים שלושה מערכונים קצרים מפרי עטם של סופרים מקומיים. שניים מהם היו מחזות דרמטיים קצרים של משה שמיר ובנימין גלאי והשלישי קומדיה של יעקב בריגתן.

אחרי ההצלחה של השבוע הראשון ב-הצגות בעיר, עשויה בתיאטרון מקור להפך לי במה עירונית קבועה, שתציג לפחות פעמיים בשבוע בקרים הגדולים.

מאחורי הקלעים

לא מים, עראק

בעיות המנהיגות והמלחמה עליה
בין הדור הצעיר לדור הקשיש, הן נושאן של מחזה ישראלי מקורי חדש שנכתב על ידי יורם מטמור ויוצג בקרוב בתיאטרון זוטא של ייגמונד טורקוב. שם המחזה טרם נקבע. . . **פארוזה על המדבר** קורא יקר, של העולם הזה, תהיה אחד מקטעי התכנית החשה של רביעיית מועדון התיאטרון. בתכנית זו, שנכתבה על ידי דן אלמגור, יבוקרו שירים ישראליים על ידי ארבעה טיפוסים ישראליים שונים. אחד מהם קטעים אלה, תהיה ביקורת על השיר מגדלור, בסגנון העולם הזה. . . **מלחמה חריפה** תתחולל בקרוב בשדה מכירת ה-כרטיסים להופעות תיאטרון, אמנות וקולנוע. משרד מכירת כרטיסים חדש שיוקם בפסג ברחוב דינגוף פינת פרישמן, והי שיין לבעל הבנין אברהם פילץ ולשמחה בוגטיר, יצא למאבק חריף נגד משרד רוקו קו. בידו מרוכזת עכשיו כמעט כל המכירה המוקדמת של הכרטיסים. הצעד הראשון של המשרד, ששמו לאן: הסעת מזמיני הכרטיסים במוניות מביתם לתיאטרון. . . **מאיר לין**, הסופר היהודי-אמריקאי שהתיישב בישראל, ואשר ספרו כפית, הסך לי-בסטרל בארצות-הברית ואף מופק עתה כסרט, הגיש להבימה מחזה בשם זה, המ-בוסט על הספר. הבימה טרם החליטה אם להציג את המחזה שבמרכזו עומדים שני נערים יהודיים שהחליטו לחטוף תינוק ול-הרגו כדי להוכיח שהם יצורים עליונים. . . **ריקה זראי** תחליף את בתיה לנצט החל מיום שבת בהצגת הערב אי-פרובינציה בתיאטרון הקאמרי. בתיה לנצט, המופיעה בשלוש הצגות הקאמרי המוצגות עתה, עיפה מדי ריקה, שתמלא את תפקיד הזמרת בהצגה, נכנסה להפתעת הכל לתוך שמלתה של בתיה מבלי שיהיה צורך לעשות בה אפילו תיקון אחד. . . **הידיעה ש-הופיעה ב"רבר"** כאילו חנה רובינא תשחק במחזה חדש שיועלה בקרוב על ידי הבימה אין לה יסוד. רובינא, שזה עתה יצאה מבית-חולים אחרי שעברה ניתוח, לא תשחק בחישים הקרובים בשום מחזה. . . **יוסף באשי**, שחקן תיאטרון סטביון, שי-הצטרף לתיאטרון זמן קצר לפני הצגת הבכורה של חיון, והמופע במערכון המעברה, התלשט להיות ריאלי בדמות הסבל הסלונקאי שהוא מגלם. במקום המים שי-הוא צריך לשותל במערכון מהבקבוק ולי-הראות כאילו הוא שותה עראק, הוא שותה עראק ומשחק כאילו שותה מים.

שדמי

(המשך מעמוד 7)

שלוש שעות במפקדתו וניסה להכין לעצמו הגנה, על הפקודה הבלתי-חוקית שנתן לי-אנשיו. ואז נרקמה במוחו התוכנית לטפול את האשמה על שדמי, לשם בפיו את המלים "אללה ירחמו" במקום ובשעה שלא אמר אותן כלל.

★ ★ ★

ער דלא הגנה

במשך שדושת ימי החקירה-הגדרית, כשהעד נתן כולו לחסדי הצד-שכנגד, לא קם סגן-אלוף דויד להגן עליו. כאשר קם, היה זה כדי לבקש מסלומון לא להר-בות בפרטים בטחוניים. העיר אחד הי-עתונאים: "יש לי הרושם שהוא פשוט הו-מין את מלינקי כדי שסלומון יוכל לעשות בו כאחתי-נפשו בחקירת שתי-וערב."

מלינקי ידע כנראה מה צפוי לו, ולפני שהחל במתן עדותו, ניסה למחות על כי סגן-אלוף דויד הוא המזמינו להעיד כעד התביעה, בעוד שבמשפט הקודם חקר אותו קשות כנאשם. אך אב בית-הדין, השופט קנת, בעל הבלורית הכסופה וההופעה של קולונל אנגלי חחיק, הפסיק את דבריו, בהסבירו כי אין לו כעד להביע דעתו על כך. וכך עמד מלינקי מול החוק — כמעט יותר כנאשם מאשר כעד.

★ ★ ★

השאנה החמרה

הגיע תורו של העד הבא: סגן גבריאל דהאן. הוא נכנס לאלום, הצדיע לשופט-ים, התייצב דום בתוך דוכן העדים. הי-שופטים והקהל קמו על רגליהם שעה ש-העד, השפוט ל-15 שנות מאסר על חלקו בטבח הגדול, חזר על מלות השבועה לומר את האמת, כל האמת ורק את האמת. הוא הגיח על דופן הדוכן את כומתתו הירוקה והשיב לשאלותיו של התובע הצבאי.

סגן-אלוף דויד, שאל כהנה וכהנה על מאורעות 29 באוקטובר. רק שאלה פשו-טה אחת לא שאל: "האם רבי-סרן שמואל מלינקי, בקבוצת הפקודות לקציני הגדול, בה העביר את הוראות מפקד החטיבה לגבי העוצרי, השמיע את המלים "אללה ירחמו" או לא?"

כל חקירתו של דהאן ארכה פחות מרבע שעה. אחר-כך עבר גם עד תביעה זה לרשות ההגנה.

הפעם הסתפק סלומון בחצי-שעה של חקי-רת שתי-וערב. דהאן חזר ואישר כי מלינקי אמר, בקבוצת-הפקודות הגדודית: "סוב ש-יהיה הרוגים בכל כפר, כדי שיהיה שקט". התערב השופט סרי: "האם בקבוצת-הפקודות הזכיר מלינקי את מפקד החטיבה ברמז?"

דהאן: "גדמה לי שהזכיר, אבל זה לא ברור."

השופט קנת: "האם מלינקי מסר את דבריו בקבוצת-הפקודות בשם מפקד החטי-בה?"

דהאן: "הרושם הכללי היה שהוא בא בשם מפקד החטיבה, אבל אני לא זוכר שהוא ציטט את המח"ט."

כאשר עזב דהאן את דוכן העדים, נראה היה כי הטיבו גרשם לזכותה של ההגנה. כי העד לא הצהיר ששמע את מלינקי אומר את שתי המלים הגורליות בקבוצת-הפקודות של שעה 1.15 בצהריים.

★ ★ ★

עדות מוד עדות

ה סיבוב הבא, לעומת זאת, הלך כמי-העט לחלוטין נגד ההגנה. לדוכן עלה רב-פקד אריה אלכסנדרוני, סגנו של מלינקי בליל הטבח. בהתרגשות קיצונית, סיפר הי-גבר המוצק בן היד5 על קבוצת-הפקודות הגדודית: "ראיתי שפה (אחרי מתן ההוראות על-ידי מלינקי) הולכים להסתבר וקמתי לע-נות לאחד ממפקדי הפלוגות. באותו רגע המגיד הפסיק אותי ולא נתן לי לדבר. הוא ראה שאני מרוגז, אז הוא אמר לי: דינם (של החוזרים לכפר) כדון כולם. אללה ירחמו! הצעתי לו שניסע למפקד החטיבה ונשכנע אותו. אז הוא ענה לי שאין מה לנסוע לשכנע את מפקד החטיבה, אני יכול לשכנע יותר ממך, הוא אמר לי, ואני לא הצלחתי לשכנע אותו."

כאשר נסתיים היום הרביעי של המשפט עמדו שתי העדויות: זו של דהאן, אשר לא זכר כי שמע את מלינקי אומר את המלים "אללה ירחמו" בקבוצת-הפקודות הי-גדודית, מול זו של אלכסנדרוני, אשר ענה בסירוש כי שמע אותן.

אנו ממשיכים לצעוד בראש!

תמרוקי הנו קודעים

זכו ברוב קולות במשאל העם על "מוצרי התעשייה המובחרים ביותר" 1958

שוב מאשר המשאל עובדה קיימת: השפתון שאין טוב ממנו ואין נותאים כמוהו לאקלים ארצנו.

בכל הצבעים הרגילים וב-12 צבעי פסטל.

לכה לצפוניים בגוונים המקבילים.

כל שבועיים הנולה 3 דירות 30,000 ₪

תורו של כל אחד מגיע מפעל הפיס

אגוד מקצועי

בועטי כל הארץ התאחדו!

אין במדינה מקצוע שבו קיים פער מש" כורות כה גדול כבמקצוע מאמני הכדורגל. מאמן מחוץ-לארץ מקבל כיום סכום הנע לפחות בין 1500-1000 לירות. מאמן מקומי יהיה תמיד מוכן לעשות את המלאכה בסכום קטן הרבה יותר. לפעמים אפילו בעבור 60 לירות. וכשמקבל על עצמו מומחה כדורגל ישראלי לאמן קבוצה מקומית, לא עורכים עמו חוזה או קובעים תנאים. ביום ששי לפני המשחק עלול לבוא עסקן הקבוצה, לטעון: "בני מופיע מחר בהרכב, אחת אתה מפורסם" כשעושה המאמן טעות כלשהי, הוא יכול למצוא את עצמו למחרת ללא קבוצה.

שניים מן המקופחים, יוסליה מירימוביץ ויצחק שניאור, הגו זומן את הרעיון לה' קים גוף שיבטיח את זכויות המאמנים מפני

נולד. לדבורה פאואר, 27, אלמנתו של שחקן קולנוע טיירון פאואר, שמת לפני שלושה חודשים בגיל 44 מהתקפת לב בעת הסרטת שלמה ומלכת שבא בספרד, בנם יחיד, טיירון חיליאם פאואר (טיירון על שם האב; חיליאם על-שם ידיד המשפחה, במאי סרטים חיליאם חלדר).

נישא. אמיר כאלד, בן סעוד, מלך ערב, לפרייאל אל-סולח, בת אחיו של סאמי אל-סולח, מי שהיה ראש ממשלת לבנון, בי ביירות בירת לבנון, בטקס מפואר שכלל הודעה על מתנת נשואין מפוארת עד אין קץ (ביניהן: ארמון בריאה, בירת ערב; ארמון בבירות).

נחוג. יום הולדתו ה-56 של ציר אוס' טרליה בישראל, ברטראם צארלס באלארד, במסיבת יום-הולדת של נציגי חברה-עמים

בניבסט מצביע לעבר הרשת הקרועה

חור ברשת

שופטים אשכנזי ואפריאט מוצאים בחסות המשטרה

חור בראש

עסקני הספורט המנצלים, הרעיון גולד לראשונה לפני שנתיים, בעת שנערך קורס המאמנים הראשון בהנהלתו של אלברט הני' רי גיבנס. המאמנים המקומיים, שרובם שחקנים מצטיינים לשעבר, ראו בשברון לב כיצד שוקע הכדורגל הישראלי בגלל הזנחת האימונים הסדירים.

באחד מערבי השבוע התכנסו בבית קפה תל-אביבי 40 מאמנים, החליטו להקים אגוד משלהם. כל הנוכחים הסכימו כי לשם הבראת הענף יש בראש וראשונה להבריא את השטח ששמו מאמני כדורגל. מטרתם הראשונה של המאמנים הוא נסיון לשכנע את ראשי ההתאחדות הישראלית לכ' דורגל, שבמקום להבהיל לפני כל תחרות בינלאומית מאמן זר, יהיה יותר יעיל לה' ברא מחוץ לארץ מאמן מוכשר לזמן ממושך, כדי שיכין כאן מספר מחזוריים של מאמנים ישראליים. הללו יקבלו על עצמם לבסוף את אימון כל הקבוצות, כולל הנבחרת. מטרה נוספת לעתיד, עליה עדיין לא

נחוג. יום הולדתו ה-85 של הסופר אנגלי סומרסט (על חוד התער) מוהאם, ב' טויל בוקר בן ששה קילומטרים לאורך הריביירה הצרפתית, בה חי מוהאם זה שנים.

נפטרה. סטיל ב. (עבור בלאונט) דה' מיל, מפקד הסרטים האמריקאי (70 בסך הכל, ביניהם: שמשון ודליה, הגדולה ב' חצונת תבל, עשרת הדיברות). בגיל 77, בתולדותיו.

הצהירו המאמנים של הכדורגל הישראלי: להפוך את הענף שכיום הוא מקצועי מבלי שייקרא כך, לכדורגל מקצועי טהור, לנסות לארגן אף את הכדורגלנים עצמם בארגון שיגן על האינטרסים שלהם.

כדורגל

השופט הפסיד

"עד שלא ירצחו שופט על מגרש הכדורגל לא יבין הקהל, כי מגרש הספורט נהפך לשדה-אלימות". ידיעה זו הופיעה השבוע במסגרת כמצוטטת מפיו של פקד אבצן, דובר מטה-המחוז של משטרת תל-אביב. כל חובבי הכדורגל שקראו את הידיעה הבינו כי הדובר התכוון להתפרעות הקהל ולפצרי עתו של השופט אשכנזי בתחרות שנערכה בשבת בין מכבי יפו והפועל תל-אביב. היחיד מבין המעורבים בענין, שלא ידע כלל במה המדובר, היה הקצין אבצן עצמו שטען: "אינני יודע מי שאמר את הדברים והיה מעוניין להלביש עלי את התספורת הזאת. אני ודאי שלא הצהרתי זאת". אף קצין אחר לא קיבל על עצמו את האחריות לאמירה שעם כל היותה חמורה, שיקפה בדיוק את המתרחש על מגרשי הכדורגל.

חור ברשת. התחרות שנערכה בשבת על מגרשה של מכבי יפו נגד הפועל תל-אביב, לא היתה החשובה מבין משחקי מח' זור השבת האחרונה בליגה הלאומית. אך לאהדי מכבי יפו לא חשוב מה אומרות התחזיות או אם מתקיימים משחקים מעניינים יותר. מכבי יפו זה מכבי יפו. המגרש היפואי הקטן היה דחוס כולו קהל. רובו אהדו הקבוצה המקומית. אהדי הפועל תל-אביב, שהתאכזבו משרשרת הכש' לזנות של הקבוצה בשבועות האחרונים, העדיפו לגודוד צפונה לרמת-גן, שם ציפו כולם לנצחון הפועל המקומי על בית-ר תל-אביב. אהדי מכבי יפו ראו את שתי הנקודות כמונחות כבר בכיס.

לאחר שתפסו בעלי הפעמונים את מקור מותיהם, פתחו שתי הקבוצות בסערת הת' קפות שהיה בהן הרבה מאד כוח, פחות מות. הקצב המהיר נשמר עד לזקה ה-40 הגורלית. הקיצוני הימני של הפועל, איציה מנחם, קיבל מסירה מדויקת מגדעון טיש, שלח את הכדור בלי היסוס לעבר השער היפואי. זו היתה פצצה שאיש לא הספיק לעקוב אחריה. שוער מכבי הספיק להוציא את הכדור מהרשת. עסקני הקבוצה עטו על השער, הצביעו כולם על חור שנראה היטב ברשת החיצונית. "פה נכנס הכדור!" צעקו העסקנים, דאגו לכך שכל הקהל יראה בדיוק את המתרחש.

השחקנים עצמם רצו אל השופט, דרשו ממנו לשנות את החלטתו. אשכנזי, השופט הצעיר, פנה אל שופט הקו, אישר לאחר התייעצות אתו את השער. בדיוק ברגע שהורה השופט בידו על נקודת האמצע, פרצה מקהלת שאגות של רוב הצופים. "השופט הביתה!" צעק חלק מן הקהל. "ה' שופט לבית חולים!" צעקו אחרים. מאחר שאשכנזי היה במרכז השדה, מצא הקהל מטרה אחת להתקפה. שופט הקו אפריאט, שאישורו הביא לכך שאשכנזי עמד על דעתו, ספג במשך 45 הדקות של המחצית השניה מנה כפולה ומשולשת של גודפים. החוזצה רטובה מיריקות. הקו החיצוני כמגרש היפואי לא תוכנן מראש להגנה על השופטים מפני פגיעות הקהל. שופט הקו, שנמצא כל הזמן במרחק שלושה מטרים מיציעי הקהל, היה מטרה להתקפה חסרת-תקדים מצד הצופים. בכל זמן המחצית השניה הושלכו עליו על ידי ילדים ומבוגרים קליפות ואבנים. המתונים שבקהל הסתפקו ביריקות. השופט עצמו, שבהפסקה לא ירד לחדרי ההלבשה, מפחד שבדרך יפגע בו הקהל, היה בטוח כל עוד נמצא רחוק מן היציעים. ברגע שהתקרב אל הקו החצי' צוני הופנתה ההתקפה אליו.

"מגיע לאוהדים של מכבי יפו הכסף בחורה!" קבע צופה ניטרלי. "במחצית השניה הם לא ראו בכלל את המשחק, היו עסוקים רק בשיכנוע השכנים כי אמנם הגול לא היה גול". זמן רב לפני סיום המשחק כבר היתה תולעתו של שופט הקו רטובה כולה מיריקות הצופים. דקות אחדות לפני השרי' קה עוד הצליח החלוץ המרכזי של הפועל חיים גלזר להבקיע שער נוסף, הפעם בבעי' טת חלי נפלאה שאיש לא חלק על חוקיותה. באותה שניה שנשמעה שריקת-הסיום פרי' צו מאות אוהדים משולחבים לתוך המגרש, התגלעו על השופט אשכנזי, עשו בו שפטים. השוטרים שחזו להצילו, נרגמו כולם. השו' פס נפצע בראשו.

הגיע ארצה

וידבר וידבר

הצלחת המסתובבת

מיועד לכל גיל

70-387

הפססיוס

האספה

להשיג בכל החנויות

סופר-פלסט

● באולמי הרהיטים המו' דרניים והמרווחים של החנות אושינסקי, תל-אביב, הרצל 56, חדרי אוכל, חדרי שינה, ספות יפות וחדישות, חדר סלון, רהיטים בודדים בתנאים נוחים, ביצוע לפי הזמנה.

פקידים! תלמידים! סטודנטים! הרשמו עוד היום לקורס ל' קצרות

עברית ז/או אנגלית (שני חודשים, פעמיים בשבוע) ב.אולסן גרג' (GREGG). המנהל: ח' בריקמא (קמפינסקי), תל-אביב, רחוב גורדון 5. הצלחה מובטחת!

"קויק" זכרה בפרם ראשון באבקות הכביסה, 70% מעקרות הבית בחרו בו. כי "קויק" קיבל כמדלית את כתר אבקות הכביסה בטקס חגיגי במלון "אפדיה" בנר' כחות אנשי צבור ותעשייה. לאחר שקורות הבית בחרו בהם כמוצרים שזכו באמון בגלל שמירה קפדנית על טיבם ובגלל התועלת הרבה ביותר בכל שטח שקורות הבית נהנות מהם.

אכתקיוס ארותי

24 החובב את אותם הדברים. אתראה
קטנה: יהיה עליו לחבב גם אותה.

★ ★ ★

דווקא לא

לפניכם חיל צעיר הטוען שהוא משתייך
לאותו חיל סבבל הרבה ממדורי — חיל-
הצנחנים (1113/135) אתם באמת מוצאים
שצנחנים סובלים כאן? זו סתם בורות לומר
דבר כזה. אמנם הדרישה הפנטסטית להם
פחתה במקצת כאן, אבל לגבי ידידי הם
אורחים רצויים כתמיד. אז מה אמרתי —
כן — הוא בן 18, שטיני, אוהב לטיל,
לרקוד ולראות הצגה טובה. הוא חיפאי
ורוצה להתכתב דווקא עם ירושלמית כבת
16-17. ומה שהוא רוצה כבר במכתב רא-
שון, כולנו יודעים.

★ ★ ★

לעשות שמח

כל מה ש(1113/136) אומרות הוא ש-
שתיהן גימנוסיות רמת-גניות בנות 16,
הרצות להתקשר עם חברות-רמת-גניות. או
תלאביביות.

★ ★ ★

ננסון או כל סיגריה שהיא

תראו מה בא אלי (1113/137):

אנוכי מבקש צעירה לחליפת מכתבים ו-
ריעות.
ברם, כדי שבקשתי תהיה נהירה די הצורך,
גם אפרס דרישותי ואפסי הראות —
לדעתי בנינון אציין ללא רתע ומורר
האין חושבת ומדמה — נערה —
ואני, בעצם, עוד איני יודע מי את —
זאת ליתרון, כהבדל בין מחשך לנהרה?
היך ודרכיהן נטי לשפר ולהטיב עדי-עד.
לבעית נא היי, וכל שזיקה לו לטבע —
חבבי.

יען כל השאר הוא רק סילוף חסר-טעם.
כל שנותן ניונון מיום הולדת 17, אביב,
לגנוסיה צנועה זה 20 פעם.
באסי במוסכמות ולמרות זאת אל תעשני —
לסון או כל סיגריה שהיא.
פרקי שערך בקסידה
על תהפכי נחמדה ומושכת מגד לראי.
מי דוגל בחקר החן ותכל היופי.
צורתך אם נאה היא, וכבר כן תוכן —
קחי, אפוא עט ונייר וכתבי
רייך גלי וכל שאר צפונות מוחך,
להירי מענה רך אשיב כחמאה — לכל
מכתב שיגע הלום.
תלאביבית ובת הסביבה — היי ברוכה
ושלום.

ספשעשרה

והלנה רובינשטיין

אוף! אני מתה, אני אומרת לך שזה היה
פנטסטי, וזעה, פשוט. איזה דוחק, ראיתי
רק את הכובע שלה. כזה אדום אדום אדום
ורוד כזה. מה, מה, הלנה רובינשטיין,
טמבלית. בסה שהייתי בפתחה. כאילו שאת
לא יודעת כמה שאני משתגעת אחרי אמנות!
עם גדעון. יפה, לא? אבל מה יצא לי
מזה? היה כזה דוחק שלא יכלו אפילו
לראות את זה. חשבתי את זה מאותי הי
נבלה, אני מוכרחה למהר להוריד את זה
לפני שהיא חוזרת מהעבודה היא תהרוב
אותי. גורא רציתי לראות אותה אחרי כל
מה שעשתה בחיים ובשביל ישראל. היו
איזה מיליון אנשים ולא יכולתי לראות
כלום רק לשמוע את חיים לבנון גואם אני
לא יודעת על מה. גדעון אומר שגם לבנון
לא נדחפתי ונדחפתי והגעתי כבר די קרוב
אבל לא מספיק, ראיתי רק את הכובע שלה
מרחוק. אני אומרת לך שהיא אשה נהדרת
אף פעם לא משתנה היא תמיד זקנה. אבל
שמעת כמה שהיא מיליונרית? ואמא שלי
הזוהי עוד מעיזה לקרוא לקרמים שלי מר-
גרינה! את חושבת שזה סתם? כולם הת-
חנפו אליה גורא וראיתי מרחוק את ראובן
הצייר היה עם השערות הלבנות שרואים
אותו בכל מקום. והמון סרנות ועיתונאים
וגברים. באמת אני לא מבינה למה מוזמנים
כל כך הרבה זה היה פשוט שוק. גדעון
קיבל הזמנה. הוא אומר שצריכים להיות
יותר סלקטיביים הוא סיפר לי בדיחה גסה
נהדרת, אבל את בסת לא תביני, בכלל אני
מוצאת שהוא גורא חכם. תגידי, למה את
חושבת שהוא התכחץ כשאמר ששתיים ועוד
שתיים הם ארבע?

קורא את המדור, אתה המיוחד האוהב
חברה ובו לה מצד שני, אתה עליו ורציני
בשעת-הצורך, אתה שאוהב חריפות... אתה
יודע כבר מה.

טוב, אז היא רוצה להתכתב אתך, להתיי-
דך אתך, להכיר אותך, להציץ בתמונה שלך
ולחשוב שאתה באמת משהו מיוחד, למרות
שאתה ואני יודעים שאתה לא.

★ ★ ★

כל אחד לחור וכולם ביחד

(1113/133) אומרים שהם חיות-אדם, כי
דוריסטים, נשבעים יחד עם זאת שעוד לא
רצחו אף אלקי. ורוצים להתכתב עם שלוש
טפסערות. הם מצהירים שהם סימפטיים. כל
אחד לחוד וכולם ביחד. לא איכפת להם
אפילו למסור כמה פרטים על עצמם:

„משה — בעל אמביציות רבות ואומרים
שהוא הגבר בפנימיה.

„גידי — אחד המספרים החזקים בשביל
החברה. בלעדיו שום בלאגן אינו מתארגן,
אבל הוא בעל גנוציים רבים של כשרונות.
„וחי — אותו נוכל להגדיר רק באות ה'
בה' הידועה, בכל השטחים ובכל המקרים.
„גומה לי שאינני טועה אם אני חושבת
שחי הוא זה שכתב את המכתב.

★ ★ ★

הומור והשתוללות

(1113/134) מעידה על עצמה שהיא נערה
משכילה, תלמידת חינוך, בת 17, וחובבת
— אתם יודעים כבר מה, פלוס „הרפתקאות
למכביר, הומור חריף והשתוללות.“ והיא
רוצה למצוא צעיר תלאביבי מגיל 19 עד

נערת השבוע

נערה יפהפיה הנרה בסמך לבית חרושת
למוצרי אופנה, איננה הולכת לאיבוד, אם
לשפוט לפי דוגמנית זו. היא גרה בסמך
לבית החרושת תלחה מודל, ובא למי שבא
הרעיון לעשות ממנה דוגמנית של המפעל.
בראשית השבוע היה עם הונגרה שרה
ברבי, אונס החל מיום שני, בו נישאה
לנסיס אלי, שוב אין היא משיבה לתואר
העלמה ברבי. ומה דעתכם על עיניה ה-
שחורות הענקיות?
שם השמלה שהיא לובשת, של תלחה-
מודל, הוא ברוכים הבאים. חשבתי שתהיו
מעוניינים לדעת.

חשבתי שכבר גמרנו עם זה. אבל לא.
עוד באים אלי שאמצא חפצים אבודים. לא
איכפת לי כל כך, אבל אימרו לי: אתם
גברים אתם?

„ביום ששי אחד, 9.159, נוסע במספר
19 לכיוון מוגרבי עם עוד חבר. יושבת
אשה צעירה ממול, איי, רות, ג'ה-ד'רת,
אלי-הית, מחליטים מבטים גנובים. חסר
אפרסוף. מופיע בדמות המבקר והכרטיס
שלה נמצא ואיננו. הוא סולח לה — וכיצד
לא? — ובינינו מתחילה שיחות קצרה.
אני אומר לה קומפלימנט שלראשונה בחיי
הוא כנה: על זה נאמר בגלל עיניך ה-
יפות, אמרתי. מחייכת. עוד כמה מלים,
ובאלוהים! כל הדברים הטובים הם קצרים
או מקצרים את החיים — אני חייב לרדת.
יורד. מחייכים מן החלון. נפרדים.
„מי היא? עורי לי, אם היא קוראת ה-
שורות שתזדונו אליך בגוף או בנפש,
ולו גם אך לשם סגירת המעגל של אותה
מקורות ששינוי פתחנו. אנא, מי היא ומה
שמה?“

מה שמך: כאשר ואם תרצי המשך לשיחה
על עיניים יפות — כתבי לפי מספר
(1113/130)

★ ★ ★

אשה ואדם

עד כמה שאני מכירה אותך, את כשה
משתגעת אחרי מכתבים מסוג זה של
(1113/131) ואת יודעת מה? איך יחידה.
לפחות עוד 15 תענינה למכתב: ...
למעשים נראים לנו הדברים מוזרים...
סתומים כחידה, ואז נחפש... כי משהו
חסר.

„לו ידעתי את שמך — הייתי כותב
לך — אולי מוזן. לו ידעתי את דיוקןך,
את גזן עיניך, קלסתר פניך — אולי הייתי
מתארך כך בפשטות.

„אך מה ישנה כל זה? הנה רק זאת
ידעתי: כי הינך שקטה וסוערת כאחת...
מבינה ומרגישה כאחת, נערה פשוטה וחמו-
דה שטרם עברת את גיל העשרים. בינך
קרוב אל ביתי בתלאביב או סביבותיה.
ידעתי כי הנך אשה ואדם... אשה ואדם
שאוכל להיות לפיך כמו שאני באמת.

„חשבת עליו אלמונית... עת הלכתי
בלילות שכור-ראשה... עת טיפוח הגשם
הראשון וירפוע על פני... עת שמעתי את
צליליו של בטהובן או בהתעוררותי החדשה
הקמלים בסתי, או בהתעוררותי החדשה
של העולם באביב, ואז חייכתי והמסכתי
בדרכי. אמרתי „אולי את היא? ובספרליבי
חיפשתי את כחובתך למשלוח מכתב-חיי
ולא מצאתיה כי חץ של מיסתורין חוצץ
בינינו, חץ של זמן... של מקום...
של משחק-חיים שאין לו קץ.

„מי אני, את שואלת? סתם סטודנט צעיר
ואולי קצת יותר מזה... אך את הדברים
הקטנים והגדולים אספר לך כאשר רק זכר
כית שוקפה של מכתבים גלוי-לב ופרוד
בינינו... ללא ציפוי של כחל ושרק. אולי
בקסם כמוס... אולי ברסט... אולי בי-
הבנה... בידידות כנה... אולי במבט חר-
טף מבט ואולי בעולם הגדול, העומד בי-
צלם של האנשים הקטנים... הו! ואולי
בדרכים נפרדות של בידיות ואהבה הלכנו,
בפרשית הדרכים ניפוש, נצעד לקראת ה-
שלמות ולא נגיע אליה. כי השלמות היא
סימן של קיפאון. של חוסר כמיהה.

„קומי נא עתה נערה. קחי מיסטיניר
ועליו ציירי את הגיגך ואת דמותך, קרעי
לרחחה צעיפי-סור אלמוניות ותעלומה. ו-
רקמי את נבטי היכרות הראשונים.
„אלך אני מונה, האלמונית, קומי...
כל עוד את אשה ואדם, כי לאגדתך אני
מצפה, את! כן, את!...“
מה את מחכה? שמעת מה שהאיש אמר:
קומי!

★ ★ ★

שיא החוצפה, נדמה לי, היה לזכת לראות
את הלנה רובינשטיין באיפור של אליזבט
ארדן.

★ ★ ★

אוהב ובז לה

כאילו בכוחה, הרי מכתבה של (1113/132),
חילת צעירה, כתוב אף הוא בגוף שני,
מלא „אתה, אשר...“ כמו בערך אתה ה-

הווי

אל תזרוק אותו לכלבים

ב יגור, ביקשה מזכירות המשק מהחב-
רים, המוצאים לכלבים אוכל מתוך
האוכל, שלא יתנו לכלבים יחד עם האוכל
גם את הכלבויניקים.

★ ★ ★

זאת כפרתי

ב תלאביב, בא פקח עירוני לתנות
עופות בשכונת התקווה, נחבט בפניו
עלידי בעל התנות בתרגולת שחוטת.

★ ★ ★

תפסין הסב

ב גליל, במושב-עובדים, הכריזה אשה
ב נשואה בת 28 ואם לשני ילדים על
שביתת-רעב, טענה שלא תפסיק את שבי-
תה עד שאחד מקשישי המושב, אדם בן
50 וסבא לנכדים, יסכים לשאתה לאשה.

★ ★ ★

רק כך!

ב ירושלים, עבר גירי שחאריץ (18),
תיר יהודי מאמריקה, את קו שביתת-
הנשק, טייל בירושלים העתיקה, נתפס ו-
הושלך לכלא. הוחזר לישראל, הסביר: „עבר-
תי את הגבול כדי לראות את הארץ כולה,
אם טובה היא.“

★ ★ ★

באומי ענין

ב גינוסר, אחרי שרוב חברי המשק
התרוצצו סביב נהגי הטנדרים והמכוני-
ות, כדי לארגן באופן פרטי כרטיסים ונס-
עה להופעת להקת הרקדנים הכושמים שהת-
קיימה בסבירה, פירסמה מזכירות המשק,
כי תופעה זו „אינה הולמת אותנו, ואינה
מוסיפה להרגשה הטובה.“

★ ★ ★

פני הדור, כפני הכלב

ב לונדון, בריטניה, פירסם עתון הרפואה
תוצאות מחקר של ד"ר גאי דינס
שקבע, כי „בעל-כלבים מושפעים מכלביהם
ומקבלים מהם את אפים ואף את צורתם.
כלל שחובבי-הכלבים חי יותר במחיצת בן-
השעשועים שלו, כן גדלים סיכויו להדמות
לכלבו.“

★ ★ ★

כרטיסי-כניסה

ב ירושלים, אחרי שאשתו של אורח בן
49 סרבה לתת לו להכנס לביתם כתי-
צאה מריב, הגיש האיש בקשה למשטרה
לקבלת רשיון לעריכת סרונה ליד דירתו
כדי לפייס את אשתו ולשכנעה להתיר לו
להכנס הביתה.

★ ★ ★

צעיר בעלי כלבים

ב לונדון, בריטניה, גיסו מבוגר ונער
בן 17 להציל שני כלבי-ציד שלהם
שנפלו לתוך נהר מוצף גלידיקרת, לא הצ-
ליחו להגיע אל הכלבים ששחו לצד השני
של הנהר וניצלו, טבעו בנהר.

★ ★ ★

החוק אינו יבש

ב חיפה, נעצר יואל כרמלי כשהוא נוהג
בבחות לילה גיפ עמוס תשעה נוסעים,
מהם חמש בחורות, הסביר לעוצריו: „אני
לא יכול להשאיר טרמפסטים בגשם.“

★ ★ ★

הבת או הכסף

ב תלאביב, הופיעו גבר ואשה מבר-
ב גרים בדירתו של א. כ. הרחק, טענו
כי הם מוכרחים לבקר בדירתו, מאחר ש-
הגיעו לאזניהם שמועות, כי בתם מבלה
בחדרה את הלילה, עברו בכל חורי הבית,
נוכחו כי בתם איננה שם, יצאו ועמם
תכשיטים בשווי של 300 ל"י.

★ ★ ★

לשקר יש רגליים

ב תלאביב, אחרי שלידם התעללו כי
קבצן שהתראה כסיסה, צלע על גבי
קביים, דרך הקבצן אחריהם, השיגם והכה
אותם.

★ ★ ★

שופטי קו

ב באר-שבע, בעת משחק כדורגל, הת-
חפשו שני צופים בתלבושת של שופ-
טים, התרוצצו ליד קו החיצון של המגרש,
שרקו והניפו דגלים, בלבול את השופט
הראשי שלא ידע להבחין ביניהם לבין ה-
שופטים האמיתיים.

עם פילטר דיקו

תשבץ העולם הזה 1113

	7		6	5	4		3	2		1	
12		11			10				9		8
		15					14				13
					17			16			
22		21				20			19		18
			26		25			24		23	
	34		30			29				28	27
				34			33				32
					36				35		
	41			40			39			38	37
					43						42
			44								
							45				

מאוזן: 2. ה-
מפקח הכללי של
משטרת ישראל;
8. שניר; 10. פרי
גרעיני; 13. שדה
חרוש; 14. קרס;
15. נוף; 16. טהור;
17. בנמל; 18. עב;
20. מערב; 21.
סמל האיוון; 23.
כלי הדייג; 25.
מוזן מן הצומח;
27. נצח ישראל
לא ישקר; 29.
מלך איראן; 30.
נשיא לבנון; 32.
אחי יוסף האהוב;
34. שיפור; 35.
אלפית הלירה ה-
מנדטורית; 36.
שמה הוגלו אסירי
המחתרת; 37. לא חם בכלל; 39. פאר;
40. סימן הרבות; 41. של שתיים; 42.
כותל; 43. שור לפני הגיעו למצבו
הנוכחי; 44. עוף; 45. אתלט.

מקור אור; 18. אתר מקובל על טיילים;
19. מושב בשפלה; 21. מעלה את
הדלק בתנור נפט; 22. מוסיקאי פינ-
לנדי; 24. מדע מדויק; 25. מבצע
חסכון; 26. עיסוקה של רות דין;
28. מטבע יפאן; 29. בה מטפל גם
רופא וגם מרפא השיניים; 31. מלת
קריאה; 33. הגיל הצעיר; 34. אוסף
כספים; 38. מדון; 41. שנות אדם; 43.
עבר זמנו.

מאונך: 1. איש החי על אגרופיו;
2. מלת זירון; 3. מנורה רבת קנים;
4. מצבה; 5. נוה במדבר; 6. זקן;
7. חלק הצמר; 8. חיל נשים; 9. לא
מתוק; 11. אותו תפש הזקן בים; 12.

מחר נקבל רהיטי "ארקו"

ביצוע הזמנות לפי תכנית האדריכל שלנו
ומודלים סטנדרטיים
רוזנברג את איכלר
תל אביב, רח' בן יהודה 43, טל. 22136.

סרטים

הנאה עיוורת

הזקן והים (אדמונד דוד, תל אביב: אר-צות הברית) מבוסס על ספרו של ארנסט המינגווי, שזיכה אותו בפרס נובל לספרות. גיבור הסרט הוא דייג קובאני זקן, שמוה 84 יום הוא חוזר בסירת הדייג שלו לחוף, מבלי שהעלה בחכתו דבר. נער צעיר המספל בו ודואג לכלכלתו, רואה אותו בשקיעתו, אולם מנסה לעודדו ולהפיה בו אומץ. ביום ה-85 יוצא הדייג לים ומעלה בחכתו דולפין עצום, שכמוהו לא ראה מעולם. שלושה ימים ולילות הוא נאבק עם הדג בשארית כוחותיו, גובר עליו. אולם בדרך חזרה לחוף נטפלים לשללו של הדייג הזקן הכרישים, נוגסים נתחים

זקן וחוסיין ב"אחותי"

לא היא, אחותה

מהדג הגדול הצמוד לסירתו. הזקן נלחם בהם, אולם לבסוף הוא נכנע. הוא חוזר לחוף כשרק שלד הדג רבוק לסירתו. **החוסיין הניעו בוכה**. ההיסטוריה של הסרט ארוכה. למרות שמופיע בו בתפקיד הראשי במשך כל הזמן רק שחקן אחד — סנסר טרייסי, והתפאורה העיקרית שבו הם גליהים. הוסרט הסרט במשך שני תיים ימים והושקעו בו כששה מיליון דולאר. תחילה ניסה הבמאי פרד זינמן, לצלם את הסרט בשחור-לבן, באמצע עבודתו, הוא נראה כאמנותי יתר על המדה והבמאי גיון סטרוגיס נקרא להסריטו בצבעים. הוא יצר קודם כל סרט גרוע מבחינה טכנית, ערוך לא טוב ושכמספר תמונות אפשר אפילו לראות בו את החבלים ש' הניעו את בובת הענק של דג הדולפין ה' גדול. לעלילה עצמה צורפו ליחי מוסיקלי ושירת מקהלה הצורמים את האווז, דקא בקטעים בהם מתבקש השקט מאלו. סנסר טרייסי בתפקיד הדייג, מאכזב יר תר מכל. פניו השבעים והחייכנים נראים יותר כפניו של בוקר טקסי מאשר דייג קובאני זקן. הוא אינו משכנע שהוא זקן, אינו משכנע שהוא עייף, אינו משכנע שהוא רעב, ואינו משכנע כשהוא מקלל. הנאה הגדולה ביותר שיכול צופה להפיק מסרט זה, היא לעצום את עיניו ולנסות ליהנות מדבריו הקריינות המלוים את ה' עלילה לכל אורך הסרט.

מלכות במעלית

מעלית לגרדום (אופר, תל אביב: צר-פת) הוא סרטו הראשון של לואי מאל, הבמאי הצרפתי הצעיר (26) שהנאבים שלו ממשכים לגלות את פרטי התעלסותם האינטימית זה השבוע הששי בתל אביב. כמו בסרטו השני, מוכיח מאל כבר בסרט זה כי הוא יכול להפיק מנושאים נדושים סרטים מיוחדים כמינם, המצטיינים בסגנון רשמי, בצילומים בלתי רגילים, וב' חזרה לעומק מתחת לפני העלילה. עלילת הסרט היא רגילה. היא דומה במאוד לעלילת הסרט הבריטי הדבש המר המוצג בקולנוע ירו. גיבורו הוא מוריס «המכשפה» רינס, סרן צנחנים לשעבר,

העובד במפעל ליצור נשק, רוצח את בעל המפעל כדי לזכות באשתו. שעה שהוא מנסה לבצע את הרצח המושלם, הוא נחנק במעלית למשך כל הלילה.

אותו לילה מבצע זוג צעירים, שגוב את מכוניתו ואת כליו, רצח במקום מרוחק. למחרת מואשם רונט ברצח זוג תיירים גרמנים, רצח אותו לא ביצע כלל, והמכר שיר המוכיח שהוא חף מפשע בביצוע רצח זה, מוכיח גם את אשמתו ברצח בעלה של מאהבתו (דאן מורו).

סאטירה לצלילי מוסיקה. בתוך דר-מה פלילית זו ניסה לואי מאל להכניס ניתוח של דור שלם, דור של צנחנים שלחמו בהורסין ובאלג'יריה, מתקשים לחזור לחיי הם האזרחיים, דור של צעירים שגובנים מכוניות, רוצחים ומתאבדים מבלי לדעת על מה ולמה. לפעמים מת-נגש מהלך העלילה בניתוח אופיו של הדור, ומה ש' מתקבל נראה כסאטירה, כמו תמונת ההתאבדות של זוג הצעירים שבוועים גולות רעל לצלילי מוסיקה, שוכ' בים איש בחיק רעהו ומ' דקלמים: "קוראי העתונים יבינו אותנו".

יצירה קולנועית מעולה שראוי לראותה.

שטן מבולבל

אחותי, בתי השטן

(צפון, תל אביב: צרפת) הוא סרט-מתח משפחתי של רר-ברט חוסיין, השחקן הצר-פתי שביים את הסרט, הופיע בו בתפקיד ראשי, שיתף בו בשני תפקידים ראשיים את-רים את אשתו (מריון זלא-די) ואת גיסתו (אודיל ור-אס).

הסרט מתחיל בהנחתת מכת-הלים על הצופה. חוסיין, המטייל לתומו על חוף-הים בלילה, מצטרף כטרמפיסט לנהגת קאדילק אלמונית, בעלת רעמת-שיער והובה, שאת פניה אין הוא מצליח לראות בחשיכה. כעבור ד' קות מספר, מובילה אותו הנהגת לדרך חשוכה, אונסת אותה, משליכה אותו החוצה באימי אקת.

חוסיין מתחיל בחיפושו אחרי הבחורה שאנסה אותו. כל מה שהוא זוכר ממנה, הוא מספר המכונית שלה, שצורה הוהוב וצורת שדיה. סימנים אלה מספיקים לו כדי להוביל אותו במהירות לזיהוי, אלא שכאן הוא נתקל בהפתעה נוספת. בחוויה אולטר-מודרנית, הוא מגלה שתי אחיות שכל אחת מהן לחוד מתאימה לסימנים שבידו.

השיא בהתחלה. כדי לדעת בכל-זאת, מי מהשתיים היא האונסה, נשאר חוסיין בדירתו, מסכים להיות מנהל עסקיתו. הוא מגלה כי אחת האחיות היא נכה כתוצאה משיחוק ילדים, ואילו אחותה הבריאה, ש' הקדישה את חייה לספל בה, אינה באה בחשבון בתור אונסה.

וכך, לאורך כל הסרט, מחפש חוסיין ב' טפשות אימה ובחוסר כל טכסיסים אחר מבוקשו. מגלה את האונסה האמיתית רק בסוף הסרט.

רובט חוסיין חשב ודאי ליצור סרט מתח. במקום זה יצר סרט של בלבול, שאחרי שיאיו ניתן כבר בתחילתו, הוא מרפה את הצופה במקום למתח.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **יעקובובסקי והקולדוני** (אלנבי, תל אביב) דני קיי בדמות היהודי הפיקה, המנומס והאלגנטי, מסדר את קורט יורגנס בתפקיד הקצין הפולני הטיפש, בעל הדי-עות הקדומות וקל-הדעת.
- **סורי ביותר** (תמר, תל אביב) קומד'יה משעשעת על התנקשות בין קצין נוקשה לעתונאית חורשת מזימות.
- **אני מאשים** (מאי, חיפה) חזוה פרי בייס ומשחק בסרט על פרשת דרייפוס.
- **הנאחבים** (אוריון, תל אביב) מה שעושים כולם, אבל בצורה מיוסית.
- **החתולה** (מגדלור, תל אביב) לוחמת המחתרת הצרפתית מתאהבת בקצין גרמני. פרנסואז ארגול.

הכל בגלל עפרון

פעם לפני הרבה זמן, רציתי לרשום את שמי בתור לספר. ביקשתי ממישהו עפרון, התחננתי — אך לא הועיל. מוישה אמר שיש לו רק גלובוס ולא עפרון, חשף שיניו בחיוך ארסי והלך. אברהם אמר לי שאשה, שעון ועט גובע לא נותנים. לא נתן והלך. שעון יש לי, אשה יש מספיק — אבל איפה מוצאים משהו לכתוב? וכך לא הסתפרתי במשך חצי שנה. בכלל, יצאתי מהחיים הציבוריים בגלל שלא היה לי עפרון.

כל זה היה פעם, אבל היום הבאתי עפרון! אני אראה להם שאני לא צריך את העפרונות המפורסמים שלהם — שלי כותב הכי טוב.

וכך עברתי מלוח אולי לוח וכתבתי את שמי בכל מקום שניתן — אחת ולתמיד. וככאן החלו הפורענויות. ראשון פגש שני הצלם, נתן לי 3 תמונות, דרש 4.700 ל"י ואמר ש — "זהו המחיר אצלנו". התמונות היו: יוזיק מתגלה, החלק הדרומי של ציפה ג, ותצלום חושך של הפיקניק. כשתמתי מה לי ולה, נתברר שבאותו ערב נמחר הורנתי אותן בשטף כתיבתי. עוד התמונות בידי ומכירתן קרב אלי בחיך מתוק מבשר-רעות. "הנה הכרטיסים ל"י, יומנו של סרופ' ולטר', חצי לירה כרטיס, ושלוש לירות לאוטובוס, המצב עם התרבות קשה — מה לעשות?" עזב את הכרטיסים בידי והרגיעני ש"כבר יורידו לי את הסכום מהתקציב. שוב העפרון.

עוד זה הולך ושניים באים (כמו ב"אויב), תופסים חוק ומולכים אותי ל"י רופאת-השיניים. נרשמתי בתור. מוכה וספרפר יצאתי משם. העפרון. העפרון. אחר כך קיבלתי נעלים 3/4 שחורות, תרמתי דם, מצאתי את הצמיד של ציפה ג. אסור להשקות היום, שעונים מ"י תיקון —

אני לא יכול יותר, אני חולה, לישון, לישון. אבל ב"י 3.45 העיר אותי השומר. אמר שאני רשום אצלו. פלסיאל, בית-השיטה

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרט של עשר לירות ישראליות. הזוכה השבוע הוא הקורא פלסיאל. בית-השיטה.

שמעון ישראלי מספר את הסיפור הזה: יהודי בא לגבול עם פיל, ורצה לעבור. השומר אמר לו: "אסור לעבור עם פיל!" היהודי הלך. למחרת שוב הופיע עם הפיל. "לך מכאן!" צוה שוב השומר. ביום השלישי הופיע אותו יהודי עם אותו פיל. הפעם קשר פרוסת לחם לחוקו של הפיל, ופרוסת לחם לזנבו. השומר התעצבן: "לך מכאן! אסור לעבור את הגבול עם פיל!" "אבל אדוני השומר, השיב היהודי, "זה לא פיל. זה סנדוויץ'."

"הרס ידיים ואל תעשה רעש!"

טעות לעולם צודקת

מניסטריון ההגנה הארגנטיני הוזהר היום, כי פקודת גיוס עלולה להנתן בכל רגע לילודי 1935, 1936, 1947. (הארץ)

ע. מגיב, צה"ל

כל העם צבא!

הנערה שחורת-הסער. (למרחב) מרדכי דן, תל-אביב

מסביב יהום השער / אך ראשו לא ישר!

כנס בוגרי כדורי יערך בכרוב. (הבקר)

נעמה שינפלה, רחובות על סדר היום: אליפס, בטיחים ו שאר ירקות.

גובייהמס פעלו במיטות גסות. (ידיעות אחרונות)

שמואל דביר, טבריה מחלקת ההוצאה-לנופל.

חששיריים

מעשה בנערה, שמה ימימה,

שאהבה לשחק אבא-אמא.

גם אחר שנגילה

ממשחק לא חללה —

יעתה לבנה יש רק אמא.

מאיר דרור, חולון

משרכן מפורסם בישוב

ביקשה הנערה שוב ושוב:

"מצא לי גבר צעיר

בעל חן ועשיר,"

והוסיפה: "כספו לא חשוב."

אילה חיון, חיפה

הערות שוליים

הברכה המעשית לכנסת, במלאות לה עשר שנים...

... ער מאה יועשרים (חברים בשיבות).

★ ★ ★

נעצר פורץ מגנין שפעל בחיפה...

... גונב גבול.

★ ★ ★

תלונתו של מנהל משרד הסעד, על הצורה בה סילק מתפקידו...

... "כך מתנהגים בסעוריה!"

★ ★ ★

העדה הראשונה במשפט בתייהפגישות בחיפה, היתה אחת הנשים שנתפסו באותם בתים בשעת מעשה...

... היא גוללה בפני השופט את האמת הערומה.

"אני חושבת שהמיטה הזאת מוצאת חן בעיניו!"

מיד שיך

את זה כבר שמעת?

הרציחות ברחוב שמואל הנגיד

קם יקנעם, מישש את אקדחו, ניגש בשקט מקפיאדם אל האיש שבפנה. ואמר לו: "מותר לי לשבת על ידך?" האיש השיב בשקט: "כן, מר יקנעם." יקנעם הופתע: "אתה מכיר אותי?" "ודאי," אמר האיש. "ואתה בא לחקור אותי בענין הרציחות."

יקנעם צמצם את עיניו ו אמר בלעג: "אתה ציני, מה?"

"לא תוציא ממני כלום," אמר האיש, וחייך.

"עוד נראה," סינן יקנעם מבעד לשיניו.

"אין לך שום הוכחה," אמר האיש.

★ ★ ★

יקנעם עבר מיד לשיטה הישירה. "הבס, חביבי," אמר לאיש בחביבות מבשר-רע, והציע לו סיגריה, "אם לא אצליח להסיר את הלוט מעל התעלומה, אני מת'סטר."

בנת? לכסאי מצפה בקוצר רוח הקרני-ריסט השפל סר"פ פר, והוא במקומי לא יעדה כפפות משי!"

האיש התכחץ. "באיזומם עלי לא תשפיע," אמר בקול רועד, "אבל אני מוכן לגלות לך את הכל."

"דבר!" אמר יקנעם.

"ובכן," אמר האיש, "אנחנו איגוד חשאי. תוכל לקרוא לנו בהודעות ל עתונות בשם רצה בע"מ, אף כי אין לנו שם רשמי. אנחנו חבורת אנשים שהגיעו למסקנה כי יש פה בארץ אנשים מיותרים."

"מי למשל?" שאל יקנעם.

"למשל, השורקים והצועקים בקולנוע, והנדחקים אל פתח האוטובוס ומונעים מעבר, והצופרים ממכוניות לחברותיהם ולחבריהם, והמשתנים במבואות הבתים, והרוכבים על אופניים על המדרכות, והמנערים מרבדים על ראשי הכריות —

"די!" קרא יקנעם. "אני מצטרף אליכם."

קצין המשטרה המוכשר והנמרץ ר/פ (מקודם ח"מ) אברהם ("אברהם") יקנעם קימט את מצחו בקוצר-רוח. (דרך-אגב, זה סיפור בלשי. סגנו, סר"פ משה פר, החל מרטט באימה. כי כשיקנעם מקמט את מצחו, הוא עלול לפעמים גם לחשוב. וכשהוא חושב, הוא עלול לצאת. ובמשטרה, כי ידוע לכולכם, אין חכמות.

פקודה היא פקודה. "ובכן," אמר יקנעם ב"קולו הנמרץ, "אין תוצאות."

"כן, אדוני."

"ובכן," אמר יקנעם, "נדר מה לי שכולכם סמריטו-טיס!"

"כן, אדוני."

"שבץ רציחות בזו אחר זו, וכולן מעשי מומחים קריימוג, ולא יכולתם לגלות לפחות מי הרוצחים?"

"לא, אדוני."

"ואתם חושבים שהעולם הזה ישתוק לנו?"

"לא, אדוני."

יקנעם קם וחגר את אקדחו. "אני יוצא בעצמי," אמר. "עת לפעול!"

★ ★ ★

הוא הלך אל נוסקה הקבצן הסומא-החרש-האילם, המודיע הטוב ביותר של המשטרה (אולי חוץ מאבוב-בקר, רועה הזונות). עבר על פני נוסקה ובת' נועה מהירה הטיל לתוך צלחתו אסימון.

הסיט נוסקה את משקפיו השחורים, ראה את הסימן המוטסם, ונהם: "לך לעזאזל!"

הלך יקנעם לקפה עזאזל וישב כשגבו אל הפתח. כעבור שתי דקות בא נוסקה, מחופש בפיגאמה, בשטריימיל ובזקן אדום, ועמד מאחוריו.

ראה יקנעם את בבואתו של נוסקה בבית-הסוכר המצוחצח שלפניו, ואמר כש'שפתיו אינן נעות: "הגד מיד: מי הרוצחים?"

גחן נוסקה ולחש אל עורפו: "אתה רואה שם את האיש שבפנה?" ונעלם.